

Euroopan unionin virallinen lehti

L 354

Suomenkielinen laitos

Lainsäädäntö

59. vuosikerta

23. joulukuuta 2016

Sisältö

I Lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset

ASETUKSET

- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/2336, annettu 14 päivänä joulukuuta 2016, Koillis-Atlantin syvänmeren kantojen kalastusta koskevista erityisedellytyksistä, Koillis-Atlantin kansainvälisillä vesillä harjoitettavaa kalastusta koskevista säännöksistä ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 2347/2002 kumoamisesta 1
- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/2337, annettu 14 päivänä joulukuuta 2016, yhteisistä säännöistä rautatieyritysten kirjanpidon säännönmukaistamiseksi annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1192/69 kumoamisesta ⁽¹⁾ 20
- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/2338, annettu 14 päivänä joulukuuta 2016, asetuksen (EY) N:o 1370/2007 muuttamisesta rautateiden kotimaan henkilöliikenteen markkinoiden avaamisen osalta ⁽¹⁾ 22
- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/2339, annettu 14 päivänä joulukuuta 2016, unionin tullikoodeksista annetun asetuksen (EU) N:o 952/2013 muuttamisesta meri- tai ilmateitse unionin tullialueelta väliaikaisesti vietyjen tavaroiden osalta 32
- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) 2016/2340, annettu 14 päivänä joulukuuta 2016, vähittäismarkkinoille tarkoitettuja paketoituja ja vakuutusmuotoisia sijoitustuotteita koskevista avaintietoasiakirjoista annetun asetuksen (EU) N:o 1286/2014 muuttamisesta sen soveltamispäivän osalta ⁽¹⁾ 35

DIREKTIIVIT

- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi (EU) 2016/2341, annettu 14 päivänä joulukuuta 2016, ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta ⁽¹⁾ 37

⁽¹⁾ ETA:n kannalta merkityksellinen teksti

I

(Lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset)

ASETUKSET

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) 2016/2336,

annettu 14 päivänä joulukuuta 2016,

Koillis-Atlantin syvänmeren kantojen kalastusta koskevista erityisedellytyksistä, Koillis-Atlantin kansainvälisillä vesillä harjoitettavaa kalastusta koskevista säännöksistä ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 2347/2002 kumoamisesta

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 43 artiklan 2 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisyjärjestystä ⁽²⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 1380/2013 ⁽³⁾ edellytetään, että kalastustoimet ovat ekologisesti kestäviä pitkällä aikavälillä ja niitä hoidetaan johdonmukaisesti taloudellisten, sosiaalisten ja työllisyyteen liittyvien etujen saavuttamista sekä elintarvikkeiden saatavuuden parantamista koskevien tavoitteiden kanssa. Yhteisessä kalastuspolitiikassa olisi sovellettava sekä kalastuksenhoitoon ennalta varautuvaa että ekosysteemi-lähtöistä lähestymistapaa sen varmistamiseksi, että kalastustoimista meriekosysteemiin kohdistuvat kielteiset vaikutukset voidaan minimoida ja että kalastustoimissa pyritään välttämään meriympäristön huonontuminen. Tässä yhteydessä myös kyseisen asetuksen 2 artiklan 2 kohta sekä 7, 20 ja 22 artikla ovat erityisen merkityksellisiä.
- (2) Unioni on sitoutunut panemaan täytäntöön Yhdistyneiden kansakuntien yleiskokouksen hyväksymät päätöslauselmat, erityisesti päätöslauselmat 61/105 ja 64/72, joissa valtioita ja alueellisia kalastusjärjestöjä kehoitetaan varmistamaan syvänmeren haavoittuvien meriekosysteemien suojeleminen pohjapyydysten vaikutuksilta sekä syvänmeren kantojen kestävä hyödyntäminen.

⁽¹⁾ EUVL C 133, 9.5.2013, s. 41.

⁽²⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 10. joulukuuta 2013 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston ensimmäisen käsittelyn kanta, vahvistettu 18. lokakuuta 2016 (EUVL C 433, 23.11.2016, s. 1). Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 13. joulukuuta 2016 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1380/2013, annettu 11 päivänä joulukuuta 2013, yhteisestä kalastuspolitiikasta, neuvoston asetusten (EY) N:o 1954/2003 ja (EY) N:o 1224/2009 muuttamisesta sekä neuvoston asetusten (EY) N:o 2371/2002 ja (EY) N:o 639/2004 ja neuvoston päätöksen 2004/585/EY kumoamisesta (EUVL L 354, 28.12.2013, s. 22).

- (3) Komissio arvioi neuvoston asetusta (EY) N:o 2347/2002 ⁽¹⁾ ja havaitsi erityisesti, että asianomainen laivasto oli kooltaan liian suuri, nimetyissä satamissa suoritettavaa valvontaa ja näytteenotto-ohjelmia koskeva ohjeistus oli puutteellista ja jäsenvaltioiden pyyntiponnistuksen tasoista laatimien raporttien laatu vaihteli liikaa. Lisäksi komission arvion mukaan vuodesta 2002 sovelletulla vetoisuuden enimmäismäärällä, joka koostuu kaikkien niiden alusten kokonaisvetoisuudesta, jotka vuosien 1998 ja 2000 välillä saivat saaliiksi yli 10 tonnia minkä tahansa syvänmeren lajien sekoituksia, ei ollut merkittäviä myönteisiä vaikutuksia. Sen vuoksi vetoisuuden enimmäismäärää koskeva järjestely olisi saatettava ajan tasalle osana toimenpiteitä mainitussa asetuksessa yksilöityjen puutteiden korjaamiseksi.
- (4) Jotta voidaan säilyttää tarvittavat kalastuskapasiteetin vähennykset syvänmeren kalastuksessa ja saada kattavampia tietoja syvänmeren kalastustoimista ja niiden vaikutuksista meriympäristöön, syvänmeren lajien kalastuksen olisi edellytettävä kalastuslupaa. Jokaiseen kalastuslupahakemukseen olisi liitettävä yksityiskohtainen kuvaus suunnitellusta kalastusalueesta, mukaan lukien Kansainvälisen merentutkimusneuvoston (ICES) ja Itäisen Keski-Atlantin kalastuskomitean (CECAF) suuralueet, alueet ja osa-alueet, samoin kuin pyydystyyppi, suunnitellut pyyntisyvytydet, kalastustoiminnan suunniteltu harjoittamistiheys ja kesto sekä asianomaisten syvänmeren lajien nimet.
- Kalastuslupajärjestelmän olisi myös autettava rajoittamaan syvänmeren lajien kalastukseen oikeutettujen alusten kapasiteettia. Jotta hoitotoimenpiteet voitaisiin keskittää syvänmeren kalastuksen kannalta merkityksellisimpään laivastonosaan, kalastusluvat olisi myönnettävä sen mukaan, koskevatko ne kohdennettua kalastusta vai sivusaaliita. Asetuksessa (EU) N:o 1380/2013 vahvistetun purkamisvelvoitteen soveltamisen ei olisi kuitenkaan estettävä aluksia, jotka pyytävät pieniä määriä syvänmeren lajeja ja joilta ei tällä hetkellä edellytetä syvänmeren kalastuslupaa, jatkamasta perinteistä kalastustoimintaansa.
- (5) Syvänmeren lajien pyyntiin oikeuttavan kalastusluvan haltijoiden olisi tehtävä yhteistyötä tieteellisen tutkimustoiminnan alalla syvänmeren kantojen arvioinnin ja syvänmeren ekosysteemien tutkimuksen parantamiseksi.
- (6) Meriympäristön suojelun tehostamiseksi entisestään on aiheellista sallia kohdennetut kalastustoimet vain alueilla, joilla syvänmeren kalastustoimintaa on harjoitettu viitekaudella 2009–2011. Syvänmeren lajien kohdennettua kalastusta harjoittavien alusten olisi koekalastusta varten saatava kuitenkin kalastaa nykyisen kalastusalueen ulkopuolella edellyttäen, että Yhdistyneiden kansakuntien elintarvike- ja maatalousjärjestön (FAO) suuntaviivojen mukaisesti tehdyssä vaikutustenarvioinnissa todetaan, että kalastusalueen laajentaminen ei aiheuta merkittävää riskiä haavoittuviin meriekosysteemeihin kohdistuvista kielteisistä vaikutuksista.
- (7) Kaikkien käytettyjen pyydysten joukosta suurimman riskin haavoittuville meriekosysteemeille aiheuttavat syvänmeren kalastuksessa käytettävät pohjatroolit, joilla saadaan myös eniten tahattomia syvänmeren lajien saaliita. Jotta voidaan minimoida tällaisista syvänmeren kalastustoimista meriekosysteemiin kohdistuvat kielteiset vaikutukset, pohjatrooleilla harjoitettava kalastus olisi rajoitettava tietyn syvyyden yläpuolella oleviin vesiin ja pohjapyydyksillä harjoitettavaan kalastukseen olisi sovellettava erityisiä vaatimuksia haavoittuvien meriekosysteemien suojelemiseksi. Pohjapyydyksien käyttöä olisi lisäksi arvioitava 13 päivän tammikuuta 2021 jälkeen. Tämän lisäksi pohjajaverkkojen käyttöä syvänmeren kalastuksessa on tällä hetkellä rajoitettu neuvoston asetuksella (EY) N:o 1288/2009 ⁽²⁾.
- (8) Pohjatroolikalastuksesta mahdollisesti aiheutuvien haittavaikutusten lieventämiseksi on aiheellista sallia pohjatrooleilla harjoitettava kalastus vain 800 metrin syvyydessä tai sen yläpuolella. Tämä rajoitus perustuu unionin vesillä nykyisin sovellettaviin toimialajohtaisiin vapaaehtaisiin toimenpiteisiin, ja siinä otetaan huomioon syvänmeren kalastuksen erityispiirteet unionin vesillä.
- (9) Jotta voidaan minimoida syvänmeren kalastustoimien vaikutus haavoittuviin meriekosysteemeihin, on aiheellista säätää toimenpiteistä, joiden tavoitteena on vähentää haavoittuvia meriekosysteemejä koskevia havaintoja. Haavoittuvia meriekosysteemejä havaittaessa olisi sovellettava erityisesti kalastamisen keskeyttämistä koskevaa sääntöä ja raportointivelvoitetta. Lisäksi olisi laadittava luettelo alueista, joilla esiintyy tai todennäköisesti esiintyy haavoittuvia meriekosysteemejä ja joilla pohjapyydyksillä harjoitettava kalastus on kielletty.

⁽¹⁾ Neuvoston asetusta (EY) N:o 2347/2002, annettu 16 päivänä joulukuuta 2002, syvänmeren kantojen kalastukseen sovellettavista kalastusmahdollisuuksien saamista koskevista erityisistä vaatimuksista ja niihin liittyvistä edellytyksistä (EYVL L 351, 28.12.2002, s. 6).

⁽²⁾ Neuvoston asetusta (EY) N:o 1288/2009, annettu 27 päivänä marraskuuta 2009, teknisistä siirtymätoimenpiteistä 1 päivän tammikuuta 2010 ja 30 päivän kesäkuuta 2011 väliseksi ajaksi (EUVL L 347, 24.12.2009, s. 6).

- (10) Koska biologisten tietojen keruu onnistuu parhaiten yhdenmukaistettujen tiedonkeruustandardien avulla, on aiheellista yhdistää syvänmeren kalastuksia koskeva tiedonkeruu osaksi yleisiä tieteellisen tiedonkeruun puitteita ja samalla varmistaa sellaisten lisätietojen tarjonta, jotka ovat tarpeen kalastuksen dynamiikan ymmärtämiseksi. Tämän asetuksen mukaista tiedonkeruuta varten on saatavilla rahoitusta neuvoston asetuksessa (EY) N:o 199/2008 ⁽¹⁾ säädettyihin tietojen keruuta koskeviin puitteisiin sisältyvien ehtojen ja periaatteiden mukaisesti.
- (11) Neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1224/2009 ⁽²⁾ vahvistetaan erityisissä olosuhteissa sovellettavat tiukemmat valvontaa ja täytäntöönpanon valvontaa koskevat vaatimukset. Syvänmeren lajien, jotka ovat luonnostaan herkkiä kalastukselle, kalastusta olisi näin ollen valvottava tarkemmin. Lisäksi on aiheellista säätää tietyistä yhteisen kalastuspolitiikan sääntöjen rikkomistapauksista, joiden olisi johdettava kalastusluvan peruuttamiseen.
- (12) Koillis-Atlantilla harjoitettavaan kalastukseen liittyvää tulevaa monenkeskistä yhteistyötä koskeva yleissopimus hyväksyttiin neuvoston päätöksellä 81/608/ETY ⁽³⁾, ja se tuli voimaan 17 päivänä maaliskuuta 1982. Yleissopimuksessa vahvistetaan asianmukaiset puitteet Koillis-Atlantin kansainvälisten vesien kalavarojen järkipäistä säilyttämistä ja hoitoa koskevalle monenväliselle yhteistyölle. Koillis-Atlantin kalastuskomissiossa (NEAFC) hyväksytyt hoitotoimenpiteet sisältävät erityisen toimenpiteiden järjestelmän haavoittuvien meriekosysteemien suojelemiseksi NEAFC:n sääntelyalueella. Jotta voidaan varmistaa unionin kalastusalueiden nykyisen toimintatavan jatkuvuus NEAFC:n vesillä, asetuksessa (EY) N:o 2347/2002 säädettyjä tällä hetkellä sovellettavia sääntöjä, jotka koskevat syvänmeren kalastuslupaa, nimettyjä satamia ja jäsenvaltioiden ilmoittamia tietoja, olisi kuitenkin edelleen sovellettava syvänmeren kalastustoimiin NEAFC:n sääntelyalueella. Jotta voidaan edelleen parantaa näitä kantoja koskevaa tutkimustietoa ja koska sovellettaviin NEAFC:n toimenpiteisiin ei sisälly tarkkailijajärjestelmää, on lisäksi aiheellista soveltaa samaa tarkkailijajärjestelmää kaikilla Pohjanmeren alueilla ja CECAF-alueilla, joilla harjoitetaan syvänmeren lajien kalastusta.
- (13) Komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisesti säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä, jotka koskevat liitteessä III vahvistetun haavoittuvan meriekosysteemin indikaattorien luettelon muuttamista sen mukauttamiseksi uusimpaan tieteelliseen tietoon. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset, myös asiantuntijatasolla, ja että nämä kuulemiset toteutetaan paremmasta lainsäädännöstä 13 päivänä huhtikuuta 2016 tehdyssä toimielinten välisessä sopimuksessa ⁽⁴⁾ vahvistettujen periaatteiden mukaisesti. Jotta voitaisiin erityisesti varmistaa tasavertainen osallistuminen delegoitujen säädösten valmisteluun, Euroopan parlamentille ja neuvostolle toimitetaan kaikki asiakirjat samaan aikaan kuin jäsenvaltioiden asiantuntijoille, ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asiantuntijoilla on järjestelmällisesti oikeus osallistua komission asiantuntijaryhmien kokouksiin, joissa valmistellaan delegoituja säädöksiä.
- (14) Jotta voidaan varmistaa tämän asetuksen yhdenmukainen täytäntöönpano niiltä osin, kuin kyse on nykyisten kalastusalueiden määrittämisestä sekä niitä alueita koskevan luettelon laatimisesta ja mukauttamisesta, joilla haavoittuvia meriekosysteemejä tiedetään esiintyvän tai joilla niitä todennäköisesti esiintyy, komissiolle olisi siirrettävä täytäntöönpanovaltaa. Tätä valtaa olisi käytettävä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 182/2011 ⁽⁵⁾ mukaisesti.
- (15) Jotta voidaan varmistaa tämän asetuksen yhdenmukainen täytäntöönpano niiltä osin, kuin kyse on syvänmeren koekalastusten hyväksymisestä ja nykyisen syvänmeren kalastusalueen määrittämisen mukauttamisesta, jotta siihen voidaan sisällyttää tämän asetuksen mukaisesti myönnetyn kalastusluvan nojalla harjoitettavan kalastustoiminnan sijainnit, komissiolle olisi siirrettävä täytäntöönpanovaltaa. Tätä valtaa olisi käytettävä soveltamatta asetusta (EU) N:o 182/2011.

⁽¹⁾ Neuvoston asetus (EY) N:o 199/2008, annettu 25 päivänä helmikuuta 2008, kalatalousalan tietojen keruuta, hallintaa ja käyttöä koskevista yhteisön puitteista sekä yhteistä kalastuspolitiikkaa koskevien tieteellisten lausuntojen tukemisesta (EUVL L 60, 5.3.2008, s. 1).

⁽²⁾ Neuvoston asetus (EY) N:o 1224/2009, annettu 20 päivänä marraskuuta 2009, yhteisön valvontajärjestelmästä, jonka tarkoituksena on varmistaa yhteisen kalastuspolitiikan sääntöjen noudattaminen, asetusten (EY) N:o 847/96, (EY) N:o 2371/2002, (EY) N:o 811/2004, (EY) N:o 768/2005, (EY) N:o 2115/2005, (EY) N:o 2166/2005, (EY) N:o 388/2006, (EY) N:o 509/2007, (EY) N:o 676/2007, (EY) N:o 1098/2007, (EY) N:o 1300/2008 ja (EY) N:o 1342/2008 muuttamisesta sekä asetusten (EY) N:o 2847/93, (EY) N:o 1627/94 ja (EY) N:o 1966/2006 kumoamisesta (EUVL L 343, 22.12.2009, s. 1).

⁽³⁾ Neuvoston päätös 81/608/ETY, tehty 13 päivänä heinäkuuta 1981, Koillis-Atlantilla harjoitettavaan kalastukseen liittyvää tulevaa monenkeskistä yhteistyötä koskevan yleissopimuksen tekemisestä (EYVL L 227, 12.8.1981, s. 21).

⁽⁴⁾ EUVL L 123, 12.5.2016, s. 1.

⁽⁵⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 182/2011, annettu 16 päivänä helmikuuta 2011, yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovalan käyttöä (EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13).

- (16) Sen vuoksi on tarpeen vahvistaa uudet säännöt syvänmeren kantojen kalastuksen sääntelemiseksi Koillis-Atlantilla olevilla unionin vesillä ja CECAFin toimivalta-alueeseen kuuluvilla kansainvälisillä vesillä,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Tavoitteet

Tämä asetus edistää asetuksen (EU) N:o 1380/2013 2 artiklassa lueteltujen tavoitteiden saavuttamista syvänmeren lajien ja elinympäristöjen osalta. Lisäksi sen tavoitteena on

- a) parantaa syvänmeren lajeja ja niiden elinympäristöjä koskevaa tutkimustietoa;
- b) estää haavoittuville meriekosysteemeille syvänmeren kalastuksen yhteydessä aiheutuvat merkittävät haittavaikutukset ja varmistaa syvänmeren kalakantojen pitkäkestoinen säilyttäminen;
- c) varmistaa, että syvänmeren kalakantojen kestäväan hoitoon tarkoitetut unionin toimenpiteet ovat Yhdistyneiden kansakuntien yleiskokouksen hyväksymien päätöslauselmien ja erityisesti päätöslauselmien 61/105 ja 64/72 mukaisia.

2 artikla

Soveltamisala

1. Tätä asetusta sovelletaan kalastustoimiin tai suunniteltuihin kalastustoimiin seuraavilla vesillä:
 - a) unionin kalastusalueiden ja kolmansien maiden kalastusalueiden harjoittama kalastus unionin vesillä Pohjanmerellä, luoteisilla vesillä ja lounaisilla vesillä sekä unionin vesillä ICES-alueella IIa;
 - b) unionin alueiden harjoittama kalastus kansainvälisillä vesillä CECAF-alueilla 34.1.1, 34.1.2 ja 34.2.
2. Tämän artiklan 1 kohta ei rajoita 16 artiklan 5 kohdan soveltamista.

3 artikla

Kohde

1. Tätä asetusta sovelletaan lajeihin, joita esiintyy syvänmeren vesissä ja joille on ominaista seuraavien biologisten tekijöiden yhdistelmä: sukukypsyys suhteellisen myöhäisessä iässä, hidas kasvu, pitkä elinajanodote, alhainen luonnollinen kuolevuus, selviytyneiden vuosiluokkien jaksoittainen rekrytoituminen ja kutu, joka ei välttämättä tapahdu joka vuosi, jäljempänä 'syvänmeren lajit'.
2. Tämän asetuksen soveltamiseksi syvänmeren lajit ja niiden joukossa haavoittuvimmat lajit luetaan liitteessä I.

4 artikla

Määritelmät

1. Tässä asetuksessa sovelletaan asetuksen (EU) N:o 1380/2013 4 artiklassa ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 734/2008 ⁽¹⁾ 2 artiklassa vahvistettuja määritelmiä.

⁽¹⁾ Neuvoston asetus (EY) N:o 734/2008, annettu 15 päivänä heinäkuuta 2008, aavan meren haavoittuvien meriekosysteemien suojelusta pohjakalastuksessa käytettävien pyydysten haittavaikutuksilta (EUVL L 201, 30.7.2008, s. 8).

2. Lisäksi sovelletaan seuraavia määritelmiä:

- a) 'ICES-alueilla' tarkoitetaan alueita, jotka on määritelty Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 218/2009 ⁽¹⁾;
- b) 'CECAF-alueilla' tarkoitetaan alueita, jotka on määritelty Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 216/2009 ⁽²⁾;
- c) 'NEAFC:n sääntelyalueella' tarkoitetaan vesialueita, jotka kuuluvat Koillis-Atlantilla harjoitettavaan kalastukseen liittyvää monenkeskistä yhteistyötä koskevan yleissopimuksen soveltamisalaan ja jotka sijaitsevat kyseisen yleissopimuksen sopimuspuolten lainkäyttövaltaan kalastuksen osalta kuuluvien vesialueiden ulkopuolella;
- d) 'haavoittuvimmilla lajeilla' tarkoitetaan liitteessä I olevan taulukon kolmannessa sarakkeessa "Haavoittuvimmat (x)" olevia syvänmeren lajeja;
- e) 'kalastuksella' tarkoitetaan tietyllä pyydyksellä tietyllä alueella harjoitettavaa tiettyjen lajien kohdennettua kalastustoimintaa;
- f) 'syvänmeren kalastuksella' tarkoitetaan syvänmeren lajeihin 5 artiklan 2 kohdassa esitettyjen tietojen mukaisesti kohdennettua kalastusta;
- g) 'kalastuksenseurantakeskuksella' tarkoitetaan lippujäsenvaltion perustamaa toimintakeskusta, jossa on käytössä tietokonelaitteistot ja -ohjelmistot automaattista tietojen vastaanottoa ja käsittelyä sekä sähköistä tiedonsiirtoa varten;
- h) 'havainnoilla' tarkoitetaan haavoittuvan meriekosysteemin indikaattorilajien sellaisten määrien saaliita, jotka ylittävät liitteessä IV säädetyt kynnsarvot;
- i) 'tahattomilla saaliilla' tarkoitetaan sellaisten meren eliöiden satunnaisesti saatuja saaliita, jotka on asetuksen (EU) N:o 1380/2013 15 artiklan nojalla purettava ja luettava kiintiöihin joko sen vuoksi, että ne ovat alle säilyttämisen vähimmäisviitekoon, tai sen vuoksi, että ne ylittävät saaliiden koostumusta ja sivusaaliita koskeissa säännöissä sallitut määrät;
- j) 'haavoittuvan meriekosysteemin indikaattoreilla' tarkoitetaan liitteessä III lueteltuja indikaattoreita;
- k) 'nykyisillä syvänmeren kalastusalueilla' tarkoitetaan sitä osuutta 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettusta alueesta, jolla syvänmeren kalastusta on aiemmin harjoitettu ja joka määritetään 7 artiklan mukaisesti.

5 artikla

Kalastusluvut

1. Syvänmeren lajeihin kohdennetut kalastustoimet edellyttävät kalastuslupaa, jäljempänä 'kohdennettua kalastusta koskeva lupa'. Kohdennettua kalastusta koskevassa luvassa on ilmoitettava syvänmeren lajit, joita aluksella on lupa kalastaa kohdennetusti.

2. Edellä olevaa 1 kohtaa sovellettaessa kalastustoimintaa harjoittavan kalastusaluksen on katsottava kalastavan kohdennetusti syvänmeren lajeja, jos sen saaliita koskevat ilmoitukset (kalastuspäiväkirjat, purkamisilmoitukset, myynti-ilmoitukset tai vastaavat asiakirjat) sisältävät kyseisenä kalenterivuonna vähintään kahdeksan prosenttia syvänmeren lajeja mitä tahansa kalastusmatkaa kohden.

Tämä ei kuitenkaan koske kalastusaluksia, jotka ovat ilmoittaneet pyytäneensä syvänmeren lajeja kyseisenä kalenterivuonna kokonaisuudessaan alle 10 tonnia. Tämä alakohta ei rajoita 6 kohdan soveltamista.

3. Kalastusaluksen harjoittamat kalastustoimet, joissa sivusaaliiksi saadaan syvänmeren lajeja, vaikka kyseisiä kalastustoimia ei olekaan kohdennettu syvänmeren lajeihin, edellyttävät kalastuslupaa, jäljempänä 'sivusaaliita koskeva kalastuslupa'. Sivusaaliita koskevassa kalastusluvassa on ilmoitettava syvänmeren lajit, joita alus voi havaita sivusaaliina harjoittaessaan muiden lajien kohdennettua kalastusta.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 218/2009, annettu 11 päivänä maaliskuuta 2009, Koillis-Atlantilla kalastavien jäsenvaltioiden nimellisasaaliiden määriä koskevien tilastojen toimittamisesta (EUVL L 87, 31.3.2009, s. 70).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 216/2009, annettu 11 päivänä maaliskuuta 2009, muualla kuin Pohjois-Atlantilla kalastavien jäsenvaltioiden nimellisasaaliiden määriä koskevien tilastojen toimittamisesta (EUVL L 87, 31.3.2009, s. 1).

4. Tämän artiklan 1 ja 3 kohdassa tarkoitetut kaksi kalastuslupatyyppiä on voitava erottaa selvästi toisistaan asetuksen (EY) N:o 1224/2009 116 artiklassa tarkoitetussa sähköisessä tietokannassa.

5. Kalastusalusten, joilla ei ole mitään tämän artiklan mukaista kalastuslupaa, on kiellettyä pyytää yhdellä kalastusmatkalla yli 100 kilogramman määrää syvänmeren lajeja. Tällaisten alusten pyytämien syvänmeren lajien 100 kilogrammaa ylittäviä määriä ei saa pitää aluksella, jälleenlaivata eikä purkaa aluksesta, lukuun ottamatta asetuksen (EU) N:o 1380/2013 15 artiklassa asetetun purkamisvelvoitteen alaisia syvänmeren lajien tahattomia saaliita, jotka on purettava ja luettava kiintiöihin.

6. Kalastusaluksen, jolla on sivusaaliita koskeva kalastuslupa ja jolla on käytettävissään syvänmeren lajien sivusaaliiden kiintiö, joka on enintään 15 prosenttia suurempi kuin tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettu 10 tonnin kynnyksarvo, ei katsota kalastavan kohdennetusti syvänmeren lajeja. Sen on purettava tällaiset saaliit ja luettava ne kiintiöön. Asetuksen (EU) N:o 1380/2013 15 artiklassa asetetun purkamisvelvoitteen alaisten syvänmeren lajien tahattomat saaliit on purettava ja luettava kiintiöihin.

7. Tätä asetusta sovelletaan soveltuvin osin kalastuslupien myöntämiseen kolmansien maiden kalastusaluksille neuvoston asetuksen (EY) N:o 1006/2008 ⁽¹⁾ nojalla.

6 artikla

Kapasiteetin hallinnointi

1. Bruttotonneina ja kilowatteina mitattu kaikkien sellaisten unionin kalastusalusten yhteenlaskettu kalastuskapasiteetti, joille jokin jäsenvaltio on myöntänyt kohdennettua kalastusta koskevan luvan, ei voi minään ajankohtana olla suurempi kuin kyseisen jäsenvaltion sellaisten alusten yhteenlaskettu kalastuskapasiteetti vuosien 2009 ja 2011 välillä sinä vuonna, jona kyseinen määrä on ollut suurin, jotka

a) ovat pyytäneet vähintään 10 tonnia syvänmeren lajeja jonakin kolmesta kalenterivuodesta vuosien 2009 ja 2011 välillä sinä vuonna, jona kyseinen määrä on ollut suurin; ja

b) on rekisteröity millä tahansa kyseisen jäsenvaltion Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 349 artiklassa tarkoitetulla syrjäisimmällä alueella, ja jos kunkin tällaisen aluksen syvänmeren lajien saaliit jonakin kolmesta kalenterivuodesta vuosien 2009 ja 2011 välillä sinä vuonna, jona kyseinen määrä on ollut suurin, muodostivat vähintään 10 prosenttia niiden vuosittaisista kokonaissaaliista.

2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdan a alakohdassa säädetään, jos jäsenvaltiolle on myönnetty liitteessä I lueteltujen lajien kalastusmahdollisuuksia ennen 12 päivää tammikuuta 2017, mutta sen alukset eivät ole pyytäneet vähintään 10:tä tonnia syvänmeren lajeja yhtenäkkään viitevuotena, tällaisen jäsenvaltion yhteenlaskettu kalastuskapasiteetti ei voi minään ajankohtana olla suurempi kuin sen alusten yhteenlaskettu kalastuskapasiteetti niistä viimeisimmistä kolmesta vuodesta, joina vähintään yksi sen aluksista pyysi vähintään 10 tonnia syvänmeren lajeja, sinä vuonna, jona kyseinen määrä on ollut suurin.

7 artikla

Nykyiset syvänmeren kalastusalueet

1. Jäsenvaltioiden, joiden aluksille on myönnetty asetuksen (EY) N:o 2347/2002 3 artiklan 1 kohdan mukaisesti syvänmeren kalastuslupa, on siltä osin kuin tämä kalastuslupa koskee yli 10 tonnin saaliin kunakin kalenterivuonna pyytävien alusten kalastustoimia, viimeistään 13 päivänä heinäkuuta 2017 ilmoitettava komissiolle VMS-tietueiden tai, jos VMS-tietueita ei ole saatavilla, muiden merkityksellisten ja todennettavissa olevien tietojen avulla tällaisten alusten harjoittamien syvänmeren lajien kalastustoimien sijainnit kalenterivuosien 2009–2011 muodostamalla viitekaudella.

⁽¹⁾ Neuvoston asetus (EY) N:o 1006/2008, annettu 29 päivänä syyskuuta 2008, yhteisön kalastusaluksille myönnettävistä luvista kalastustoiminnan harjoittamiseksi yhteisön vesien ulkopuolella ja kolmansien maiden alusten pääsystä yhteisön vesille, asetusten (ETY) 2847/93 ja (EY) 1627/94 muuttamisesta sekä asetuksen (EY) 3317/94 kumoamisesta (EUVL L 286, 29.10.2008, s. 33).

2. Edellä olevan 1 kohdan mukaisesti toimitettujen tietojen sekä parhaiden käytettävissä olevien tieteellisten ja teknisten tietojen perusteella komissio määrittää täytäntöönpanosäädöksillä viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2018 nykyiset syvänmeren kalastusalueet. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 18 artiklassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

8 artikla

Kalastuslupahakemuksia koskevat yleiset vaatimukset

1. Jokaiseen kalastuslupahakemukseen on liitettävä yksityiskohtainen kuvaus alueesta, jolla kalastusalue aikoo harjoittaa kalastustoimintaa, pyydysten tyypistä, syvyyksistä, joissa toimintaa aiotaan harjoittaa, kalastustoiminnan aiotusta harjoittamistiheydestä ja kestosta, ja siinä on ilmoitettava asianomaisten syvänmeren lajien nimet.

2. Kohdennettua kalastusta koskevia lupia myönnetään ainoastaan nykyisillä syvänmeren kalastusalueilla harjoitettavaan kalastustoimintaan.

3. Poiketen siitä, mitä tämän artiklan 2 kohdassa säädetään, ja kunnes nykyiset syvänmeren kalastusalueet määritetään 7 artiklan mukaisesti, kohdennettua kalastusta koskevia lupia voidaan myöntää edellyttäen, että kalastusalue on esittänyt todisteet siitä, että se oli harjoittanut syvänmeren kalastustoimintaa vähintään kolmen vuoden ajan ennen kalastuslupahakemuksen jättämistä. Tällainen kalastuslupa voidaan myöntää vain niiden sijaintien osalta, joissa tällaista kalastustoimintaa on harjoitettu aiemmin.

4. Kalastuslupia ei saa myöntää kalastukseen pohjatrooleilla yli 800 metrin syvyydessä.

5. Poiketen siitä, mitä 2 kohdassa säädetään, jäsenvaltio voi esittää pyynnön koekalastuksen harjoittamiseksi nykyisten syvänmeren kalastusalueiden ulkopuolella. Tällaiseen pyyntöön on liitettävä vaikutustenarviointi, joka on laadittu valtamerillä harjoitettavan syvänmeren kalastuksen hallinnointia koskevista FAO:n vuoden 2008 kansainvälisissä suuntaviivoissa vahvistettujen vaatimusten mukaisesti. Pyyntöä esittäessään jäsenvaltion on ilmoitettava koekalastuksen arvioitu kesto ja siihen osallistuvien alusten arvioitu lukumäärä ja niiden kapasiteetti. Sen on ehdotettava lievennystoimenpiteitä, joilla on tarkoitus estää haavoittuvia meriekosysteemejä koskevat havainnot tai suojella niitä tehokkaasti.

6. Arvioituaan jäsenvaltioiden toimittamat tiedot komissio voi tieteelliseltä neuvoa-antavalta elimeltä saadun lausunnon perusteella myöntää täytäntöönpanosäädöksillä hyväksynnän pyydetyn koekalastuksen harjoittamiseen. Komissio voi hyväksynnässä erityisesti määritellä

a) koekalastusalueen;

b) alusten enimmäismäärän ja enimmäiskapasiteetin;

c) tällaisen kalastuksen keston, joka on enintään yksi vuosi ja joka voidaan uusia kerran;

d) syvänmeren lajien suurimman sallitun saaliin, joka voidaan pyytää koekalastuksessa, enimmäisprosenttiosuuden; ja

e) lievennystoimenpiteet, joita on noudatettava haavoittuvien meriekosysteemien suojelemiseksi.

7. Jotta varmistetaan syvänmeren kalakantojen ja haavoittuvia meriekosysteemejä koskevien havaintojen arvioinnin ja hoidon kannalta edustavien ja tarkoituksenmukaisten tietojen kerääminen, kaikki 6 kohdan mukaisesti myönnetyt kalastusluvut edellyttävät tieteellisten tarkkailijoiden läsnäoloa kyseisellä aluksella tai sen sähköistä etävalvontaa kalastusluvan voimassaoloajan ensimmäisten 12 kuukauden ajan.

8. Asianomaisten jäsenvaltioiden esittämän pyynnön ja toimittamien tietojen perusteella komissio voi täytäntöönpanosäädöksillä mukauttaa nykyisen syvänmeren kalastusalueen määrittämistä sisällyttääkseen siihen tämän artiklan 5 ja 6 kohdan mukaisesti myönnetyn kalastusluvan nojalla harjoitettavan kalastustoiminnan sijainnit.

9 artikla

Haavoittuvien meriekosysteemien suojelua koskevat erityiset vaatimukset

1. Tätä artiklaa sovelletaan kalastustoimiin, joita harjoitetaan pohjapyydyksillä yli 400 metrin syvyydessä.
 2. Jos liitteessä III määriteltyjen sellaisten haavoittuvan meriekosysteemin indikaattorien määrä, jotka on pyydetty kalastustoimien yhteydessä, ylittää kyseisten kalastustoimien aikana liitteessä IV määritellyt kynnyksarvot, kyseessä katsotaan olevan haavoittuvaa meriekosysteemiä koskeva havainto. Kalastusaluksen on viipymättä lopetettava kalastus kyseisellä alueella. Se voi aloittaa kalastuksen uudelleen vasta, kun se on saavuttanut vaihtoehtoisen sijainnin vähintään viiden meripeninkulman päässä alueesta, jolla havainto tehtiin.
 3. Kalastusaluksen on raportoitava viipymättä kaikista haavoittuvia meriekosysteemiä koskevista havainnoista toimivaltaisille kansallisille viranomaisille, joiden on ilmoitettava asiasta viipymättä komissiolle.
 4. Jäsenvaltioiden on käytettävä parhaita käytettävissä olevia tieteellisiä ja teknisiä tietoja, mukaan lukien biomaantieteelliset tiedot ja 3 kohdassa tarkoitettut tiedot, määrittääkseen alueet, joilla haavoittuvia meriekosysteemiä tiedetään esiintyvän tai joilla niitä todennäköisesti esiintyy. Lisäksi komissio pyytää toimivaltaista tieteellistä neuvoa-antavaa elintä arvioimaan vuosittain alueita, joilla haavoittuvia meriekosysteemiä tiedetään esiintyvän tai joilla niitä todennäköisesti esiintyy.
- Kyseinen arviointi on tehtävä valtamerillä harjoitettavan syvänmeren kalastuksen hallinnointia koskevien FAO:n vuoden 2008 kansainvälisten suuntaviivojen mukaisesti, siinä on sovellettava asetuksen (EU) N:o 1380/2013 4 artiklan 1 kohdan 8 alakohdassa tarkoitettua kalastuksenhoidon ennalta varautuvaa lähestymistapaa ja se on asetettava julkisesti saataville.
5. Jos 4 kohdassa tarkoitettun menettelyn perusteella on määritetty alueet, joissa haavoittuvia meriekosysteemiä tiedetään esiintyvän tai joissa niitä todennäköisesti esiintyy, jäsenvaltioiden ja toimivaltaisen tieteellisen neuvoa-antavan elimen on ilmoitettava siitä hyvissä ajoin komissiolle.
 6. Komissio hyväksyy viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2018 parhaiden käytettävissä olevien tieteellisten ja teknisten tietojen sekä jäsenvaltioiden ja tieteellisen neuvoa-antavan elimen arviointien ja määrittelyjen perusteella täytäntöönpanosäädöksiä luetteloon laatimiseksi alueista, joilla haavoittuvia meriekosysteemiä tiedetään esiintyvän tai joilla niitä todennäköisesti esiintyy. Komissio tarkistaa luetteloa vuosittain tieteellis-teknis-taloudelliselta kalastuskomitealta saatujen lausuntojen perusteella ja tarvittaessa muuttaa luetteloa täytäntöönpanosäädöksillä. Komissio voi poistaa jonkin alueen luettelosta, jos se vaikutustenarvioinnin perusteella ja toimivaltaista tieteellistä neuvoa-antavaa elintä kuultuaan päättää, että on olemassa riittävästi näyttöä siitä, että alueella ei ole haavoittuvia meriekosysteemiä tai että on toteutettu asianmukaisia säilyttämis- ja hoitotoimenpiteitä, joilla varmistetaan, että merkittävät haittavaikutukset kyseisen alueen haavoittuville meriekosysteemeille on estetty. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 18 artiklassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.
 7. Komissio voi parhaiden käytettävissä olevien tieteellisten tietojen perusteella tarkistaa haavoittuvan meriekosysteemin indikaattoreita, ja komissiolle siirretään valta muuttaa liitteessä III olevaa luetteloa delegoiduilla säädöksillä 17 artiklan mukaisesti.
 8. Uusia vaikutustenarviointeja vaaditaan, jos pohjapyydyksiä käyttävän kalastuksen menetelmissä tapahtuu merkittäviä muutoksia tai jos uudet tieteelliset tiedot osoittavat, että tietyllä alueella on haavoittuvia meriekosysteemiä.
 9. Kalastaminen pohjapyydyksillä kielletään kaikilla 6 kohdan mukaisesti luetelluilla alueilla.

10 artikla

Erityisten valvontasäännösten soveltaminen

Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, tässä asetuksessa tarkoitettuun kalastukseen ja kalastustoimintaan sovelletaan myös asetuksen (EY) N:o 1224/2009 7, 17, 42, 43 ja 45 artiklan, 84 artiklan 1 kohdan a alakohdan, 95 artiklan 3 kohdan, 104 artiklan 1 kohdan, 105 artiklan 3 kohdan c alakohdan, 107 artiklan 1 kohdan, 108 artiklan 1 kohdan, 115 artiklan c alakohdan ja liitteen I säännöksiä.

11 artikla

Nimetyt satamat

1. Jäsenvaltioiden on nimettävä satamat, joissa syvänmeren lajien tai minkä tahansa niiden sekoitusten yli 100 kilogramman määrän purkaminen tai jälleenlaivaus tapahtuu. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle luettelo näistä nimetyistä satamista viimeistään 13 päivänä maaliskuuta 2017.
2. Aluksesta ei saa purkaa yli 100 kilogramman määrää minkään syvänmeren lajien sekoituksia missään muualla kuin jäsenvaltioiden 1 kohdan mukaisesti nimeämissä satamissa.

12 artikla

Ennakkoilmoitus

Poiketen siitä, mitä asetuksen (EY) N:o 1224/2009 17 artiklassa säädetään, kaikkien sellaisten unionin kalastusalusten päälliköiden, jotka aikovat purkaa aluksesta vähintään 100 kilogrammaa syvänmeren lajeja, edellytetään kalastusaluksen pituudesta riippumatta ilmoittavan kyseisestä aikomuksestaan lippujäsenvaltionsa toimivaltaiselle viranomaiselle vähintään neljä tuntia ennen arvioitua satamaantuloaika. Aluksen päällikön tai kenen tahansa muun enintään 12 metrin pituisen aluksen toiminnasta vastaavan henkilön on tehtävä ilmoitus toimivaltaisille viranomaisille vähintään tunti ennen arvioitua satamaantuloaika.

13 artikla

Kalastuspäiväkirjaan syvillä vesillä merkittävät tiedot

1. Silloin, kun sovelletaan velvollisuutta pitää kalastuspäiväkirjaa, sellaisten unionin kalastusalusten päälliköiden, joilla on 5 artiklan 1 tai 3 kohdan mukainen kalastuslupa, on syvänmeren kalastusta harjoittaessaan tai yli 400 metrin syvyydessä kalastaessaan
 - a) lisättävä paperimuodossa olevaan kalastuspäiväkirjaan uusi rivi jokaisen nostokerran jälkeen; tai
 - b) merkittävät tiedot erikseen jokaisen nostokerran jälkeen, jos aluksiin sovelletaan sähköistä kirjaamis- ja raportointijärjestelmää.
2. Unionin kalastusalusten päälliköiden on merkittävä aluksen kalastuspäiväkirjaan myös ne liitteessä I lueteltujen syvänmeren lajien määrät, jotka on pyydetty, pidetty aluksella, jälleenlaivattu tai purettu aluksesta 5 artiklan 5 kohdan mukaisesti, ja kaikki liitteessä III lueteltujen haavoittuvan meriekosysteemin indikaattorien määrät, jotka ylittävät liitteessä IV säädetyt kynnyksarvot, mukaan lukien lajikoostumus ja paino, sekä raportoitava nämä määrät toimivaltaisille viranomaisille.

14 artikla

Kalastuslupien peruuttaminen

Rajoittamatta asetuksen (EY) N:o 1224/2009 7 artiklan 4 kohdan ja 92 artiklan soveltamista ja kyseisen asetuksen 90 artiklan 1 kohdan mukaisesti tämän asetuksen 5 artiklan 1 ja 3 kohdassa tarkoitettujen kalastuslupien peruuttaminen vähintään kahden kuukauden ajaksi kaikissa seuraavissa tapauksissa:

- a) kalastusluvassa asetettuja edellytyksiä ei ole noudatettu pyydysten käyttörajoitusten, sallittujen toiminta-alueiden tai niitä lajeja koskevien saalisrajoitusten suhteen, joiden kohdennettu pyynti on sallittua; tai
- b) alukselle ei ole otettu tieteellistä tarkkailijaa tai ei ole sallittu saalisnäytteiden ottoa tieteellisiä tarkoituksia varten, siten kuin tämän asetuksen 16 artiklassa täsmennetään.

15 artikla

Tiedonkeruu- ja raportointisäännöt

1. Sovelletaan asetusta (EY) N:o 199/2008, sanotun kuitenkin rajoittamatta tämän asetuksen yksityiskohtaisempien säännösten soveltamista.
2. Kerätessään tietoa syvänmeren kalastuksista niiden tiedonkeruuta koskevien yleisten sääntöjen ja niiden tarkkuustasojen mukaisesti, jotka vahvistetaan asiaankuuluvassa biologisten, teknisten, ympäristöön liittyvien ja sosioekonomisten tietojen keruuta ja hallinnointia koskevassa unionin monivuotisessa ohjelmassa, jäsenvaltioiden on noudatettava liitteessä II syvänmeren kalastuksen osalta vahvistettuja erityisiä tiedonkeruu- ja raportointivaatimuksia.
3. Jäsenvaltioiden on sisällytettävä kaikkiin 5 artiklan mukaisesti myönnettyihin kalastuslupiin tarvittavat ehdot, joilla varmistetaan, että asianomainen alus osallistuu yhteistyössä asiaankuuluvan tutkimuslaitoksen kanssa kaikkiin tiedonkeruuohjelmiin, joiden soveltamisalaan kuuluvat ne kalastustoimet, joita varten luvat on myönnetty.
4. Aluksen päällikön tai kenen tahansa muun aluksen toiminnasta vastaavan henkilön edellytetään ottavan alukselle jäsenvaltion sille nimeämä tieteellinen tarkkailija, paitsi jos tämä on turvallisuussyistä mahdotonta. Päällikön on helpotettava tieteellisen tarkkailijan tehtävien suorittamista.
5. Jäsenvaltion on komission pyynnöstä toimitettava vuosittaiset raportit, joissa ilmoitetaan kokonaistiedot sen lipun alla purjehtivien syvänmeren kalastusta harjoittavien alusten lukumäärästä, niiden kalastusalue, pyydystyyppi, koko, kunkin myönnetyn kalastuslupatyyppin lukumäärä, alusten lähtösatama, jäsenvaltion alusten käytettävissä olevien syvänmeren kalastusmahdollisuuksien kokonaismäärä ja kyseisten kalastusmahdollisuuksien käytön yhteenlaskettu prosenttiosuus. Nämä raportit on asetettava julkisesti saataville.

16 artikla

Tarkkailijajärjestelmä

1. Jäsenvaltioiden on laadittava tarkkailijajärjestelmää koskeva ohjelma, jonka avulla varmistetaan asiaankuuluvien, ajan tasalla olevien ja tarkkojen tietojen kerääminen syvänmeren lajien saaliista ja sivusaaliista, haavoittuvia meriekosysteemejä koskevista havainnoista ja muista tämän asetuksen tehokkaan täytäntöönpanon kannalta olennaisista tiedoista. Pohjatrooleja tai -verkkoja käyttäviin aluksiin, joilla on lupa kalastaa syvänmeren lajeja kohdennetusti, sovelletaankin tarkkailijajärjestelmässä vähintään 20 prosentin kattavuutta, lukuun ottamatta aluksia, jotka eivät turvallisuussyistä ole soveltuvia ottamaan vastaan tarkkailijaa. Kaikkiin muihin aluksiin, joilla on lupa pyytää syvänmeren lajeja, sovelletaankin tarkkailijajärjestelmässä vähintään 10 prosentin kattavuutta, lukuun ottamatta aluksia, jotka eivät turvallisuussyistä ole soveltuvia ottamaan vastaan tarkkailijaa.
2. Jos jäsenvaltio on pyytänyt jotakin toimijaansa ottamaan alukselleen tarkkailijan, tarkkailijan poissaolo toimijasta riippumattomista syistä ei estä kyseistä alusta lähtemästä satamasta.
3. Komissio pyytää viimeistään 1 päivänä tammikuuta 2018 tämän asetuksen mukaisesti kerättyihin tietoihin perustuvaa tieteellistä lausuntoa siitä, onko tämän artiklan 1 kohdassa vahvistettu tarkkailijajärjestelmän kattavuus riittävä 1 artiklan tavoitteiden saavuttamiseksi, erityisesti syvänmeren kalastuksesta haavoittuviin meriekosysteemeihin kohdistuvien merkittävien haittavaikutusten estämiseksi, ja olisiko sitä mukautettava jonkin ajan tasalle saatetun otantamenetelmän pohjalta. Komissio ilmoittaa pyydetyn tieteellisen lausunnon tuloksista viipymättä Euroopan parlamentille ja neuvostolle.
4. Jos komissio katsoo 3 kohdassa tarkoitetun tieteellisen lausunnon perusteella, että 1 kohdassa vahvistettuja tarkkailijajärjestelmän kattavuutta koskevia prosenttiosuuksia olisi mukautettava, komissio voi kiireellisesti tehdä ehdotuksen kyseisten prosenttiosuuksien tarkistamiseksi.
5. Poiketen siitä, mitä 2 artiklassa säädetään, tätä artiklaa sovelletaan pohjatrooleja tai -verkkoja käyttävien alusten NEAFC:n sääntelyalueella harjoittamaan syvänmeren lajien kalastukseen soveltuvin osin.

17 artikla

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Komissiolle siirrettyä valtaa antaa delegoituja säädöksiä koskevat tässä artiklassa säädetyt edellytykset.
2. Siirretään komissiolle 12 päivästä tammikuuta 2017 viiden vuoden ajaksi 9 artiklan 6 kohdassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä. Komissio laatii siirrettyä säädösvaltaa koskevan kertomuksen viimeistään yhdeksän kuukautta ennen tämän viiden vuoden kauden päättymistä. Säädösvallan siirtoa jatketaan ilman eri toimenpiteitä samantapuisiksi kausiksi, jollei Euroopan parlamentti tai neuvosto vastusta tällaista jatkamista viimeistään kolme kuukautta ennen kunkin kauden päättymistä.
3. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 9 artiklan 6 kohdassa tarkoitetun säädösvallan siirron. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Peruuttaminen tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona sitä koskeva päätös julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhempanä, kyseisessä päätöksessä mainittuna päivänä. Peruuttamispäätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevyYTEEN.
4. Ennen kuin komissio hyväksyy delegoidun säädöksen, se kuulee kunkin jäsenvaltion nimeämiä asiantuntijoita paremmasta lainsäädännöstä 13 päivänä huhtikuuta 2016 tehdystä toimielinten välisessä sopimuksessa vahvistettujen periaatteiden mukaisesti.
5. Heti kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, komissio antaa sen tiedoksi yhtäaikaaisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle.
6. Edellä olevan 9 artiklan 6 kohdan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos Euroopan parlamentti tai neuvosto ei ole kahden kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi Euroopan parlamentille ja neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos sekä Euroopan parlamentti että neuvosto ovat ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittaneet komissiolle, että ne eivät vastusta säädöstä. Euroopan parlamentin tai neuvoston aloitteesta tätä määräaikaa jatketaan kahdella kuukaudella.

18 artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa kalastus- ja vesiviljelyalan komitea. Tämä komitea on asetuksessa (EU) N:o 182/2011 tarkoitettu komitea.
2. Kun viitataan tähän kohtaan, sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artiklaa.

19 artikla

Arviointi

1. Viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2021 komissio arvioi jäsenvaltioiden raporttien ja tätä tarkoitusta varten pyytämiensä tieteellisten lausuntojen perusteella tässä asetuksessa säädettyjen toimenpiteiden vaikutusta sekä määrittää, missä määrin 1 artiklan a ja b alakohdassa tarkoitettut tavoitteet on saavutettu.
2. Arvioinnissa on keskityttävä seuraavia aiheita koskeviin suuntauksiin:
 - a) kaikkien syvänmeren lajeihin kohdennettujen pyydystyyppien käyttö kiinnittäen erityishuomiota haavoittuvimpiin lajeihin ja haavoittuviin meriekosysteemeihin;

- b) alukset, jotka ovat ryhtyneet käyttämään pyydyksiä, joiden vaikutus merenpohjaan on vähäisempi, ja edistymisen tahattomien saaliiden ehkäisemisessä, minimoinnissa ja mahdollisuuksien mukaan lopettamisessa;
- c) kutakin syvänmeren kalastusta harjoittavien alusten toiminta-alue;
- d) niiden tietojen täydellisyys ja luotettavuus, joita jäsenvaltiot toimittavat tutkimuslaitoksille kantojen arvioimiseksi tai komissiolle tietopyyntöjen yhteydessä;
- e) syvänmeren kannat, joita koskeva tutkimustieto on parantunut;
- f) liitännäistoimenpiteiden tehokkuus saaliiden poisheittämisen lopettamiseksi ja haavoittuvimpien lajien saaliiden vähentämiseksi;
- g) edellä olevan 8 artiklan mukaisesti tehtyjen vaikutustenarviointien laatu;
- h) niiden unionin alusten ja satamien lukumäärä, joihin tämän asetuksen täytäntöönpano vaikuttaa suoraan;
- i) sellaisten toimenpiteiden tehokkuus, jotka on otettu käyttöön syvänmeren kalakantojen pitkän aikavälin kestävyuden varmistamiseksi ja muiden kuin kohdelajien ja erityisesti haavoittuvimpien lajien sivusaaliiden estämiseksi;
- j) haavoittuvien meriekosysteemien tehokkaan suojelun laajuus sallittujen kalastustoimien nykyisiin syvänmeren kalastusalueisiin rajoittamisen, kalastamisen keskeyttämistä koskevan säännön ja/tai muiden toimenpiteiden kautta;
- k) 800 metrin syvyysrajoituksen soveltaminen.

3. Tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetun arvioinnin perusteella komissio voi tarvittaessa tehdä ehdotuksia tämän asetuksen muuttamiseksi. Erityisesti jos tämä arviointi osoittaa, että pohjapyydyksillä harjoitettava kalastus ei vastaa 1 artiklassa säädettyjä tavoitteita, komissio voi esittää tämän asetuksen muuttamiseksi ehdotuksen, jolla pyritään varmistamaan, että pohjatrouleja tai -verkkoja käyttäville aluksille myönnetty kohdennettua kalastusta koskevat luvat lakkaavat olemasta voimassa tai peruutetaan ja että kaikki pohjapyydyksiä, mukaan lukien pitkäsiima-alukset, koskevat tarvittavat toimenpiteet otetaan käyttöön haavoittuvimpien lajien ja haavoittuvien meriekosysteemien suojelun varmistamiseksi.

20 artikla

Kumoaminen ja siirtymäsäännökset

1. Kumotaan asetus (EY) N:o 2347/2002.
2. Viittauksia kumottuun asetukseen pidetään viittauksina tähän asetukseen.
3. Poiketen siitä, mitä tämän artiklan 1 kohdassa säädetään, asetuksen (EY) N:o 2347/2002 3, 7 ja 9 artiklaa sovelletaan edelleen unionin kalastusalueisiin, jotka harjoittavat kalastustoimintaa NEAFC:n sääntelyalueella.
4. Asetuksen (EY) N:o 2347/2002 mukaisesti myönnetty erityiskalastusluvat pysyvät voimassa enintään yhden vuoden ajan 12 päivästä tammikuuta 2017.

21 artikla

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Strasbourgissa 14 päivänä joulukuuta 2016.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

I. KORČOK

LIITE I

Syvänmeren lajit

Tieteellinen nimi	Yleiskielinen nimi	Haavoittuvimmat (x)
<i>Centrophorus</i> spp.	pistinhait	
<i>Centrosyllium fabricii</i>	tummavalohai	x
<i>Centrosymnus coelolepis</i>	ruskosusihai	x
<i>Centrosymnus crepidater</i>	kuonosamettihai	x
<i>Dalatias licha</i>	leijahai	x
<i>Etmopterus princeps</i>	isovalohai	x
<i>Apristuris</i> spp.	islanninkissahai	
<i>Chlamydoselachus anguineus</i>	kaulushai	
<i>Deania calcea</i>	lattahai	
<i>Galeus melastomus</i>	rengaskissahai	
<i>Galeus murinus</i>	pohjankissahai	
<i>Hexanchus griseus</i>	kidushai	x
<i>Etmopterus spinax</i>	samettivalohai	
<i>Oxynotus paradoxus</i>	purjehai	
<i>Scymnodon ringens</i>	veitsihammashai	
<i>Somniosus microcephalus</i>	holkeri	
<i>Alepocephalidae</i>	silokuoret	
<i>Alepocephalus bairdii</i>	atlantinsilokuore	
<i>Alepocephalus rostratus</i>	silokuore	
<i>Aphanopus carbo</i>	mustahuotrakala	
<i>Argentina silus</i>	kultakuore	
<i>Beryx</i> spp.	limapää	
<i>Chaceon (Geryon) affinis</i>	syvänmerenpunataskurapu	
<i>Chimaera monstrosa</i>	sillikuningas	

Tieteellinen nimi	Yleiskielinen nimi	Haavoittuvimmat (x)
<i>Hydrolagus mirabilis</i>	sillikuningas	
<i>Rhinochimaera atlantica</i>	atlanttinnokkakuningas	
<i>Coryphaenoides rupestris</i>	lestikala	
<i>Epigonus telescopus</i>	hohtosyväneahven	x
<i>Helicolenus dactilopterus</i>	sinisuusimppu	
<i>Hoplostethus atlanticus</i>	keltaroussi	x
<i>Macrourus berglax</i>	jäälestikala	
<i>Molva dypterygia</i>	tylppäpyrstömolva	
<i>Mora moro</i>	mora	
<i>Antimora rostrata</i>	sinimora	
<i>Pagellus bogaraveo</i>	pilkkupagelli	
<i>Polyprion americanus</i>	hylkyahven	
<i>Reinhardtius hippoglossoides</i>	grönlanninpallas	
<i>Cataetyx laticeps</i>		
<i>Hoplosthetus mediterraneus</i>	välimerenroussi	
<i>Macrouridae</i> (muut kuin <i>Coryphaenoides rupestris</i> ja <i>Macrourus berglax</i>)	lestikalat (muut kuin lestikala ja jäälestikala)	
<i>Nesiarchus nasutus</i>	käärmemakrilli	
<i>Notocanthus chemnitzii</i>	piikkiankerias	
<i>Raja fyllae</i>	pyörörausku	
<i>Raja hyperborea</i>	jäärausku	
<i>Raja nidarosiensis</i>	mustavatsarausku	
<i>Trachyscorpia cristulata</i>	skorpionikala	
<i>Lepidopus caudatus</i>	hopeahuotrakala	
<i>Lycodes esmarkii</i>	isokalpapyrstö	
<i>Sebastes viviparus</i>	pikkupunasimppu	

LIITE II

15 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut erityiset tiedonkeruu- ja raportointivaatimukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tiedot, jotka on kerätty sekä unionin vedet että kansainväliset vedet kattavalta alueelta, eritellään niin, että ne viittaavat erikseen unionin vesiin tai kansainvälisiin vesiin.
2. Kun syvänmeren kalastustoiminta on päällekkäistä jonkin toisen, samalla alueella harjoitettavan kalastustoiminnan kanssa, ensiksi mainittua koskeva tiedonkeruu on suoritettava erillään viimeksi mainittua koskevasta tiedonkeruusta.
3. Poisheitettävistä määristä on otettava näytteitä kaikissa syvänmeren kalastuksissa. Purettuja ja poisheitettäviä määriä koskevan näytteenottostrategian on katettava kaikki liitteessä I luetellut lajit sekä merenpohjan ekosysteemiin kuuluvat lajit, kuten syvänmeren korallit, sienieläimet tai muut samaan ekosysteemiin kuuluvat organismit.
4. Alukselle lähetettyä tarkkailijaa on pyydetävä määrittämään ja dokumentoimaan aluksen pyydysten mukana alukselle otettujen, samaan ekosysteemiin kuuluvien kivikorallien, pehmeiden korallien, sienieläinten tai muiden organismien paino.
5. Jos sovellettavassa monivuotisessa tiedonkeruusuunnitelmassa edellytetään, että pyyntiponnistustiedoissa on ilmoitettava troolikalastukseen käytetyt tunnit ja passiivisten pyydysten osalta niiden vedessäoloaika, jäsenvaltioiden on kerättävä ja oltava valmiita esittämään yhdessä tällaisten pyyntiponnistustietojen kanssa seuraavat lisätiedot:
 - a) kalastustoimien maantieteellinen sijainti nostokertakohtaisesti aluksen kalastuksenseurantakeskukselle toimittamien aluksen seurantatietojen perusteella;
 - b) kalastussyvyudet, joissa pyydyksiä käytetään, jos aluksen raportointi tapahtuu sähköisen kalastuspäiväkirjan avulla. Aluksen päällikön on ilmoitettava kalastussyvyys vakioitua raportointimallia noudattaen.

LIITE III

Haavoittuvan meriekosysteemin indikaattorilajit

Alla on luettelo haavoittuvan meriekosysteemin elinympäristötyypeistä ja taksonista, joita näissä elinympäristöissä todennäköisimmin esiintyy ja joita on pidettävä haavoittuvan meriekosysteemin indikaattoreina.

Haavoittuvan meriekosysteemin elinympäristötyyppi	Edustavat taksonit
1. Kylmän veden koralliriutta	
a) <i>Lophelia pertusa</i> -riutta	<i>Lophelia pertusa</i>
b) <i>Solenosmilia variabilis</i> -riutta	<i>Solenosmilia variabilis</i>
2. Korallipuutarha	
a) Kovapohjainen puutarha	
i) Kovapohjaiset gorgonia- ja mustakorallipuutarhat	<i>Anthothelidae</i> <i>Chrysogorgiidae</i> <i>Isididae</i> , <i>Keratoisidinae</i> <i>Plexauridae</i> <i>Acanthogorgiidae</i> <i>Coralliidae</i> <i>Paragorgiidae</i> <i>Primnoidae</i> <i>Schizopathidae</i>
ii) Yhdyskuntina elävät kivikorallit kalliopaljastumilla	<i>Lophelia pertusa</i> <i>Solenosmilia variabilis</i>
iii) Muut kuin riuttoja muodostavat kivikoralliyhdyskunnat	<i>Enallopsammia rostrata</i> <i>Madrepora oculata</i>
b) Pehmeäpohjaiset korallipuutarhat	
i) Pehmeäpohjaiset gorgonia- ja mustakorallipuutarhat	<i>Chrysogorgiidae</i>
ii) Maljakorallikentät	<i>Caryophylliidae</i>
iii) Kukkakaalikorallikentät	<i>Flabellidae</i> <i>Nephtheidae</i>
3. Syvänmeren sienieläinyhdyskunnat	
a) Muut sienieläinyhdyskunnat	<i>Geodiidae</i> <i>Ancorinidae</i> <i>Pachastrellidae</i>
b) Kovapohjaiset sieneläinpuutarhat	<i>Axinellidae</i> <i>Mycalidae</i> <i>Polymastiidae</i> <i>Tetillidae</i>
c) Lasisieniyhdyskunnat	<i>Rossellidae</i> <i>Pheronematidae</i>

Haavoittuvan meriekosysteemin elinympäristötyyppi	Edustavat taksonit
4. Merisulkakentät	<i>Anthoptilidae</i> <i>Pennatulidae</i> <i>Funiculinidae</i> <i>Halipteridae</i> <i>Kophobelemnidae</i> <i>Protoptilidae</i> <i>Umbellulidae</i> <i>Vigulariidae</i>
5. Putkivuokkokentät	<i>Cerianthidae</i>
6. Mudassa ja hiekassa elävät eläimet	<i>Bourgetcrinidae</i> <i>Antedontidae</i> <i>Hyocrinidae</i> <i>Xenophyophora</i> <i>Syringamminidae</i>
7. Sammaleläinkentät	

LIITE IV

Mahdollisen haavoittuvan meriekosysteemin havainnoksi määritellään seuraavat:

- a) troolin ja muiden pyydysten kuin pitkänsiiman vetokerran osalta: yli 30 kilogrammaa sellaista elävää korallia ja/tai 400 kilogrammaa sellaisia eläviä sienieläimiä, jotka ovat haavoittuvan meriekosysteemin indikaattoreita; ja
 - b) pitkänsiiman laskun osalta: haavoittuvan meriekosysteemin indikaattoreita kymmenessä koukussa 1 000:ta koukku kohden tai pitkänsiiman 1 200 metrin pituista osaa kohden riippuen siitä, kumpi on lyhyempi.
-

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) 2016/2337,**annettu 14 päivänä joulukuuta 2016,****yhteisistä säännöistä rautatieyritysten kirjanpidon säännönmukaistamiseksi annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1192/69 kumoamisesta****(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)**

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 91 ja 109 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

ottavat huomioon alueiden komitean lausunnon ⁽²⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä ⁽³⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1192/69 ⁽⁴⁾ mukaan jäsenvaltiot saavat korvata 40 luetellulle rautatieyritykselle sellaisten velvoitteiden aiheuttamat maksut, joita muiden liikennemuotojen yrityksillä ei ole. Säännönmukaistamista koskevien sääntöjen asianmukainen soveltaminen johtaa siihen, että jäsenvaltiot vapautetaan valtiontukien ilmoitusvelvoitteista.
- (2) Unionin tasolla on hyväksytty joukko säädöksiä, joilla on avattu rautateiden tavaraliikenteen ja kansainvälisen henkilöliikenteen markkinat kilpailulle; Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2012/34/EU ⁽⁵⁾ on vahvistettu tietyt perustavanlaatuiset periaatteet, mukaan lukien se, että rautatieyrityksiä on johdettava kaupallisiin yrityksiin sovellettavien periaatteiden mukaisesti; että kapasiteetin myöntämisestä ja infrastruktuurimaksuista vastaavien yksiköiden on oltava erillisiä rautatieliikennettä harjoittavista yksiköistä ja niillä on oltava erillinen kirjanpito; että kaikilla unionin kriteerien mukaisesti toimiluvan saaneilla rautatieyrityksillä on oltava oikeus käyttää rautatieinfrastruktuuria oikeudenmukaisin ja syrjimättömin edellytyksin; ja että rataverkon haltijoiden on voitava hyötyä valtion rahoituksesta.
- (3) Asetus (ETY) N:o 1192/69 on epäjohdonmukainen ja ristiriidassa nykyisin voimassa olevien lainsäädäntötoimien kanssa. Erityisesti vapautettujen markkinoiden yhteydessä rautatieyritykset kilpailevat suoraan lueteltujen rautatieyritysten kanssa, joten ei ole enää asianmukaista kohdella näitä kahta ryhmää toisistaan poikkeavasti.
- (4) Epäjohdonmukaisuuksien poistamiseksi unionin oikeusjärjestyksestä ja sen yksinkertaistamisen edistämiseksi poistamalla vanhentunut säädös on näin ollen aiheellista kumota asetus (ETY) N:o 1192/69.

⁽¹⁾ EUVL C 327, 12.11.2013, s. 122.

⁽²⁾ EUVL C 356, 5.12.2013, s. 92.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 26. helmikuuta 2014 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston ensimmäisen käsittelyn kanta, vahvistettu 17. lokakuuta 2016 (EUVL C 430, 22.11.2016, s. 1). Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 14 päivänä joulukuuta 2016 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽⁴⁾ Neuvoston asetus (ETY) N:o 1192/69, annettu 26 päivänä kesäkuuta 1969, yhteisistä säännöistä rautatieyritysten kirjanpidon säännönmukaistamiseksi (EYVL L 156, 28.6.1969, s. 8).

⁽⁵⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2012/34/EU, annettu 21 päivänä marraskuuta 2012, yhtenäisestä eurooppalaisesta rautatiealueesta (EUVL L 343, 14.12.2012, s. 32).

- (5) Jäsenvaltiot voivat kuitenkin suorittaa risteyslaitekorvauksia direktiivin 2012/34/EU 8 artiklan nojalla. Ne saattavat kuitenkin tarvita aikaa kansallisen lainsäädäntönsä ja hallinnollisten määräystensä muuttamiseksi asetuksen (ETY) N:o 1192/69 kumoamisen johdosta. Kumoamisen ei olisi siksi tultava voimaan välittömästi asetuksen (ETY) N:o 1192/69 liitteen IV soveltamisalaan kuuluvien tapausten osalta,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Kumotaan asetus (ETY) N:o 1192/69, lukuun ottamatta mainitun asetuksen säännöksiä, joita sovelletaan kirjanpidon säännönmukaistamiseen mainitun asetuksen liitteen IV soveltamisalaan kuuluvien IV luokan tapausten osalta. Näitä säännöksiä sovelletaan edelleen 31 päivään joulukuuta 2017 saakka.

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Strasbourgissa 14 päivänä joulukuuta 2016.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

I. KORČOK

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) 2016/2338,**annettu 14 päivänä joulukuuta 2016,****asetuksen (EY) N:o 1370/2007 muuttamisesta rautateiden kotimaan henkilöliikenteen markkinoiden avaamisen osalta****(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)**

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 91 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

ottavat huomioon alueiden komitean lausunnon ⁽²⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä ⁽³⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Rautatieliikenteellä on mahdollisuuksia kasvaa ja lisätä liikennemuoto-osuuttaan, ja sillä voi olla merkittävä rooli kestävässä liikenne- ja liikkuvuusjärjestelmässä sekä uusien investointimahdollisuuksien ja työpaikkojen luomisessa. Rautateiden henkilöliikenteen kasvu ei ole kuitenkaan pysynyt muiden liikennemuotojen kehityksen tahdissa.
- (2) Unionin rautateiden kansainvälisen henkilöliikenteen markkinat avattiin kilpailulle jo vuonna 2010. Lisäksi joissakin jäsenvaltioissa kotimaan henkilöliikenne on avattu kilpailulle joko antamalla avoimet käyttöoikeudet tai kilpailuttamalla julkisia palveluhankintoja koskevat sopimukset tai toteuttamalla molemmat. Rautateiden kotimaan henkilöliikenteen markkinoiden avaamisen pitäisi vaikuttaa myönteisesti yhtenäisen eurooppalaisen rautatiealueen toimintaan ja parantaa käyttäjille suunnattuja palveluja.
- (3) Komissio ilmoitti 28 päivänä maaliskuuta 2011 julkaisemassaan liikennepolitiikan valkoisessa kirjassa aikeestaan toteuttaa rautateiden sisämarkkinat poistamalla ne tekniset, hallinnolliset ja lainsäädännölliset esteet, jotka haittaavat rautatiemarkkinoille pääsyä.
- (4) Yhtenäisen eurooppalaisen rautatiealueen toteuttamisen pitäisi edistää rautatieliikenteen kehittämistä varteenotettavaksi vaihtoehdoksi muille liikennemuodoille muun muassa hinnan ja laadun suhteen.
- (5) Yksi tämän asetuksen erityistavoitteista on parantaa rautateiden julkisten henkilöliikennepalvelujen laatua, avoimuutta, tehokkuutta ja suorituskykyä.
- (6) Niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten, joiden alueella palveluja tarjotaan, olisi tehtävä sopimus sellaisista rajat ylittävistä julkisista liikennepalveluista, joita tarjotaan julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten nojalla, mukaan lukien julkiset liikennepalvelut paikallisten ja alueellisten liikennetarpeiden kattamiseksi.

⁽¹⁾ EUVL C 327, 12.11.2013, s. 122.

⁽²⁾ EUVL C 356, 5.12.2013, s. 92.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 26. helmikuuta 2014 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston ensimmäisen käsittelyn kanta, vahvistettu 17. lokakuuta 2016 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä). Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 14 päivänä joulukuuta 2016. (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

- (7) Toimivaltaisten viranomaisten olisi määriteltävä julkisessa henkilöliikenteessä sovellettavien julkisen palvelun velvoitteiden eritelmät. Tällaisten eritelmien olisi oltava johdonmukaisia julkista liikennettä koskevissa jäsenvaltioiden toimintapolitiittisissa asiakirjoissa esitettyjen toimintapolitiittisten tavoitteiden kanssa.
- (8) Julkista henkilöliikennettä koskevien julkisen palvelun velvoitteiden eritelmien olisi mahdollisuuksien mukaan tuotettava myönteisiä verkostovaikutuksia, muun muassa parannettava palvelujen laatua, sosiaalista ja alueellista yhteenkuuluvuutta tai julkisen liikennejärjestelmän kokonaistehokkuutta.
- (9) Julkisen palvelun velvoitteiden tulisi olla julkista liikennettä koskevan politiikan mukaisia. Toimivaltaiset viranomaiset eivät kuitenkaan ole tämän perusteella oikeutettuja saamaan tietynsuuruista rahoitusta.
- (10) Julkista liikennettä koskevien toimintapolitiittisten asiakirjojen valmistelun yhteydessä olisi kuultava asiaankuuluvia sidosryhmiä kansallisen lainsäädännön mukaisesti. Näihin sidosryhmiin saattaa kuulua liikenteenharjoittajia, rataverkon haltijoita, työntekijöitä edustavia järjestöjä ja julkisten liikennepalvelujen käyttäjien edustajia.
- (11) Muutoin kuin tarjouskilpailumenettelyä noudattaen tehtyjen julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten osalta julkisen liikenteen harjoittajien suorittamasta julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisestä olisi maksettava asianmukainen korvaus, jotta varmistetaan julkisten henkilöliikennepalvelujen pitkän aikavälin taloudellinen kestävyys julkista liikennettä koskevassa politiikassa asetettujen vaatimusten mukaisesti. Erityisesti korvauksella olisi edistettävä julkisen liikenteen harjoittajan tehokkaan liikkeenjohdon ja riittävän korkealaatuisten henkilöliikennepalvelujen tarjonnan ylläpitämistä tai kehittämistä.
- (12) Yhtenäisen eurooppalaisen rautatiealueen toteuttamiseksi jäsenvaltioiden olisi varmistettava julkisen liikenteen harjoittajien henkilökunnan sosiaalisen suojelun riittävä taso.
- (13) Sosiaali- ja työalan vaatimusten sisällyttämiseksi asianmukaisesti henkilöliikenteen julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten tekemismenettelyihin julkisen liikenteen harjoittajien olisi sopimuksia toteuttaessaan noudatettava siinä jäsenvaltiossa, jossa sopimus tehdään, sovellettavia sosiaali- ja työolainsäädännön velvoitteita, jotka perustuvat kansallisiin ja unionin tason lakeihin, asetuksiin ja päätöksiin sekä sovellettaviin työehtosopimuksiin, edellyttäen, että kyseisissä kansallisissa säännöissä ja niiden soveltamisessa noudatetaan unionin oikeutta.
- (14) Kun jäsenvaltio vaatii edellisen liikenteenharjoittajan kyseisten palvelujen tarjoamiseen aikaisemmin osallistuneen henkilöstön siirtoa uudelle valitulle julkisen liikenteen harjoittajalle, kyseiselle henkilöstölle olisi myönnettävä samat oikeudet kuin neuvoston direktiivissä 2001/23/EY ⁽¹⁾ tarkoitetun luovutuksen tapauksessa. Jäsenvaltioilla olisi oltava vapaus hyväksyä tällaisia säännöksiä.
- (15) Toimivaltaisten viranomaisten olisi asetettava kaikkien intressitahojen saataville tarjouskilpailumenettelyyn tarkoitettujen tarjousten valmistelun kannalta merkitykselliset tiedot varmistaen samalla liiketoimintaa koskevien luottamuksellisten tietojen oikeutettu suojele.
- (16) Toimivaltaisen viranomaisen velvoite asettaa kaikkien intressitahojen saataville tarjouskilpailumenettelyyn tarkoitettujen tarjousten valmistelun kannalta merkitykselliset tiedot ei saisi ulottua lisätietojen laatimiseen silloin, kun tällaista tietoa ei ole olemassa.
- (17) Jäsenvaltioiden alueellisten ja poliittisten rakenteiden monimuotoisuuden ottamiseksi huomioon julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen voi tehdä toimivaltainen viranomainen, joka koostuu viranomaisten ryhmittymästä. Tällaisessa tapauksessa olisi vahvistettava selkein säännöin kunkin viranomaisen rooli julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen tekoprosessissa.
- (18) Jäsenvaltioiden hallintorakenteiden moninaisuus huomioon ottaen silloin, kun toimivaltaisten paikallisviranomaisten ryhmittymä tekee rautateiden julkisten henkilöliikennepalvelujen tarjoamista koskevia hankintasopimuksia ilman tarjouskilpailua, on jäsenvaltioiden harkintavallassa määrittää, mitkä paikallisviranomaiset ovat toimivaltaisia "kaupunkitaajamien" ja "maaseutualueiden" osalta.

⁽¹⁾ Neuvoston direktiivi 2001/23/EY, annettu 12 päivänä maaliskuuta 2001, työntekijöiden oikeuksien turvaamista yrityksen tai liikkeen taikka yritys- tai liiketoiminnan osan luovutuksen yhteydessä koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä (EYVL L 82, 22.3.2001, s. 16).

- (19) Rautateiden julkisia henkilöliikennepalveluja koskevat julkisia palveluhankintoja koskevat sopimukset olisi tehtävä tarjouskilpailumenettelyn perusteella paitsi tapauksissa, joista säädetään tässä asetuksessa.
- (20) Julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten kilpailuttamista koskevien menettelyjen olisi oltava avoimia kaikille liikenteenharjoittajille, niiden olisi oltava oikeudenmukaisia ja niissä olisi kunnioitettava avoimuuden ja syrjimättömyyden periaatteita.
- (21) Epätavallisissa olosuhteissa, joissa rautateiden julkisia henkilöliikennepalveluja koskevia julkisia palveluhankintoja koskevia sopimuksia tehdään tarjouskilpailumenettelyn perusteella, uusia sopimuksia olisi voitava tehdä rajoitetun ajan ilman tarjouskilpailua sen varmistamiseksi, että palvelut tarjotaan kustannustehokkaimmalla tavalla. Kyseisiä sopimuksia ei saisi uusia kattamaan samoja tai vastaavia julkisen palvelun velvoitteita.
- (22) Jos vain yksi liikenteenharjoittaja ilmaisee mielenkiintonsa tarjouskilpailumenettelyn järjestämistä koskevan aikomuksen julkaisemisen johdosta, toimivaltaiset viranomaiset voivat aloittaa sopimuksen tekemistä koskevat neuvottelut kyseisen liikenteenharjoittajan kanssa julkaisematta ilmoitusta avoimesta tarjouskilpailusta.
- (23) Ilman tarjouskilpailua tehtäviin julkisia palveluhankintoja koskeviin sopimuksiin sovellettavia vähimmäiskynnyksarvoja olisi mukautettava, jotta voidaan ottaa huomioon rautateiden julkisiin henkilöliikennepalveluihin liittyvät suuremmat määrät ja yksikkökustannukset muihin Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1370/2007 ⁽¹⁾ kattamiin liikennemuotoihin verrattuna. Julkisiin henkilöliikennepalveluihin olisi sovellettava korkeampia kynnysarvoja myös silloin, kun rautatieliikenne edustaa yli 50:tä prosenttia kyseisten palvelujen arvosta.
- (24) Yhtenäisen eurooppalaisen rautatiealueen toteuttaminen edellyttää, että tämän alan julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten tekemisestä on olemassa yhteiset säännöt, samalla kun kunkin jäsenvaltion erityiset olosuhteet otetaan huomioon.
- (25) Jos rautatiemarkkinoiden tai rautatieverkon luonteeseen ja rakenteeseen liittyvät tietyt edellytykset täyttyvät, toimivaltaisten viranomaisten olisi voitava päättää tehdä julkisia palveluhankintoja koskevia sopimuksia rautateiden julkisista henkilöliikennepalveluista ilman tarjouskilpailua, jos tällainen sopimus parantaisi palvelujen laatua tai kustannustehokkuutta taikka molempia.
- (26) Toimivaltaiset viranomaiset voivat toteuttaa toimenpiteitä lisätäkseen rautatieyritysten välistä kilpailua rajoittamalla saman rautatieyrityksen kanssa tekemiensä sopimusten lukumäärää.
- (27) Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että niiden oikeudellisissa järjestelmissä säädetään riippumattoman elimen mahdollisuudesta arvioida toimivaltaisen viranomaisen päätöksiä tehdä rautateiden julkisia palveluhankintoja koskevia sopimuksia rautateiden julkisista henkilöliikennepalveluista ilman tarjouskilpailua, suorituskykyyn perustuvaa lähestymistapaa noudattaen. Tämä voitaisiin tehdä osana laillisuusvalvontaa.
- (28) Tarjouskilpailumenettelyjä valmistellessaan toimivaltaisten viranomaisten olisi arvioitava, tarvitaanko toimenpiteitä sen varmistamiseksi, että sopivan rautateiden liikkuvan kaluston käyttöön on todellinen ja syrjimätön pääsy. Toimivaltaisten viranomaisten olisi asetettava arviointikertomus julkisesti saataville.
- (29) Tulevien julkisia palveluhankintoja koskevista sopimuksista järjestettävien tarjouskilpailumenettelyjen tiettyjen keskeisten osatekijöiden on oltava täysin avoimet, jotta markkinat voivat reagoida organisoidummin asiaan.
- (30) Asetus (EY) N:o 1370/2007 olisi näin ollen muutettava tämän mukaisesti,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Muutetaan asetus (EY) N:o 1370/2007 seuraavasti:

1) Lisätään 1 artiklan 2 kohtaan alakohta seuraavasti:

”Niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten suostumuksella, joiden alueella palveluja tarjotaan, julkisen palvelun velvoitteet voivat koskea rajat ylittäviä julkisia liikennepalveluja, mukaan lukien kyseiset palvelut paikallisten ja alueellisten liikennetarpeiden kattamiseksi.”

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1370/2007, annettu 23 päivänä lokakuuta 2007, rautateiden ja maanteiden julkisista henkilöliikennepalveluista sekä neuvoston asetusten (ETY) N:o 1191/69 ja (ETY) N:o 1107/70 kumoamisesta (EUVL L 315, 3.12.2007, s. 1).

2) Lisätään 2 artiklaan alakohta seuraavasti:

”aa) ’rautateiden julkisilla henkilöliikennepalveluilla’ rautateillä harjoitettavaa julkista henkilöliikennettä, lukuun ottamatta muihin raideliikennemuotoihin perustuvaa henkilöliikennettä, kuten metro- tai raitiotieliikennettä;”.

3) Lisätään artikla seuraavasti:

”2 a artikla

Julkisen palvelun velvoitteiden erittely

1. Toimivaltainen viranomainen vahvistaa julkisten henkilöliikennepalveluiden tarjoamisessa sovellettavien julkisen palvelun velvoitteiden eritelmät sekä niiden soveltamisalan 2 artiklan e alakohdan mukaisesti. Tähän sisältyy mahdollisuus yhdistää kustannukset kattavat palvelut samaan kokonaisuuteen kustannuksia kattamattomien palvelujen kanssa.

Vahvistaessaan kyseisiä eritelmiä ja niiden soveltamisalaa toimivaltaisen viranomaisen on asianmukaisesti noudatettava unionin oikeuden mukaista suhteellisuusperiaatetta.

Eritelmien on oltava johdonmukaisia julkista liikennettä koskevissa jäsenvaltioiden toimintapoliittisissa asiakirjoissa esitettyjen toimintapoliittisten tavoitteiden kanssa.

Julkista liikennettä koskevien toimintapoliittisten asiakirjojen sisältö ja muoto sekä asianmukaisten sidosryhmien kuulemismenettelyt määritetään kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

2. Julkisen palvelun velvoitteiden eritelmillä ja niihin liittyvällä julkisen palvelun velvoitteiden taloudellisten nettovaikutusten korvaamisella

a) on saavutettava julkista liikennettä koskevan politiikan tavoitteet kustannustehokkaasti; ja

b) on mahdollistettava taloudellisesti julkisen henkilöliikenteen tarjonnan jatkuminen pitkällä aikavälillä julkista liikennettä koskevassa politiikassa asetettujen vaatimusten mukaisesti.”

4) Muutetaan 4 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohdan a ja b alakohta seuraavasti:

”a) vahvistettava selkeästi tässä asetuksessa määritellyt ja sen 2 a artiklan mukaisesti täsmennetyt julkisen palvelun velvoitteet, jotka julkisen liikenteen harjoittajan on täytettävä, sekä asianomaiset maantieteelliset alueet;

b) määritettävä etukäteen puolueettomalla ja avoimella tavalla

i) parametrit, joiden perusteella mahdollinen korvaus lasketaan; ja

ii) mahdollisesti myönnettyjen yksinoikeuksien luonne ja laajuus siten, että vältetään liiallisia korvauksia.

Niissä julkisia palveluhankintoja koskevissa sopimuksissa, joita ei ole tehty 5 artiklan 1, 3 tai 3 b kohdan mukaisesti, nämä parametrit on määritettävä siten, ettei yksikään korvaus voi ylittää määrää, joka on tarpeen julkisen palvelun velvoitteiden täyttämiseksi aiheutuvia kustannuksia ja siitä kertyviä tuloja koskevien taloudellisten nettovaikutusten kattamiseksi, kun otetaan huomioon julkisen liikenteen harjoittajan kyseisestä toiminnasta saamat tulot ja kohtuullinen voitto;”

b) lisätään kohdat seuraavasti:

”4 a. Julkisia palveluhankintoja koskevia sopimuksia toteutettaessa julkisen liikenteen harjoittajien on noudatettava unionin oikeuteen, kansalliseen lainsäädäntöön tai työehtosopimuksiin perustuvia, sosiaali- ja työolainsäädännön alalla sovellettavia velvoitteita.

4 b. Direktiiviä 2001/23/EY sovelletaan julkisen liikenteen harjoittajan vaihtumiseen, kun vaihtumisessa on kyse mainitussa direktiivissä tarkoitettusta yrityksen luovutuksesta.”;

c) korvataan 6 kohta seuraavasti:

”6. Jos toimivaltaiset viranomaiset edellyttävät kansallisen lainsäädännön mukaisesti julkisen liikenteen harjoittajilta tiettyjen laatuvaatimusten tai sosiaalisten vaatimusten noudattamista tai sosiaalisten ja laadullisten kriteerien vahvistamista, kyseiset vaatimukset ja kriteerit on sisällytettävä tarjouskilpailua koskeviin asiakirjoihin ja julkisia palveluhankintoja koskeviin sopimuksiin. Tällaisiin tarjouskilpailua koskeviin asiakirjoihin ja julkisia palveluhankintoja koskeviin sopimuksiin on tarvittaessa sisällytettävä myös tiedot oikeuksista ja velvoitteista, jotka liittyvät edellisen liikenteenharjoittajan kyseisten palvelujen tarjoamiseen aikaisemmin osallistuneen henkilöstön siirtoon, noudattaen samalla direktiiviä 2001/23/EY.”;

d) lisätään kohta seuraavasti:

”8. Julkisia palveluhankintoja koskevissa sopimuksissa on vaadittava liikenteenharjoittajaa antamaan toimivaltaiselle viranomaiselle olennaiset tiedot sopimuksen tekemiseksi varmistaen samalla liiketoimintaa koskevien luottamuksellisten tietojen oikeutettu suojelu. Toimivaltaisten viranomaisten on asetettava kaikkien intressitahojen saataville tarjouskilpailuun esitettäväksi tarkoitettujen tarjousten valmistelun kannalta merkitykselliset tiedot varmistaen samalla liiketoimintaa koskevien luottamuksellisten tietojen oikeutettu suojelu. Saataville on annettava tiedot matkustajaliikenteen kysynnästä, lippujen hinnoista, kustannuksista ja tuloista, jotka liittyvät tarjouskilpailumenettelyn kohteena olevaan julkiseen henkilöliikenteeseen, sekä yksityiskohtaiset tiedot tarvittavien kalustoyksiköiden tai liikkuvan kaluston toiminnan kannalta merkityksellisistä infrastruktuurieritelmistä, jotta intressitahot voivat laatia harkittuja liiketoimintasuunnitelmia. Rataverkon haltijoiden on autettava toimivaltaisia viranomaisia toimittamaan kaikki asianomaiset infrastruktuurieritelmit. Edellä vahvistettujen säännösten noudattamatta jättämisestä seuraa 5 artiklan 7 kohdassa säädetty oikeudellinen tarkastelu.”

5) Muutetaan 5 artikla seuraavasti:

a) korvataan 2 kohdan johdantokappale seuraavasti:

”2. Toimivaltainen paikallinen viranomainen, riippumatta siitä, onko se integroituja julkisia henkilöliikennepalveluja tarjoava yksittäinen viranomainen tai viranomaisten ryhmittymä, voi päättää tarjota itse julkisia henkilöliikennepalveluja tai tehdä julkisia palveluhankintoja koskevia sopimuksia ilman tarjouskilpailua oikeudellisesti erillisen yhteisön kanssa, joka on toimivaltaisen paikallisen viranomaisen, tai viranomaisten ryhmittymän tapauksessa vähintään yhden toimivaltaisen paikallisen viranomaisen, määräysvallalla vastaavalla tavalla kuin viranomaisen omat yksiköt, ellei tämä ole kiellettyä kansallisen lainsäädännön nojalla.

Rautateiden julkisten henkilöliikennepalvelujen osalta ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu viranomaisten ryhmittymä voi koostua ainoastaan toimivaltaisista paikallisista viranomaisista, joiden maantieteellinen toimivalta-alue ei ole valtakunnallinen. Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen julkisten henkilöliikennepalvelujen tai julkisten palveluhankintojen koskeva sopimus eivät saa kattaa muuta kuin kaupunkitaajamien tai maaseutualueiden liikennetarpeet taikka molemmat.

Silloin, kun toimivaltainen paikallinen viranomainen tekee tällaisen päätöksen, sovelletaan seuraavia säännöksiä.”;

b) korvataan 3 kohta seuraavasti:

”3. Toimivaltaisen viranomaisen, joka turvautuu muuhun ulkopuoliseen tahoon kuin sisäiseen liikenteenharjoittajaan, on tehtävä julkisia palveluhankintoja koskevat sopimukset tarjouskilpailumenettelyn perusteella lukuun ottamatta 3 a, 4, 4 a, 4 b, 5 ja 6 kohdassa tarkoitettuja tapauksia. Tarjouskilpailussa noudatettavan menettelyn on oltava avoin kaikille liikenteenharjoittajille, sen on oltava oikeudenmukainen ja siinä on noudatettava avoimuuden ja syrjimättömyyden periaatteita. Tarjousten jättämisen ja mahdollisen esivalinnan jälkeen menettelyyn saattaa sisältyä neuvotteluja, joissa on noudatettava näitä periaatteita ja joissa pyritään määrittämään, kuinka voitaisiin parhaiten täyttää erityiset tai monitahoiset vaatimukset.”;

c) lisätään kohdat seuraavasti:

”3 a. Tarjouskilpailumenettelyssä tehtyjen rautateiden julkisen henkilöliikenteen palveluiden julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten osalta toimivaltainen viranomainen voi päättää tehdä uusia sopimuksia väliaikaisesti ilman tarjouskilpailua silloin, kun toimivaltainen viranomainen katsoo, että sopimusten tekeminen ilman tarjouskilpailua on perusteltua epätavallisten olosuhteiden vuoksi, ellei tämä ole kiellettyä kansallisen lainsäädännön nojalla. Tällaisia epätavallisia olosuhteita ovat muun muassa seuraavanlaiset tilanteet:

— toimivaltainen viranomainen tai muut toimivaltaiset viranomaiset ovat jo käynnistäneet useita tarjouskilpailumenettelyjä, jotka voisivat vaikuttaa todennäköisesti saatavien tarjousten laatuun ja määrään, jos sopimus tehdään tarjouskilpailumenettelyn mukaisesti, tai

- yhden tai useamman julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen soveltamisalaa on muutettava, jotta julkisten palvelujen tarjonta olisi tehokkainta.

Toimivaltainen viranomainen antaa perustellun päätöksen ja ilmoittaa siitä komissiolle ilman aiheetonta viivytystä.

Tämän kohdan nojalla tehtyjen sopimusten on oltava kestoaltaan suhteutettuja kyseisiin epätavallisiin olosuhteisiin, ja kesto saa joka tapauksessa olla enintään viisi vuotta.

Toimivaltaisen viranomaisen on julkaistava tällaiset sopimukset. Julkaistaessa sen on otettava huomioon liiketoimintaa koskevien luottamuksellisten tietojen ja kaupallisten etujen oikeutettu suojele.

Samoja julkisen palvelun velvoitteita koskevaa seuraavaa sopimusta ei saa tehdä tämän säännöksen perusteella.

3 b. Toimivaltaiset viranomaiset voivat 3 kohtaa soveltaessaan päättää noudattaa seuraavaa menettelyä:

Toimivaltaiset viranomaiset voivat julkistaa aikomuksensa tehdä rautateiden julkisten henkilöliikennepalvelujen julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen julkaisemalla ilmoituksen *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Mainittuun ilmoitukseen on sisällytettävä yksityiskohtainen kuvaus tehtävän sopimuksen kohteena olevista palveluista sekä sopimuksen tyypistä ja kestosta.

Liikenteenharjoittajat voivat ilmaista kiinnostuksensa toimivaltaisen viranomaisen vahvistamassa määräajassa, jonka on oltava vähintään 60 päivää ilmoituksen julkaisemisesta.

Jos tämän ajanjakson kuluttua

- a) vain yksi liikenteenharjoittaja on ilmaissut kiinnostuksensa osallistua julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen tekemistä koskevaan menettelyyn;
- b) kyseinen liikenteenharjoittaja on asianmukaisesti näyttänyt toteen voivansa tosiasiallisesti tarjota liikennepalveluja julkisia palveluhankintoja koskevassa sopimuksessa vahvistettujen velvoitteiden mukaisesti;
- c) kilpailun puuttuminen ei johdu hankintaehtojen keinotekoisesta rajaamisesta; ja
- d) muita järkeviä vaihtoehtoja ei ole,

toimivaltaiset viranomaiset voivat aloittaa sopimuksen tekemistä koskevat neuvottelut kyseisen liikenteenharjoittajan kanssa julkaisematta ilmoitusta avoimesta tarjouskilpailusta.”;

d) korvataan 4 kohta seuraavasti:

”4. Jos tätä ei ole kielletty kansallisessa lainsäädännössä, toimivaltainen viranomainen voi päättää tehdä ilman tarjouskilpailua julkisia palveluhankintoja koskevia sopimuksia:

- a) joiden keskimääräinen ennakoitu vuosittainen arvo on alle 1 000 000 euroa tai, kun on kyse sopimuksista, joihin sisältyy rautateiden julkisia henkilöliikennepalveluja, alle 7 500 000 euroa; tai
- b) jotka koskevat julkisten henkilöliikennepalvelujen tarjoamista määrältään alle 300 000 kilometriä vuodessa tai, kun on kyse sopimuksista, joihin sisältyy rautateiden julkisten henkilöliikennepalvelujen tarjoamista, alle 500 000 kilometriä vuodessa.

Jos julkisia palveluhankintoja koskeva sopimus on tehty ilman tarjouskilpailua pienen tai keskisuuren yrityksen kanssa, jolla on käytössään enintään 23 maantieajoneuvoa, mainittuja kynnysarvoja voidaan korottaa joko alle 2 000 000 euroon keskimääräisen ennakoidun vuosittaisen arvon osalta tai alle 600 000 kilometriin vuodessa julkisten henkilöliikennepalvelujen osalta.”;

e) lisätään kohdat seuraavasti:

"4 a. Jos tätä ei ole kielletty kansallisessa lainsäädännössä, toimivaltainen viranomainen voi päättää tehdä ilman tarjouskilpailua julkisia palveluhankintoja koskevia sopimuksia rautateiden julkisista henkilöliikennepalveluista:

- a) jos se katsoo, että sopimuksen teko ilman tarjouskilpailua on perusteltua ottaen huomioon asianomaisten markkinoiden ja verkon asiaankuuluvat rakenteelliset ja maantieteelliset ominaispiirteet ja erityisesti koko, kysynnän ominaispiirteet, verkon monitahoisuus, tekninen ja maantieteellinen eristyneisyys sekä sopimuksen kattamat palvelut; ja
- b) jos tällainen sopimus parantaisi palvelujen laatua tai kustannustehokkuutta taikka molempia aikaisempaan sopimukseen verrattuna.

Toimivaltaisen viranomaisen on tältä pohjalta julkaistava perusteltu päätös ja ilmoitettava siitä komissiolle kuukauden kuluessa sen julkaisemisesta. Toimivaltainen viranomainen voi jatkaa sopimuksen tekemistä.

Jäsenvaltioiden, joissa vuosittainen enimmäisvolyyymi on enintään 23 miljoonaa junakilometriä ja joilla on ainoastaan yksi toimivaltainen viranomainen kansallisella tasolla ja yksi julkisia palveluhankintoja koskeva sopimus, joka kattaa koko verkon, katsotaan täyttävän a alakohdassa säädetty edellytykset. Jos jonkin tällaisen jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen päättää tehdä julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen ilman tarjouskilpailua, kyseisen jäsenvaltion on ilmoitettava tästä komissiolle. Yhdistynyt kuningaskunta voi päättää soveltaa tätä alakohtaa Pohjois-Irlandiin.

Jos toimivaltainen viranomainen päättää tehdä julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen ilman tarjouskilpailua, sen on määritettävä avoimet mitattavissa ja todennettavissa olevat suorituskykyvaatimukset. Nämä vaatimukset on sisällytettävä sopimukseen.

Suorituskykyvaatimukset kattavat erityisesti palvelujen täsmällisyyden, junaliikenteen säännöllisyyden, liikkuvan kaluston laadun ja matkustajaliikenteen kuljetuskapasiteetin.

Sopimukseen on sisällytettävä erityiset suorituskykyindikaattorit, joiden avulla toimivaltainen viranomainen voi arvioida suorituskykyä säännöllisesti. Sopimukseen on myös sisällytettävä tehokkaita ja varoittavat toimenpiteet, joita määrätään siinä tapauksessa, ettei rautatieyritys täytä suorituskykyvaatimuksia.

Toimivaltaisen viranomaisen on säännöllisesti arvioitava, onko rautatieyritys saavuttanut suorituskykyvaatimuksia koskevat tavoitteensa sopimuksen mukaisesti, ja julkistettava arviointinsa tulos. Mainittu säännöllinen arviointi on suoritettava vähintään viiden vuoden välein. Toimivaltaisen viranomaisen on toteutettava asianmukaisia ja oikea-aikaisia toimenpiteitä, mukaan lukien tehokkaiden ja varoittavien sopimuksen mukaisten seuraamusten määrittäminen siinä tapauksessa, että palvelujen laadun tai kustannustehokkuuden taikka molempien osalta vaadittuja parannuksia ei ole toteutettu. Toimivaltainen viranomainen voi milloin tahansa kokonaan tai osittain keskeyttää tai päättää tämän säännöksen perusteella tehdyn sopimuksen voimassaolon, jos liikenteenharjoittaja ei täytä suorituskykyvaatimuksia.

4 b. Toimivaltainen viranomainen voi, ellei tämä ole kiellettyä kansallisen lainsäädännön nojalla, päättää tehdä rautateiden julkisten henkilöliikennepalvelujen julkista palveluhankintaa koskevia sopimuksia ilman tarjouskilpailua, jos ne koskevat vain sellaisen liikenteenharjoittajan harjoittamaa rautateiden henkilöliikennettä, joka hallinnoi samanaikaisesti kokonaan tai suurimmalta osin sitä rautatieinfrastruktuuria, jolla palveluja tarjotaan, silloin kun kyseinen rautatieinfrastruktuuri on jätetty Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2012/34/EU (*) 7, 7 a, 7 b, 7 c, 7 d, 8 ja 13 artiklan sekä IV luvun soveltamisalan ulkopuolelle mainitun direktiivin 2 artiklan 3 kohdan a tai b alakohdan mukaisesti.

Poiketen siitä, mitä 4 artiklan 3 kohdassa säädetään, tämän kohdan ja tämän artiklan 4 a kohdan nojalla ilman tarjouskilpailua tehdyn sopimuksen voimassaoloaika saa olla enintään kymmenen vuotta, lukuun ottamatta tapauksia, joihin sovelletaan 4 artiklan 4 kohtaa.

Tämän kohdan ja 4 a kohdan mukaisesti tehdyt sopimukset on julkaistava ottaen kuitenkin samalla huomioon liiketoimintaa koskevien luottamuksellisten tietojen ja kaupallisten etujen oikeutettu suojelu.

(*) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2012/34/EU, annettu 21 päivänä marraskuuta 2012, yhtenäisestä eurooppalaisesta rautatiealueesta (EUVL L 343, 14.12.2012, s. 32).";

f) korvataan 5 kohta seuraavasti:

”5. Kun palvelu keskeytyy tai on välittömässä vaarassa keskeytyä, toimivaltainen viranomainen voi toteuttaa kiireellisiä toimia.

Kiireellisinä toimina voivat olla sopimuksen tekeminen ilman tarjouskilpailua tai muodollinen sopimus julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen jatkamisesta taikka vaatimus turvata tietyt julkisen palvelun velvoitteet. Julkisen liikenteen harjoittajalla on oikeus valittaa päätöksestä, jolla sille asetetaan velvoite tarjota tiettyjä julkisia palveluita. Julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen saa tehdä tai sitä saa jatkaa kiireellisellä toimella tai sopimusta koskevan määräyksen saa antaa kiireellisellä toimella enintään kahdeksi vuodeksi.”;

g) lisätään kohta seuraavasti:

”6 a. Rautatieyritysten välisen kilpailun lisäämiseksi toimivaltaiset viranomaiset voivat päättää, että rautateiden julkisia henkilöliikennepalveluja koskevia sopimuksia, jotka kattavat osia samasta verkosta tai samoista reittiosuuksista, tehdään eri rautatieyritysten kanssa. Tätä varten toimivaltaiset viranomaiset voivat ennen tarjouskilpailumenettelyn käynnistämistä päättää rajoittaa saman rautatieyrityksen kanssa tehtävien sopimusten lukumäärää.”

h) lisätään 7 kohdan ensimmäisen alakohdan jälkeen alakohta seuraavasti:

”Edellä olevan 4 a ja 4 b kohdan soveltamisalaan kuuluvissa tapauksissa toimenpiteisiin on sisällytettävä mahdollisuus pyytää kyseisen jäsenvaltion nimeämältä riippumattomalta elimeltä toimivaltaisen viranomaisen tekemää perusteltua päätöstä koskeva arviointi. Arvioinnin tulos on julkistettava kansallisen lainsäädännön mukaisesti.”

6) Lisätään artikla seuraavasti:

”5 a artikla

Rautateiden liikkuva kalusto

1. Tarjouskilpailumenettelyn järjestämiseksi toimivaltaiset viranomaiset arvioivat, tarvitaanko toimenpiteitä sen varmistamiseksi, että sopivan liikkuvan kaluston käyttöön on todellinen ja syrjimätön pääsy. Arvioinnissa on otettava huomioon liikkuvaa kalustoa vuokraavien yritysten tai liikkuvan kaluston vuokrausta tarjoavien muiden markkinatoimijoiden olemassaolo asiaankuuluvilla markkinoilla. Arviointikertomus on asetettava julkisesti saataville.

2. Toimivaltaiset viranomaiset voivat päättää kansallisen lainsäädännön mukaisesti ja valtioneuvoston päätöksellä noudattaen aiheellisten toimenpiteiden toteuttamisesta, jotta varmistetaan todellinen ja syrjimätön pääsy sopivan liikkuvan kaluston käyttöön. Tällaisia toimenpiteitä voivat olla muun muassa seuraavat:

- a) toimivaltainen viranomainen hankkii julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen täytäntöönpanossa käytettävän liikkuvan kaluston tarkoituksenaan asettaa se valitun julkisen liikenteen harjoittajan käyttöön markkinahintaan tai osana sopimusta 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan, 6 artiklan ja tarvittaessa liitteen mukaisesti;
- b) toimivaltainen viranomainen antaa takauksen julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen täytäntöönpanossa käytettävän liikkuvan kaluston rahoitukselle markkinahintaan tai osana sopimusta 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan, 6 artiklan ja tarvittaessa liitteen mukaisesti, mukaan lukien jäännösarvoriskin kattava takaus;
- c) toimivaltainen viranomainen sitoutuu julkisia palveluhankintoja koskevassa sopimuksessa ottamaan liikkuvan kaluston haltuunsa markkinahintaan ennalta määrätyin rahoitusehdoin sopimuksen voimassaolon päättyessä; tai
- d) yhteistyö muiden toimivaltaisten viranomaisten kanssa suuremman liikkuvan kaluston reservin luomiseksi.

3. Jos liikkuva kalusto annetaan uuden julkisen liikenteen harjoittajan käyttöön, toimivaltaisen viranomaisen on liitettävä tarjouskilpailuasiakirjoihin kaikki saatavilla olevat tiedot liikkuvan kaluston kunnosta ja kunnossapitokustannuksista.”

7) Korvataan 6 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Kaikkien yleiseen sääntöön tai julkisia palveluhankintoja koskevaan sopimukseen liittyvien korvausten on oltava 4 artiklan mukaisia riippumatta siitä, miten sopimus on tehty. Kaikenluonteisten korvausten, jotka liittyvät julkisia palveluhankintoja koskevaan sopimukseen, jota ei ole tehty 5 artiklan 1, 3 tai 3 b kohdan mukaisesti, tai jotka liittyvät yleiseen sääntöön, on oltava myös liitteen säännösten mukaisia.”

8) Muutetaan 7 artikla seuraavasti:

a) korvataan 1 kohta seuraavasti:

”1. Kunkin toimivaltaisen viranomaisen on julkaistava kerran vuodessa yhdistelmäraportti, jossa selostetaan sen toimivaltaan kuuluvat julkisen palvelun velvoitteet. Raporttiin on sisällytettävä julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten alkamispäivä ja kesto, valitut julkisen liikenteen harjoittajat sekä korvaukset, joita niille on maksettu, ja yksinoikeudet, joita niille on myönnetty korvauksena julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisestä. Raportissa on erotettava toisistaan linja-autoliikenne ja raideliikenne, ja sen pohjalta on voitava valvoa ja arvioida julkisen liikenneverkon suorituskykyä, laatua ja rahoitusta, ja siinä on tarpeen mukaan annettava tietoja myönnettyjen yksinoikeuksien luonteesta ja laajuudesta. Raportissa on myös otettava huomioon julkista liikennettä koskeissa jäsenvaltioiden toimintapoliittisissa asiakirjoissa esitetyt toimintapoliittiset tavoitteet. Jäsenvaltioiden on edistettävä näiden raporttien keskitettyä saatavuutta esimerkiksi yhteisen verkkosivuston kautta.”;

b) lisätään 2 kohdan ensimmäiseen alakohtaan alakohta seuraavasti:

”d) julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen suunniteltu alkamispäivä ja kesto.”

9) Muutetaan 8 artikla seuraavasti:

a) korvataan 2 kohta seuraavasti:

”2. Rajoittamatta 3 kohdan soveltamista

i) sellaisten julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten tekemisessä, joiden kohteena ovat maanteiden ja muiden raideliikennemuotojen kuin rautateiden, kuten metro- tai raitiotieliikenteen, henkilöliikennepalvelut, sovelletaan 5 artiklaa 3 päivästä joulukuuta 2019 alkaen;

ii) rautateiden julkisiin henkilöliikennepalveluihin sovelletaan 5 artiklaa 3 päivästä joulukuuta 2019 alkaen;

iii) edellä olevia 5 artiklan 6 kohtaa ja 7 artiklan 3 kohtaa lakataan soveltamasta 25 päivästä joulukuuta 2023.

Niiden sopimusten, jotka on tehty 5 artiklan 6 kohdan mukaisesti 3 päivän joulukuuta 2019 ja ... päivän ...kuuta ... välisenä aikana 24 päivän joulukuuta 2023, voimassaoloaika saa olla enintään 10 vuotta.

Jäsenvaltioiden on 2 päivään joulukuuta 2019 saakka toteutettava toimia 5 artiklan noudattamiseksi asteittain erityisesti kuljetuskapasiteettiin liittyvien vakavien rakenteellisten ongelmien välttämiseksi.

Jäsenvaltioiden on kuuden kuukauden kuluessa 25 päivästä joulukuuta 2020 toimitettava komissiolle tilanneselvitys, josta ilmenee 5 artiklan mukaisesti tehtyjen julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten mahdollinen täytäntöönpano. Jäsenvaltioiden tilanneselvitysten perusteella komissio suorittaa uudelleentarkastelun ja tekee tarvittaessa lainsäädäntöehdotuksia.”;

b) lisätään kohta seuraavasti:

”2 a. Rautateiden julkisten henkilöliikennepalvelujen julkista palveluhankintaa koskevat sopimukset, jotka on tehty ilman tarjouskilpailua muun kuin reilun kilpailumenettelyn pohjalta 24 päivän joulukuuta 2017 ja 2 päivän joulukuuta 2019 välisenä aikana, voivat jatkua niiden voimassaolon päättymispäivään asti. Poiketen siitä, mitä 4 artiklan 3 kohdassa säädetään, tällaisen sopimuksen voimassaoloaika saa olla enintään kymmenen vuotta, lukuun ottamatta tapauksia, joihin sovelletaan 4 artiklan 4 kohtaa.”;

c) korvataan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan d alakohta seuraavasti:

”d) 26 päivästä heinäkuuta 2000 lukien ja ennen 24 päivää joulukuuta 2017 muuta menettelyä kuin oikeudenmukaista tarjouskilpailumenettelyä noudattaen.”

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan 24 päivänä joulukuuta 2017.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Strasbourgissa 14 päivänä joulukuuta 2016.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

I. KORČOK

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) 2016/2339,**annettu 14 päivänä joulukuuta 2016,****unionin tullikodeksista annetun asetuksen (EU) N:o 952/2013 muuttamisesta meri- tai ilmateitse unionin tullialueelta väliaikaisesti vietyjen tavaroiden osalta**

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 207 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä ⁽¹⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Kauppavirtojen helpottamiseksi Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 952/2013 ⁽²⁾ 136 artiklassa jätetään sellaiset tavarat, jotka viedään väliaikaisesti unionin tullialueelta kuljettaessa niitä kahden unionissa sijaitsevan sataman tai lentoaseman välillä unionin tullialueen ulkopuolella pysähtymättä, tiettyjen mainitun asetuksen säännösten soveltamisalan ulkopuolelle. Kyseiset säännökset koskevat velvoitetta antaa saapumisen yleisilmoitus, velvoitetta ilmoittaa meri- tai ilma-aluksen saapumisesta, velvoitetta kuljettaa tavarat tiettyihin paikkoihin ja esittää ne tullille niiden purkamis- tai uudelleenlastauspaikassa sekä väliaikaista varastointia.
- (2) Tästä soveltamisalan ulkopuolelle jättämisestä seuraa, että ei ole olemassa oikeusperustaa, jonka nojalla voidaan vaatia esittämään puretut tai uudelleenlastatut tavarat siinä paikassa, jossa tavarat palaavat unionin tullialueelle väliaikaisen viennin jälkeen. Jos tavaroita ei tällä tavoin esitetä, tulliviranomaisten voi olla vaikeampaa varmistaa asianomaisten tavaroiden valvonta, ja vaarana on, ettei tuontitullia ja muita maksuja kanneta asianmukaisesti ja että eläinlääkinnällisten tarkastusten ja kasvien terveystarkastusten kaltaisia muita kuin veroihin liittyviä toimenpiteitä ei toteuteta moitteettomasti.
- (3) Sen vuoksi asetuksen (EU) N:o 952/2013 136 artikla olisi muutettava unionitavaroiden ja muiden kuin unionitavaroiden erilaisen tilanteen huomioon ottamiseksi.
- (4) Jotta muiden kuin unionitavaroiden tullivalvonnan tehokkuus varmistettaisiin, säännöksiä, jotka koskevat velvoitetta kuljettaa tavarat tiettyihin paikkoihin, esittää tavarat tullille purkamisen tai uudelleenlastauksen yhteydessä ja odottaa lupaa ennen tavaroiden purkamista tai uudelleenlastausta, sekä väliaikaista varastointia koskevia säännöksiä olisi sovellettava edelleen muihin kuin unionitavaroihin. Sen vuoksi asetuksen (EU) N:o 952/2013 136 artikla olisi muutettava siten, että siinä säädetään, että ainoastaan niitä säännöksiä, jotka koskevat velvoitetta antaa saapumisen yleisilmoitus ja velvoitetta ilmoittaa meri- tai ilma-aluksen saapumisesta, ei sovelleta muihin kuin unionitavaroihin.
- (5) Unionitavaroiden tehokkaan valvonnan varmistamiseksi asetuksen (EU) N:o 952/2013 136 artiklassa olisi erotettava tilanteet, joissa unionitavaran tullioikeudellinen asema on todistettava mainitun asetuksen 153 artiklan 2 kohdan nojalla, sellaisista tilanteista, joissa unionitavarat säilyttävät tullioikeudellisen asemansa mainitun asetuksen 155 artiklan 2 kohdan nojalla.
- (6) Unionitavaroihin, joiden tullioikeudellinen asema on todistettava asetuksen (EU) N:o 952/2013 153 artiklan 2 kohdan nojalla, olisi sovellettava kaikkia säännöksiä lukuun ottamatta niitä, jotka koskevat velvoitetta antaa saapumisen yleisilmoitus ja velvoitetta ilmoittaa meri- tai ilma-aluksen saapumisesta, millä mahdollistetaan asianmukainen tullivalvonta.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 1. joulukuuta 2016 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 8. joulukuuta 2016.

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 952/2013, annettu 9 päivänä lokakuuta 2013, unionin tullikodeksista (EUVL L 269, 10.10.2013, s. 1).

- (7) Asetuksen (EU) N:o 952/2013 139 artiklan säännöksiä, jotka koskevat veloitetta esittää tavarat tullille tavaroiden purkamisen tai uudelleenlastauksen yhteydessä, ja mainitun asetuksen 140 artiklan mukaista veloitetta odottaa lupaa ennen tavaroiden purkamista tai uudelleenlastaamista ei myöskään tulisi soveltaa unionitavaroihin, jotka säilyttävät tullioikeudellisen asemansa mainitun asetuksen 155 artiklan 2 kohdan nojalla, sillä vaikka tavarat on viety väliaikaisesti unionin tullialueelta, niiden tullioikeudellinen asema ei ole muuttunut eikä sitä sen vuoksi tarvitse todistaa.
- (8) Asetuksen (EU) N:o 952/2013 136 artiklassa olevat viittaukset mainitun asetuksen 135 artiklan 1 kohtaan ja 137 artiklaan olisi poistettava, jotta tavaroita unionin tullialueelle tuova henkilö veloitettaisiin kuljettamaan ne tulliviranomaisten osoittamaan paikkaan, jolloin kyseiset viranomaiset voivat tarvittaessa tarkastaa, ovatko tavarat unionintavaroita vai muita kuin unionitavaroita.
- (9) Asetuksen (EU) N:o 952/2013 136 artiklassa oleva viittaus mainitun asetuksen 141 artiklaan olisi poistettava, jotta kävisi selvästi ilmi, että mainitun asetuksen 141 artiklan 1 kohtaa, jonka nojalla tiettyjä säännöksiä ei sovelleta passitusmenettelyssä oleviin tavaroihin, sovelletaan myös silloin, kun tavarat palaavat unionin tullialueelle suoraan meri- tai ilmareittiä pitkin tapahtuneen väliaikaisen viennin jälkeen.
- (10) Asetuksen (EU) N:o 952/2013 136 artiklassa oleva viittaus väliaikaista varastointia koskeviin mainitun asetuksen 144–149 artiklaan olisi myös poistettava. Mainittujen artiklojen säännöksiä ei sovelleta unionitavaroihin, mutta niitä olisi sovellettava muihin kuin unionitavaroihin. Asetuksen (EU) N:o 952/2013 136 artikla olisi tältä osin muutettava tämän mukaisesti.
- (11) Tämän asetuksen olisi tultava voimaan mahdollisimman pian, jotta tavaroiden tehokas valvonta voitaisiin varmistaa viipymättä,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Korvataan asetuksen (EU) N:o 952/2013 136 artikla seuraavasti:

"136 artikla

Meri- tai ilmaitse unionin tullialueelta väliaikaisesti viedyt tavarat

1. Kun muita kuin unionitavaroita tuodaan unionin tullialueelle sen jälkeen, kun ne on viety väliaikaisesti kyseiseltä alueelta meri- tai ilmaitse suoraan reittiä pitkin pysähtymättä unionin tullialueen ulkopuolella, ei sovelleta 127–130 artiklaa eikä 133 artiklaa.
2. Kun unionitavaroita, joiden unioniasema on todistettava 153 artiklan 2 kohdan nojalla, tuodaan unionin tullialueelle sen jälkeen, kun ne on viety väliaikaisesti kyseiseltä alueelta meri- tai ilmaitse suoraan reittiä pitkin pysähtymättä unionin tullialueen ulkopuolella, ei sovelleta 127–130 artiklaa eikä 133 artiklaa.
3. Kun unionitavaroita, jotka liikkuvat 155 artiklan 2 kohdan mukaisesti ilman, että niiden tullioikeudellinen asema muuttuu, tuodaan unionin tullialueelle sen jälkeen, kun ne on viety väliaikaisesti kyseiseltä alueelta meri- tai ilmaitse suoraan reittiä pitkin pysähtymättä unionin tullialueen ulkopuolella, ei sovelleta 127–130 artiklaa eikä 133, 139 ja 140 artiklaa."

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Strasbourgissa 14 päivänä joulukuuta 2016.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

I. KORČOK

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) 2016/2340,**annettu 14 päivänä joulukuuta 2016,****vähittäismarkkinoille tarkoitettuja paketoituja ja vakuutusmuotoisia sijoitustuotteita koskevista avaintietoasiakirjoista annetun asetuksen (EU) N:o 1286/2014 muuttamisesta sen soveltamispäivän osalta****(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)**

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ovat kuulleet Euroopan keskuspankkia,

ovat kuulleet Euroopan talous- ja sosiaalikomiteaa,

noudattavat tavallista lainsäätämisjärjestystä ⁽¹⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1286/2014 ⁽²⁾ otettiin käyttöön useita toimenpiteitä, joilla pyritään parantamaan sijoittajien suojaa ja palauttamaan kuluttajien luottamus rahoituspalvelualan lisäämällä läpinäkyvyyttä vähittäissijoitusmarkkinoilla. Siinä edellytetään, että vähittäismarkkinoille tarkoitettujen paketoitujen ja vakuutusmuotoisten sijoitustuotteiden kehittäjät tuottavat avaintietoasiakirjan.
- (2) Asetuksessa (EU) N:o 1286/2014 annetaan Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) No 1093/2010 ⁽³⁾ perustetulle Euroopan valvontaviranomaiselle (Euroopan pankkiviranomainen), Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) No 1094/2010 ⁽⁴⁾ perustetulle Euroopan valvontaviranomaiselle (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen) ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) No 1095/2010 ⁽⁵⁾ perustetulle Euroopan valvontaviranomaiselle (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen) tehtäväksi valmistella tekniset sääntelystandardit, jotka koskevat avaintietoasiakirjan osatekijöitä.
- (3) Komissio hyväksyi 30 päivänä kesäkuuta 2016 delegoidun asetuksen asetuksen (EU) N:o 1286/2014 täydentämisestä ⁽⁶⁾, jäljempänä 'delegoitu aset', jossa vahvistetaan avaintietoasiakirjan esitystapa ja sisältö sekä sen vakiomuoto, riskien ja tuottojen esittämisessä ja kulujen laskemisessa käytettävä menetelmä, avaintietoasiakirjassa olevien tietojen uudelleentarkastelun edellytykset ja vähimmäistiheys sekä edellytykset, jotka koskevat avaintietoasiakirjan toimittamista yksityissijoittajille koskevan vaatimuksen täyttämistä.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 1. joulukuuta 2016 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 8. joulukuuta 2016.

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) N:o 1286/2014, annettu 26 päivänä marraskuuta 2014, vähittäismarkkinoille tarkoitettuja paketoituja ja vakuutusmuotoisia sijoitustuotteita (PRIIP-tuotteita) koskevista avaintietoasiakirjoista (EUVL L 352, 9.12.2014, s. 1).

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) N:o 1093/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 12).

⁽⁴⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) N:o 1094/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/79/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 48).

⁽⁵⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) N:o 1095/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/77/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 84).

⁽⁶⁾ Komission delegoitu aset, annettu 30 päivänä kesäkuuta 2016, vähittäismarkkinoille tarkoitettuja paketoituja ja vakuutusmuotoisia sijoitustuotteita (PRIIP-tuotteita) koskevista avaintietoasiakirjoista annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1286/2014 täydentämisestä vahvistamalla teknisiä sääntelystandardeja avaintietoasiakirjojen esittämisestä, sisällöstä, uudelleentarkastelusta ja tarkistamisesta sekä tällaisten asiakirjojen toimittamisvaatimuksen noudattamiseen liittyvien ehtojen täyttämisestä (C(2016)3999).

- (4) Euroopan parlamentti vastusti 14 päivänä syyskuuta 2016 komission 30 päivänä kesäkuuta 2016 antamaa delegoitua asetusta ja kehotti yhdessä jäsenvaltioiden merkittävän enemmistön kanssa komissiota lykkäämään asetuksen (EU) N:o 1286/2014 soveltamisen aloittamista.
- (5) Kahdentoista kuukauden lykkääminen antaa asianosaisille lisää aikaa mukautua uusiin vaatimuksiin. Näissä poikkeuksellisissa olosuhteissa on asianmukaista ja perusteltua muuttaa asetusta (EU) N:o 1286/2014 tämän mukaisesti.
- (6) Koska asetuksessa (EU) N:o 1286/2014 vahvistettujen säännösten soveltamisen on määrä alkaa hyvin pian, tämän asetuksen olisi tultava voimaan viipymättä.
- (7) Näin ollen tässä tapauksessa on myös perusteltua soveltaa kiireellisissä tapauksissa tehtävää poikkeusta, josta määrätään Euroopan unionista tehtyyn sopimukseen, Euroopan unionin toiminnasta tehtyyn sopimukseen ja Euroopan atomienergiayhteisön perustamissopimukseen liitetyn kansallisten parlamenttien asemasta Euroopan unionissa tehdyssä pöytäkirjassa N:o 1 olevassa 4 artiklassa,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Korvataan asetuksen (EU) N:o 1286/2014 34 artiklan toinen kohta seuraavasti:

”Sitä sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2018.”

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Strasbourgissa 14 päivänä joulukuuta 2016.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

I. KORČOK

DIREKTIIVIT

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI (EU) 2016/2341,

annettu 14 päivänä joulukuuta 2016,

ammattillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta

(uudelleenlaadittu)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 53 ja 62 artiklan sekä sen 114 artiklan 1 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyhteistyössä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisyhteistystä ⁽²⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2003/41/EY ⁽³⁾ on muutettu useita kertoja ja huomattavilta osin ⁽⁴⁾. Koska siihen on määrä tehdä uusia muutoksia, mainittu direktiivi olisi selkeyden vuoksi uudelleenlaadittava.
- (2) Ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavilla laitoksilla, jäljempänä 'lisäeläkelaitokset', olisi sisämarkkinoilla oltava mahdollisuus toimia muissa jäsenvaltioissa, ja samalla olisi varmistettava ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmien jäsenten ja etuudensaajien korkeatasoinen suoja ja turva.
- (3) Tällä direktiivillä pyritään vähimmäistason yhdenmukaistamiseen, eikä sillä sen vuoksi saisi estää jäsenvaltioita pitämästä voimassa tai ottamasta käyttöön lisäsäännöksiä ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmien jäsenten ja etuudensaajien suojelemiseksi sillä edellytyksellä, että tällaiset säännökset ovat yhdenmukaisia unionin oikeuden mukaisten jäsenvaltioiden velvollisuuksien kanssa. Tämä direktiivi ei koske kansallisen sosiaali-, työ-, vero- tai sopimusoikeuden kysymyksiä eikä jäsenvaltioiden eläkejärjestelyjen riittävyyttä.
- (4) Jotta työntekijöiden liikkuvuutta jäsenvaltioiden välillä helpotetaan entisestään, tällä direktiivillä pyritään varmistamaan hyvä hallinto, tietojen antaminen järjestelmän jäsenille ja ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavan järjestelmän avoimuus ja turvallisuus.
- (5) Lisäeläkelaitosten organisointi- ja sääntelytavoissa on merkittäviä eroja jäsenvaltioiden välillä. Ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä hallinnoivat sekä lisäeläkelaitokset että henkivakuutusyritykset. Sen vuoksi ei ole asianmukaista soveltaa lisäeläkelaitoksiin yleispäteviä menettelytapoja. Komission sekä Euroopan parlamentin ja

⁽¹⁾ EUVL C 451, 16.12.2014, s. 109.

⁽²⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 24. marraskuuta 2016 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 8. joulukuuta 2016.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/41/EY, annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003, ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta (EUVL L 235, 23.9.2003, s. 10).

⁽⁴⁾ Katso liitteessä I oleva A osa.

neuvoston asetuksella (EU) N:o 1094/2010 ⁽¹⁾ perustetun Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen), jäljempänä 'vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen', olisi otettava toiminnassaan huomioon jäsenvaltioiden erilaiset perinteet, eivätkä ne saisi rajoittaa kansallisen sosiaali- ja työolainsäädännön soveltamista määritellään lisäeläkelaitosten organisointitapaa.

- (6) Direktiivi 2003/41/EY oli ensimmäinen lainsäädännöllinen askel kohti unionin tasolla organisoituja ammatillisten lisäeläkkeiden sisämarkkinoita. Ammatillisten lisäeläkkeiden todelliset sisämarkkinat ovat välttämättömät talouskasvulle ja työpaikkojen luomiselle unionissa ja ikääntyvästä väestöstä aiheutuvan haasteen ratkaisemiseksi. Kyseiseen direktiiviin, joka annettiin vuonna 2003, ei ole tehty merkittäviä muutoksia, joiden tarkoituksena olisi ollut ottaa käyttöön nykyaikainen riskiin perustuva hallintojärjestelmä myös lisäeläkelaitoksille. Asianmukainen sääntely ja valvonta unionin tasolla ja kansallisella tasolla on edelleen tärkeää turvallisten ja luotettavien ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmien kehittämiseksi kaikissa jäsenvaltioissa.
- (7) Yleisenä periaatteena olisi oltava, että lisäeläkelaitosten olisi tapauksen mukaan otettava huomioon tavoite taata sukupolvien välinen tasapaino ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmissä pyrkimällä jakamaan riskit ja edut oikeudenmukaisesti sukupolvien välillä näitä eläkkeitä tarjotessaan.
- (8) Tarvitaan asianmukaisia toimia, jotta voidaan parantaa edelleen täydentävää yksityistä eläkesäästämistä kuten ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä. Tämä on tärkeää, koska sosiaaliturvajärjestelmiin kohdistuu yhä enemmän paineita, mikä tarkoittaa sitä, että ammatillisiin lisäeläkkeisiin tukeudutaan yhä useammin muun eläketurvan täydentämiseksi. Lisäeläkelaitoksilla on merkittävä rooli unionin talouden pitkän aikavälin rahoituksessa ja turvallisten eläke-etuuksien tarjoamisessa. Ne ovat unionin talouden elintärkeä osa, ja ne hallinnoivat yli 2,5:tä biljoonaa euroa noin 75 miljoonan jäsenen ja etuudensaajan puolesta. Ammatillisia lisäeläkkeitä olisi parannettava asettamatta kuitenkaan kyseenalaiseksi sosiaaliturvan piiriin kuuluvien eläkejärjestelmien perustavaa merkitystä turvallisenä, kestäväenä ja tehokkaana sosiaalisena suojeluna, jolla olisi taattava kaikille kansalaisille kohtuullinen vanhuusajan elintaso ja jonka olisi tämän vuoksi oltava keskeisellä sijalla pyrittäessä eurooppalaisten sosiaalisten mallien vahvistamiseen.
- (9) Kun otetaan huomioon unionin väestökehitys ja jäsenvaltioiden talousarvion tilanne, ammatilliset lisäeläkkeet ovat sosiaaliturvan piiriin kuuluvien eläkejärjestelmien arvokas lisä. Muuntautumiskykyiseen eläkejärjestelmään kuuluu monipuolisia tuotteita, erityyppisiä laitoksia sekä vaikuttavia ja tehokkaita valvontakäytäntöjä.
- (10) Jäsenvaltioiden olisi suojeltava työntekijöitä vanhuusajan köyhyydeltä ja edistettävä työsuhteisiin liittyviä lisäeläkejärjestelmiä yleisten eläkejärjestelmien kattavuuden lisäämiseksi.
- (11) Tässä direktiivissä kunnioitetaan perusoikeuksia ja noudatetaan periaatteita, jotka on tunnustettu Euroopan unionin perusoikeuskirjassa, erityisesti oikeutta henkilötietojen suojaan, elinkeinovapautta, omistusoikeutta, neuvottelu-oikeutta ja oikeutta yhteisiin toimiin sekä oikeutta korkeatasoiseen kuluttajansuojaan, erityisesti varmistamalla eläkejärjestelyjen suurempi avoimuus taso ja tietoon perustuva henkilökohtainen talous- ja eläkeasioiden suunnittelu sekä helpottamalla lisäeläkelaitosten rajatylittävää toimintaa ja eläkejärjestelmien rajatylittävää siirtoa. Tämä direktiivi on pantava täytäntöön näiden oikeuksien ja periaatteiden mukaisesti.
- (12) Lisäeläkelaitosten rajatylittävän toiminnan ja eläkejärjestelmien rajatylittävän siirron helpottaminen selkeyttämällä vastaavia menettelyjä ja poistamalla tarpeettomia esteitä voisi vaikuttaa myönteisesti niihin yrityksiin ja niiden työntekijöihin kaikissa niissä jäsenvaltioissa, joissa he työskentelevät, kun tarjottavien eläkepalvelujen hallinnointia keskitetään.
- (13) Lisäeläkelaitosten rajatylittävä toiminta ei saisi vaikuttaa kansalliseen sosiaali- ja työoikeuteen, jota sovelletaan eläkejärjestelmää tarjoavan yrityksen, jäljempänä 'rahoittava yritys', ja jäsenten ja etuudensaajien väliseen suhteeseen vastaanottavan jäsenvaltion ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmien alalla. Eläkejärjestelmien rajatylittävä toiminta ja niiden rajatylittävä siirto ovat eri asioita, ja niitä olisi hallittava eri säännöksiin. Jos eläkejärjestelmän rajatylittävä siirto johtaa rajatylittävään toimintaan, olisi sovellettava rajatylittävää toimintaa koskevia säännöksiä.
- (14) Jos rahoittava yritys ja lisäeläkelaitos sijaitsevat samassa jäsenvaltiossa, se, että eläkejärjestelmän jäsenten tai etuudensaajien kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa, ei sinänsä yksinään tee toiminnasta rajatylittävää.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) N:o 1094/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/79/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 48).

- (15) Jäsenvaltioiden olisi otettava huomioon tarve turvata niiden työntekijöiden eläkeoikeudet, jotka lähetetään tilapäisesti työhön toiseen jäsenvaltioon.
- (16) Direktiivin 2003/41/EY voimaantulosta huolimatta lisäeläkelaitosten rajatylittävä toiminta on kansallisten sosiaali- ja työoikeudellisten erojen vuoksi ollut vähäistä. Lisäksi esiintyy yhä merkittäviä vakavaraisuusvaatimuksiin liittyviä esteitä, minkä vuoksi lisäeläkelaitoksille on kalliimpaa hallinnoida eläkejärjestelmiä maiden rajojen yli. Myös nykyistä jäsenten ja etuudensaajien suojan vähimmäistasoa on tarpeen parantaa. Tämä on erityisen tärkeää, koska jäsenet ja etuudensaajat kantavat lisääntyvässä määrin pitkäikäisyys- ja markkinariskit lisäeläkelaitoksen tai rahoittavan yrityksen sijasta. Lisäksi on tarpeen lisätä jäsenille ja etuudensaajille annettavien tietojen nykyistä vähimmäismäärää.
- (17) Tässä direktiivissä säädetyillä vakavaraisuussäännöillä on määrä sekä varmistaa kaikkien tulevien eläkkeensaajien korkeatasoinen suoja asettamalla tiukkoja valvontavaatimuksia että mahdollistaa ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmien järkevä, varovainen ja tehokas hoitaminen.
- (18) Lisäeläkelaitosten olisi oltava täysin erillään rahoittavista yrityksistä ja toimittava rahastointiperiaatteella tarkoituksenaan tarjota eläke-etuuksia. Lisäeläkelaitoksilla, jotka toimivat ainoastaan tässä tarkoituksessa, olisi oltava palvelujen tarjoamisen vapaus sekä sijoittamisen vapaus siten, että niitä koskisivat ainoastaan yhteen sovitut vakavaraisuusvaatimukset siitä riippumatta, pidetäänkö tällaisia lisäeläkelaitoksia oikeussubjekteina.
- (19) Toissijaisuusperiaatteen mukaisesti jäsenvaltioilla pitäisi edelleen olla täysi vastuu eläkejärjestelmiensä järjestämisestä sekä eläkejärjestelmän kunkin kolmen pilarin asemaa koskevasta päätöksestä kussakin jäsenvaltiossa. Toisen pilarin yhteydessä niiden olisi myös säilytettävä täysi vastuu eri laitosten, kuten toimialakohtaisten eläkerahastojen, yritysten eläkerahastojen ja henkivakuutusyritysten, asemasta ja tehtävistä. Tämän direktiivin tarkoituksena ei ole asettaa kyseenalaiseksi tätä jäsenvaltioiden oikeutta vaan pikemminkin kannustaa jäsenvaltioita laatimaan riittäviä, turvallisia ja kestäviä järjestelyjä ammatillisten lisäeläkkeiden tarjoamista varten ja edistää rajatylittävää toimintaa.
- (20) Koska ammatillisten lisäeläkkeiden tarjoamista on edelleenkin tarpeen parantaa, komission olisi luotava unionin tasolla huomattavaa lisäarvoa toteuttamalla lisätoimia, joilla tuetaan jäsenvaltioiden yhteistyötä työmarkkinaosapuolten kanssa uusien toisen pilarin eläkejärjestelmien parantamiseksi, ja perustamalla korkean tason asiantuntijaryhmä toisen pilarin eläkesäästämisen lisäämiseksi jäsenvaltioissa, minkä lisäksi olisi edistettävä erityisesti rajatylittävää toimintaa koskevien parhaiden käytäntöjen vaihtoa jäsenvaltioiden välillä.
- (21) Itsenäisten ammatinharjoittajien jäsenyyttä lisäeläkelaitoksissa koskevissa kansallisissa säännöissä on eroja. Joissakin jäsenvaltioissa lisäeläkelaitokset voivat toimia sellaisten ammattialaryhmittymien kanssa tehtyjen sopimusten pohjalta, joiden jäsenet toimivat itsenäisinä ammatinharjoittajina, tai suoraan itsenäisten ammatinharjoittajien ja palkattujen työntekijöiden kanssa. Joissakin jäsenvaltioissa itsenäinen ammatinharjoittaja voi myös liittyä lisäeläkelaitoksen jäseneksi, jos hän toimii työnantajana tai tarjoaa ammatillisia palveluja jollekin yritykselle. Joissakin jäsenvaltioissa itsenäiset ammatinharjoittajat eivät voi liittyä lisäeläkelaitoksen jäseniksi, elleivät tietyt, muun muassa sosiaali- ja työoikeuden, vaatimukset täyty.
- (22) Laitokset, jotka hallinnoivat jo unionin tasolla yhteensovittuja sosiaaliturvajärjestelmiä, olisi rajattava tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle. Olisi kuitenkin otettava huomioon niiden lisäeläkelaitosten erityisluonne, jotka hallinnoivat yhdessä jäsenvaltiossa sekä sosiaaliturvajärjestelmiä että ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä.
- (23) Pääomarahoituseriaa pakollisten sosiaaliturvajärjestelmien osana toimivat laitokset eivät kuulu tämän direktiivin soveltamisalaan.
- (24) Rahoituslaitokset, jotka jo kuuluvat unionin lainsäädäntökehyksen piiriin, olisi yleisesti jätettävä tämän direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle. Koska tällaiset laitokset kuitenkin voivat eräissä tapauksissa tarjota myös ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia palveluja, on tärkeää varmistaa, että tämä direktiivi ei johda kilpailun vääristymiseen. Kilpailun vääristyminen voidaan välttää soveltamalla tämän direktiivin sisältämiä vakavaraisuusvaatimuksia sellaisten henkivakuutusyritysten ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaan liiketoimintaan, joita tarkoitetaan Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/138/EY⁽¹⁾ 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan i–iii alakohdassa ja 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii–iv alakohdassa. Komission olisi myös tarkasti valvottava ammatillisten lisäeläkkeiden markkinoiden tilannetta ja arvioitava mahdollisuutta ulottaa tämän direktiivin soveltamisala valinnaisesti koskemaan muita säänneltyjä rahoituslaitoksia.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY, annettu 25 päivänä marraskuuta 2009, vakuutus- ja jälleenvakuutus-toiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (Solvenci II) (EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1).

- (25) Koska lisäeläkelaitokset pyrkivät varmistamaan eläkkeelläoloajan taloudellisen turvan, niiden myöntämien eläke-etuuksia olisi yleensä maksettava koko jäljellä olevan elinajan, määräaikaaisesti tai kertasuorituksena tai näiden maksutapojen yhdistelminä.
- (26) On tärkeää varmistaa, että vanhukset ja vammaiset henkilöt eivät altistu köyhyysriskille ja että heidän elintasonsa on kohtuullinen. Biometristen riskien riittävä kattaminen ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmissä on tärkeä näkökohta vanhusten köyhyys- ja turvattomuuden torjunnassa. Eläkejärjestelmää luotaessa työnantajien ja työntekijöiden tai heidän edustajiensa olisi harkittava mahdollisuutta siihen, että eläkejärjestelmä sisältää määräyksiä pitkäikäisyyteen ja työkyvyttömyyteen liittyvien riskien kattamisesta sekä määräyksiä perhe-eläkkeistä.
- (27) Tarjoamalla jäsenvaltioille mahdollisuus jättää kansallisen täytäntöönpanolainsäädännön soveltamisalan ulkopuolelle lisäeläkelaitokset, jotka hallinnoivat järjestelmiä, joiden yhteinen jäsenmäärä on alle 100, voidaan helpottaa valvontaa näissä jäsenvaltioissa haittaamatta alan sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa. Tämä ei saisi kuitenkaan rajoittaa lisäeläkelaitosten oikeutta nimetä toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita ja siellä asianmukaisesti hyväksyttyjä omaisuudenhoitajia sijoitussalkkujensa hoitajiksi ja toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita ja asianmukaisesti hyväksyttyjä omaisuuden säilyttäjiä tai säilytysyhteisöjä varojensa säilyttäjiksi. Jäsenvaltioiden olisi kuitenkin aina sovellettava tiettyjä säännöksiä, jotka koskevat sijoitussääntöjä ja hallintojärjestelmää, sellaisiin lisäeläkelaitoksiin, jotka hallinnoivat eläkejärjestelmiä, joiden yhteinen jäsenmäärä on yli 15.
- (28) Direktiivin soveltamisalan ulkopuolelle olisi jätettävä Saksan "Unterstützungskassen" ja muut vastaavat laitokset, joiden jäsenillä ei ole laillista oikeutta tietynsuuruisiin etuuksiin ja joiden jäsenten etuja suojataan pakollisella, lakisääteisellä maksukyvyttömyysvakuutuksella.
- (29) Jäsenten ja etuudensaajien suojelemiseksi lisäeläkelaitosten olisi rajoitettava toimintansa tässä direktiivissä tarkoitettuun toimintaan ja siitä johtuvaan toimintaan.
- (30) Rahoittavan yrityksen konkurssissa jäsenet ovat vaarassa menettää sekä työpaikkansa että kertyneet eläkeoikeutensa. Sen vuoksi on varmistettava, että rahoittava yritys ja lisäeläkelaitos ovat selkeästi erillään toisistaan ja että jäsenten suojelemiseksi asetetaan vakavaraisuutta koskevat vähimmäisvaatimukset. Vakavaraisuusvaatimuksia vahvistettaessa olisi otettava huomioon lisäeläkelaitoksen mahdollisuus liittyä eläkkeiden suojajärjestelmiin tai vastaaviin mekanismeihin, joilla suojataan jäsenille ja etuudensaajille kertyneitä etuuksia rahoittavan yrityksen maksukyvyttömyydeltä.
- (31) Lisäeläkelaitosten toiminnassa ja niiden valvonnassa on merkittäviä eroja jäsenvaltioiden välillä. Eräissä jäsenvaltioissa valvonnan kohteena voivat olla lisäeläkelaitoksen itsensä lisäksi myös yhteisöt tai yritykset, joilla on valtuudet hallinnoida tällaisia lisäeläkelaitoksia. Jäsenvaltioiden olisi voitava ottaa huomioon tällainen erityisyyksiä, kunhan kaikki tässä direktiivissä esitetyt edellytykset täyttyvät. Jäsenvaltioiden olisi myös voitava sallia, että vakuutusyhteisöt ja muut rahoituspalveluja tarjoavat yhteisöt hallinnoivat lisäeläkelaitoksia.
- (32) Lisäeläkelaitokset ovat sosiaalista tarkoitusta palvelevia eläkelaitoksia, jotka tarjoavat rahoituspalveluja. Ne ovat vastuussa ammatillisten lisäeläkkeiden maksamisesta, ja sen vuoksi niiden olisi toiminnassaan ja toimintaehdoissaan noudatettava tiettyjä vakavaraisuutta koskevia vähimmäisvaatimuksia ja otettava huomioon tällainen säännöt ja perinteet. Lisäeläkelaitoksia ei kuitenkaan saisi kohdella pelkästään rahoituspalvelujen tarjoajina. Tämän direktiivin ohjaavana periaatteena olisi oltava lisäeläkelaitosten sosiaalisen tehtävän sekä työntekijän, työnantajan ja lisäeläkelaitosten kolmitahoisuuden suhteen asianmukainen huomioon ottaminen ja tukeminen.
- (33) Kun lisäeläkelaitos hoitaa kansallisen oikeuden mukaisesti eläkerahastoja, jotka eivät ole oikeushenkilöitä ja jotka muodostuvat yksittäisten jäsenten eläkejärjestelmistä ja joiden varat ovat erillään kyseisen lisäeläkelaitoksen varoista, jäsenvaltioiden olisi voitava pitää kutakin eläkerahastoa yksittäisenä eläkejärjestelmänä tässä direktiivissä tarkoitettulla tavalla.
- (34) Koska tietyissä jäsenvaltioissa lisäeläkelaitoksia on erittäin paljon, on lisäeläkelaitosten ennakko hyväksymiseen löydettävä käytännöllinen ratkaisu. Jos lisäeläkelaitos aikoo ryhtyä hallinnoimaan järjestelmää toisessa jäsenvaltiossa, olisi siltä kuitenkin edellytettävä kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen ennakolta antamaa hyväksyntää.
- (35) Lisäeläkelaitoksilla olisi oltava mahdollisuus tarjota palvelujaan muissa jäsenvaltioissa saatuaan hyväksynnän kotijäsenvaltion toimivaltaiselta viranomaiselta, mikä ei saisi kuitenkaan rajoittaa eläkejärjestelmien järjestämistä

koskevan kansallisen sosiaali- ja työoikeuden soveltamista, mukaan lukien pakollinen jäsenyys ja työehtosopimusten vaikutukset. Lisäeläkelaitosten olisi sallittava vastaanottaa rahoitusta missä tahansa jäsenvaltiossa sijaitsevilta yrityksiltä sekä hallinnoida eläkejärjestelmiä, joissa on jäseniä useammasta kuin yhdestä jäsenvaltiosta. Näin tällaisille lisäeläkelaitoksille voisi koitua merkittäviä mittakaavaetuja ja unionin talouden kilpailukyky voisi parantua ja työvoiman liikkuvuus helpottua.

- (36) Yhteen jäsenvaltioon sijoittautuneen lisäeläkelaitoksen olisi voitava hallinnoida toisessa jäsenvaltiossa sovittua ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmää noudattaen samalla vastaanottavan jäsenvaltion voimassa olevaa sosiaali- ja työoikeutta siltä osin kuin se koskee ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä, esimerkiksi eläke-etuuksien määrittämistä ja maksamista sekä eläkeoikeuksien siirrettävyyttä. Vakavaraisuussääntöjen soveltamisalaa olisi selvennettävä lisäeläkelaitosten rajatylittävän toiminnan oikeusvarmuuden varmistamiseksi.
- (37) Lisäeläkelaitosten olisi ammatillisten lisäeläkkeiden järjestämisen helpottamiseksi unionin tasolla voitava siirtää eläkejärjestelmiä muihin lisäeläkelaitoksiin maiden rajojen yli unionissa. Siirtämisen edellytyksenä olisi oltava vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen antama hyväksyminen, jonka mainittu toimivaltainen viranomainen antaa saatuaan eläkejärjestelmän siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen suostumuksen siirtoon. Siirtämisen ja sen ehtojen edellytyksenä olisi oltava asianomaisten jäsenten enemmistön ja etuudensaajien enemmistön ennakolta antama suostumus, jonka voisi tapauksen mukaan antaa myös enemmistö heidän edustajistansa, kuten omaisuudenhoitoon perustuvien järjestelmien edunvalvojat.
- (38) Jos eläkejärjestelmästä siirretään osa, sekä siirretty että jäljelle jäävä eläkejärjestelmän osa olisi turvattava ja kaikkien jäsenten ja etuudensaajien oikeudet olisi suojattava asianmukaisesti siirron jälkeen edellyttämällä, että sekä siirtävällä että vastaanottavalla lisäeläkelaitoksella on riittävästi asianmukaisia varoja sekä siirrettyä että jäljelle jäävää järjestelmän osaa koskevan vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi.
- (39) Valvontakäytäntöjen koordinoinnin helpottamiseksi vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi pyytää toimivaltaisilta viranomaisilta tietoja asetuksessa (EU) N:o 1094/2010 sille annetun toimivallan mukaisesti. Vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen olisi myös voitava toimia sovittelijana, jos toimivaltaisten viranomaisten välillä syntyy erimielisyyksiä, kun eläkejärjestelmä siirretään kokonaan tai osittain rajojen yli.
- (40) Vakuutusteknisen vastuuvelan varovainen laskeminen on keskeinen edellytys sen varmistamiseksi, että eläke-etuuksien maksamisvelvoitteista pystytään vastaamaan sekä lyhyellä että pitkällä aikavälillä. Vakuutustekninen vastuuvelka olisi laskettava hyväksytyjä vakuutusmatemaattisia menetelmiä noudattaen, ja vakuutusmatemaatikon tai muun asiantuntijan olisi vahvistettava laskelma. Enimmäiskorkokanta olisi valittava varovaisuusperiaatetta noudattaen kaikkien asiaa koskevien kansallisten sääntöjen mukaisesti. Vakuutusteknisen vastuuvelan vähimmäismäärän olisi oltava riittävä kattamaan etuudensaajille jo maksettavien etuuksien jatkuminen ja vastattava jäsenille kertyneistä eläkeoikeuksista aiheutuvia sitoumuksia. Aktuaaritoiminto olisi annettava sellaisten henkilöiden hoidettavaksi, joilla on lisäeläkelaitoksen toimintaan liittyvien riskien suuruuteen, luonteeseen, laajuuteen ja monimutkaisuuteen nähden riittävät tiedot vakuutus- ja finanssimatematiikasta ja jotka voivat osoittaa kokemuksensa sovellettavien ammatillisten pätevyyskysymysten tai muiden standardien avulla.
- (41) Lisäeläkelaitosten kattamat riskit eroavat suuresti jäsenvaltiosta toiseen. Sen vuoksi kotijäsenvaltioille olisi annettava mahdollisuus edellyttää vakuutusteknisen vastuuvelan laskemista tässä direktiivissä säädettyjä sääntöjä täydentävien ja niitä yksityiskohtaisempien sääntöjen mukaisesti.
- (42) Vakuutusteknisen vastuuvelan kattamista riittäväillä ja asianmukaisilla varoilla olisi edellytettävä eläkejärjestelmän jäsenten ja etuudensaajien etujen suojaamiseksi, jos rahoittava yritys tulee maksukyvyttömäksi.
- (43) Kotimaisten ja rajojen yli toimivien lisäeläkelaitosten yhdenvertaisten toimintaedellytysten edistämiseksi jäsenvaltioiden olisi otettava huomioon sekä kotimaisten että rajojen yli toimivien lisäeläkelaitosten rahastointivaatimukset.
- (44) Useissa tapauksissa rahoittava yritys voisi lisäeläkelaitoksen sijasta joko kattaa kaikki biometriset riskit tai taata tietyt edut taikka sijoitusten tuottavuuden. Joissakin tapauksissa lisäeläkelaitos kuitenkin itse tarjoaa kyseisen turvan tai takeet ja rahoittava yritys täyttää yleensä velvoitteensa maksamalla tarvittavat maksuusuudet. Näissä tapauksissa kyseisiltä lisäeläkelaitoksilta vaadittavan omien varojen määrän olisi perustuttava vakuutusteknisen vastuuvelan ja riskipääoman arvoon.

- (45) Lisäeläkelaitokset ovat erittäin pitkän aikavälin sijoittajia. Lisäeläkelaitosten varoja ei voida yleensä käyttää muihin tarkoituksiin kuin eläke-etuuskien tarjoamiseen. Jäsenten ja etuudensaajien etujen suojaamiseksi riittävästi lisäeläkelaitosten olisi voitava valita varojensa sijoittamisessa tapa, joka parhaiten soveltuu niiden vastuiden luonteeseen ja kestoon. Tehokas valvonta on siksi tarpeen ja sijoittamista koskeviin sääntöihin on sovellettava lähestymistapaa, joka tarjoaa lisäeläkelaitoksille riittävästi joustavuutta turvallisimmasta ja tehokkaimmasta sijoituspolitiikasta päättämiseen ja velvoittaa ne toimimaan varovaisesti. Varovaisuusperiaatteen noudattaminen edellyttää siksi kunkin lisäeläkelaitoksen jäsenistön rakenteen mukaan sovitettua sijoituspolitiikkaa.
- (46) Asettamalla varovaisuusperiaate perusperiaatteeksi pääomasijoitusten osalta ja mahdollistamalla lisäeläkelaitosten rajatylittävä toiminta kannustetaan säästöjen suuntaamista ammatillisiin lisäeläkkeisiin, mikä myötävaikuttaa taloudelliseen ja sosiaaliseen edistykseen.
- (47) Valvontamenetelmissä ja -käytännöissä on eroja jäsenvaltioiden välillä. Sen vuoksi jäsenvaltioille olisi annettava jonkin verran harkintavaltaa sen suhteen, millaisia sijoittamista koskevia sääntöjä ne asettavat alueelleen sijaitseville lisäeläkelaitoksille. Näillä säännöillä ei kuitenkaan saisi rajoittaa pääoman vapaata liikkuvuutta, ellei se ole perusteltua varovaisuussyistä.
- (48) Tällä direktiivillä olisi varmistettava, että lisäeläkelaitoksilla on asianmukainen sijoittamisvapaus. Koska lisäeläkelaitokset ovat erittäin pitkän aikavälin sijoittajia, joiden maksuvalmiusriskit ovat vähäisiä, niillä on mahdollisuus sijoittaa varovaisuusperiaatetta noudattaen osakkeiden kaltaisiin epälikvideihin varoihin samoin kuin muihin sijoitusinstrumentteihin, joilla on pitkän aikavälin taloudellista merkitystä ja joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla, monenkeskisissä kaupankäyntijärjestelmissä tai organisoiduissa kaupankäyntijärjestelmissä. Lisäksi ne voivat hyötyä kansainvälisen hajauttamisen eduista. Sijoittamista osakkeisiin muissa valuutoissa kuin niissä, joissa vastuut ovat, ja muihin sijoitusinstrumentteihin, joilla on pitkän aikavälin taloudellista merkitystä ja joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla, monenkeskisissä kaupankäyntijärjestelmissä tai organisoiduissa kaupankäyntijärjestelmissä, olisi sen vuoksi varovaisuusperiaatteen mukaisesti rajoitettava ainoastaan varovaisuussyistä, jotta suojellaan jäsenten ja etuudensaajien etuja.
- (49) Se, mitä kuuluu sijoitusinstrumentteihin, joilla on pitkän aikavälin taloudellista merkitystä, ymmärretään laajasti. Tällaiset sijoitusinstrumentit ovat arvopapereita, jotka eivät ole siirtokelpoisia, minkä vuoksi jälkimarkkinoiden likviditeettiä ei voida käyttää. Ne edellyttävät usein määräaikaista sitoumuksia, jotka rajoittavat niiden markkinoitavuutta ja niihin olisi katsottava sisältyvän myös osakkuudet ja listaamattomia yrityksiä koskevat velkainstrumentit ja tällaisille yrityksille myönnettyt lainat. Listaamattomiin yrityksiin sisältyvät infrastruktuurihankkeet, listaamattomat kasvuyritykset, kiinteistöt tai muut omaisuuserät, jotka voisivat olla sopivia pitkän aikavälin sijoitustarkoituksiin. Vähähiiliset ja ilmastonmuutoksen kestävät infrastruktuurihankkeet ovat usein listaamattomia omaisuuseriä ja perustuvat hankerahoitukseen liittyviin pitkäaikaisiin luottoihin.
- (50) Lisäeläkelaitosten olisi voitava tehdä sijoituksia muissa jäsenvaltioissa kotijäsenvaltionsa sääntöjen mukaisesti, jotta rajatylittävän toiminnan kustannuksia voidaan pienentää. Siksi kotijäsenvaltioiden ei pitäisi saada määrätä sijoituksia koskevia lisävaatimuksia muissa jäsenvaltioissa sijaitseville lisäeläkelaitoksille.
- (51) Luonnolliset henkilöt tarvitsevat selkeän yleiskuvan eläkeoikeuksista, joita heille on kertynyt lakisääteistä eläkejärjestelmistä ja ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmistä, erityisesti kun sellaiset eläkeoikeudet ovat kertyneet useammassa kuin yhdessä jäsenmaassa. Tämä tarve voitaisiin täyttää perustamalla koko unionin kattavia eläketietopalveluja, jotka olisivat samantapaisia kuin ne, jotka jo otettiin käyttöön joissakin jäsenvaltioissa sen jälkeen, kun komissio julkaisi 16 päivänä helmikuuta 2012 valkoisen kirjansa "Toimintasuunnitelma riittäviä, turvattuja ja kestäviä eläkkeitä varten", jossa kannustetaan tällaisten palvelujen kehittämiseen.
- (52) Joitakin riskejä ei voida vähentää vakuutusteknistä vastuuvulkaa koskevilla määrällisillä vaatimuksilla ja rahastointivaatimuksilla, vaan niitä voidaan käsitellä asianmukaisesti ainoastaan hallintotapaa koskevien vaatimusten avulla. Sen vuoksi toimivan hallintojärjestelmän varmistaminen on ehdoton edellytys asianmukaisen riskienhallinnan toteutumiselle sekä jäsenten ja etuudensaajien suojelemiselle. Tällaisten järjestelmien olisi oltava oikeasuhteisia lisäeläkelaitosten toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden.
- (53) Palkka- ja palkkiopolitiikka, jolla kannustetaan liialliseen riskinottoon, voi heikentää lisäeläkelaitosten moitteetonta ja tehokasta riskienhallintaa. Muihin rahoituslaitoksiin unionissa sovellettavia palkka- ja palkkiopolitiikkaa koskevia periaatteita ja tiedonantovaatimuksia olisi sovellettava myös lisäeläkelaitoksiin kuitenkin pitäen mielessä niiden erityinen hallintorakenne verrattuna toisentyyppisiin rahoituslaitoksiin ja tarve ottaa huomioon niiden toiminnan koko, luonne, laajuus ja monitahoisuus.

- (54) Keskeinen toiminto on valmius suorittaa tiettyjä hallintotehtäviä. Lisäeläkelaitoksilla olisi oltava riittävät valmiudet harjoittaa riskienhallintatoimintoa, sisäinen tarkastuksen toimintoa ja tarvittaessa aktuaaritoimintoa. Jollei tässä direktiivissä toisin säädetä, tietyn keskeisen toiminnon määrittäminen ei pitäisi estää lisäeläkelaitosta päättämästä vapaasti, miten tämä keskeinen toiminto järjestetään käytännössä. Tämä ei saisi johtaa kohtuuttoman työläisiin vaatimuksiin, koska lisäeläkelaitoksen toiminnan koko, luonne, laajuus ja monitahoisuus olisi otettava huomioon.
- (55) Lisäeläkelaitoksen toiminnasta tosiasiallisesti vastaavien henkilöiden olisi yhdessä oltava sopivia ja luotettavia, ja keskeisiä toimintoja suorittavilla henkilöillä olisi oltava riittävät tiedot ja riittävä kokemus sekä tapauksen mukaan asianmukainen ammatillinen pätevyys. Vaatimusta toimivaltaiselle viranomaiselle tehtävästä ilmoituksesta olisi kuitenkin sovellettava ainoastaan keskeisistä toiminnoista vastaaviin.
- (56) Lukuun ottamatta sisäisen tarkastuksen toimintoa olisi oltava mahdollista, että yksi henkilö tai organisaatioyksikkö suorittaa useampaa kuin yhtä keskeistä toimintoa. Keskeistä toimintoa suorittavan henkilön tai organisaatioyksikön olisi kuitenkin oltava eri kuin rahoittavassa yrityksessä samaa keskeistä toimintoa suorittavan henkilön tai yksikön. Jäsenvaltioiden olisi voitava sallia, että lisäeläkelaitos teettää keskeisiä toimintoja samalla yksittäisellä henkilöllä tai organisaatioyksiköllä kuin rahoittava yritys, jos lisäeläkelaitos antaa selvityksen siitä, kuinka se estää tai käsittelee eturistiriitoja rahoittavan yrityksen kanssa.
- (57) On olennaisen tärkeää, että lisäeläkelaitokset parantavat riskienhallintaansa ja ottavat samalla huomioon tavoitteen taata ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmissä riskien ja etujen oikeudenmukainen jakautuminen sukupolvien välillä, jotta eläkejärjestelmän kestävyys liittyvät mahdolliset heikkoudet voidaan ymmärtää oikein ja niistä voidaan keskustella asiaankuuluvien toimivaltaisten viranomaisten kanssa. Lisäeläkelaitosten olisi osana riskienhallintajärjestelmäänsä tehtävä riskienarviointi eläkkeisiin liittyvästä toiminnastaan. Tällaisen riskienarvioinnin olisi myös oltava toimivaltaisten viranomaisten saatavilla, ja sen olisi tarpeen mukaan katettava muun muassa riskit, jotka liittyvät ilmastomuutokseen, luonnonvarojen käyttöön ja ympäristöön, sekä sosiaaliset riskit ja sääntelyn muuttumisen aiheuttamaan omaisuusarvon alenemiseen (varojen menetykseen) liittyvät riskit.
- (58) Yhdistyneiden kansakuntien tukemissa vastuullisen sijoittamisen periaateissa mainitut ympäristöön liittyvät, sosiaaliset ja hallintotapaan liittyvät tekijät ovat lisäeläkelaitosten sijoituspolitiikan ja riskienhallintajärjestelmien tärkeitä näkökohtia. Jäsenvaltioiden olisi vaadittava lisäeläkelaitoksia ilmoittamaan selvästi, miten tällaiset tekijät otetaan huomioon sijoituspäätöksissä ja miten ne on sisällytetty niiden riskienhallintajärjestelmään. Ympäristöön liittyvien, sosiaalisten ja hallintotapaan liittyvien tekijöiden relevanssi ja olennaisuus järjestelmän sijoitusten osalta ja tällaisten tekijöiden huomioon ottamisen tavat olisi sisällyttävä lisäeläkelaitoksen tämän direktiivin mukaisesti antamiin tietoihin. Tämä ei ole esteenä sille, että jokin lisäeläkelaitos täyttää tämän vaatimuksen sisällyttämällä tietoihin toteamuksen siitä, että ympäristöön liittyviä, sosiaalisia ja hallintotapaan liittyviä tekijöitä ei ole otettu huomioon sijoituspolitiikassa tai että järjestelmän, jolla seurataan tällaisten tekijöiden ja niiden huomioon ottamisen relevanssia ja olennaisuutta, kustannukset ovat suhteettoman suuret sen toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden.
- (59) Kunkin jäsenvaltion olisi edellytettävä, että kaikki sen alueella sijaitsevat lisäeläkelaitokset laativat vuosittain päätöksen ja vuosikertomuksen, joissa otetaan huomioon jokainen lisäeläkelaitoksen hallinnoima eläkejärjestelmä, ja tarvittaessa kunkin eläkejärjestelmän tilinpäätöksen ja vuosikertomuksen. Tilintarkastuksesta vastaavan henkilön asianmukaisesti hyväksymä tilinpäätös ja vuosikertomus, joissa annetaan oikea ja riittävä kuva lisäeläkelaitoksen varoista, vastuista ja rahoitusasemasta ja joissa otetaan huomioon kaikki lisäeläkelaitoksen hoitamien eläkejärjestelmät, ovat järjestelmän jäsenille ja etuudensaajille sekä toimivaltaisille viranomaisille keskeinen tietolähde. Niiden avulla etenkin toimivaltaiset viranomaiset pystyvät valvomaan, että lisäeläkelaitoksen rahoitus on terveellä pohjalla, sekä arvioimaan, pystyykö lisäeläkelaitos selviytymään kaikista sopimusvelvoitteistaan. Vuositilinpäätös ja vuosikertomus olisi mahdollisuuksien mukaan asetettava saataville verkkosivustolla tai muulla tavoin, kuten antamalla pyydettyä jäljennöksiä niistä.
- (60) Lisäeläkelaitoksen sijoituspolitiikka on keskeinen tekijä niin ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmien turvallisuuden kuin niiden pitkän aikavälin taloudellisen kestävyyskin kannalta. Lisäeläkelaitosten olisi sen vuoksi laadittava selvitys sijoittamisperiaatteista ja vähintään kolmen vuoden välein tarkistettava se. Tällainen selvitys olisi annettava toimivaltaisten viranomaisten saataville ja pyynnöstä myös kunkin eläkejärjestelmän jäsenten ja etuudensaajien saataville.
- (61) Lisäeläkelaitosten olisi voitava siirtää kaikki toimintansa, myös keskeiset toiminnot, kokonaan tai osittain palveluntarjoajille, jotka toimivat niiden puolesta. Lisäeläkelaitoksilla olisi säilyttävä täysi vastuu kaikkien tämän direktiivin mukaisten velvoitteidensa täyttämisestä, kun ne ulkoistavat keskeisiä toimintoja tai muuta toimintaa. Lisäeläkelaitosten olisi mitä tahansa toimintaansa ulkoistaessaan tehtävä kirjallinen sopimus palveluntarjoajan

kanssa. Tässä direktiivissä tämä vaatimus ei koske sopimuksia, jotka liittyvät luonteeltaan toiminnallisiin palveluihin, kuten turva- tai huoltohenkilöstöä.

- (62) Jäsenvaltioiden olisi voitava vaatia, että lisäeläkelaitosten varojen säilytystä varten nimitetään säilytysyhteisö.
- (63) Ottaen huomioon perustetun eläkejärjestelmän luonne ja aiheutuva hallinnollinen rasite lisäeläkelaitosten olisi annettava mahdollisille jäsenille, jäsenille ja etuudensaajille selkeät ja asianmukaiset tiedot, jotka tukevat heidän päätöksentekoaan eläkeasioissaan, ja taattava laaja avoimuus järjestelmän eri vaiheissa eli ennen järjestelmään liittymistä, jäsenyyden aikana (mukaan lukien eläkkeelle siirtymistä edeltävä vaihe) ja eläkkeelle siirtymisen jälkeen. Erityisesti olisi annettava tiedot kertyneistä eläkeoikeuksista, ennustetuista eläke-etuuksien tasoista, riskeistä ja takeista sekä kustannuksista. Jos ennustettu eläke-etuuksien taso perustuu talousskenaarioihin, olisi annettava tietoa myös epäedullisesta skenaariosta, jonka olisi oltava ääritapaus mutta kuitenkin uskottava. Jos jäsenet kantavat sijoitusriskin, lisätiedot sijoitusprofiilista, tarjolla olevista vaihtoehtoista ja aiemmasta tuotto- tai arvonkehityksestä ovat myös olennaisia. Tietojen olisi oltava asianmukaisia käyttäjien tarpeiden kannalta, ja niiden antamisessa olisi otettava huomioon vammaisten henkilöiden oikeuksista tehty Yhdistyneiden kansakuntien yleissopimus ja erityisesti sen esteettömyyttä koskeva 3 artikla ja tiedonsaantia koskeva 21 artikla. Jäsenvaltiot voivat päättää antaa tarkempia määräyksiä siitä, kuka voi antaa vaadittavat tiedot mahdollisille jäsenille, jäsenille ja etuudensaajille, myös tietojen antamisesta eläketietopalvelun välityksellä.
- (64) Tietyntasoisia etuuksia tarjoavien järjestelmien erityisluonteen vuoksi aiempi tuotto- ja arvonkehitys ja kustannusrakenne vaikuttavat tällaisiin etuuksiin vain äärimmäisissä tilanteissa. Näitä koskevia tietoja olisi sen vuoksi annettava vain sellaisten järjestelmien osalta, joissa jäsenet kantavat sijoitusriskin tai voivat tehdä sijoitus-päätöksiä.
- (65) Ennen kuin mahdolliset jäsenet liittyvät järjestelmään, heille olisi annettava kaikki tarvittavat tiedot, joiden pohjalta he voivat tehdä tietoon perustuvan valinnan. Jos mahdolliset jäsenet eivät voi valita ja heidät liitetään automaattisesti eläkejärjestelmään, lisäeläkelaitoksen olisi annettava heille keskeiset ja merkitykselliset tiedot heidän jäsenyydestään heti järjestelmään liittämisen jälkeen.
- (66) Lisäeläkelaitosten olisi laadittava jäsenille eläke-etuusote, joka sisältää keskeiset henkilökohtaiset ja yleiset tiedot eläkejärjestelmästä. Eläke-etuusotteen olisi oltava selkeä ja kattava, ja sen olisi sisällettävä merkitykselliset ja asianmukaiset tiedot, jotta eläkeoikeuksien ymmärtäminen olisi helpompaa eri aikoina ja eri järjestelmissä ja jotta ote palvelisi työvoiman liikkuvuutta.
- (67) Lisäeläkelaitosten olisi tiedotettava jäsenille riittävän ajoissa ennen jäsenten eläkkeelle siirtymistä heidän maksatusvaihtoehtoistaan. Jos eläke-etuutta ei makseta elinkorkona koko eliniän ajan, eläkkeelle siirtymisen ajankohtaa lähellä olevien jäsenten olisi saatava tietoa saatavilla olevista etuudenmaksutuotteista eläkeajan talouden suunnittelun helpottamiseksi.
- (68) Siinä vaiheessa, kun eläke-etuuksia maksetaan, etuudensaajien olisi edelleen saatava tietoa etuuksistaan ja vastaavista maksatusvaihtoehtoista. Tämä on erityisen tärkeää silloin, kun etuudensaajat kantavat merkittävän osan sijoitusriskistä maksatusvaiheen aikana. Etuudensaajille olisi myös ilmoitettava maksettavaksi tulevien etuuksien vähentämisestä sen jälkeen kun päätös vähentämisestä on tehty ja ennen kuin vähentämistä aletaan soveltaa. Hyvä käytäntö olisi, että lisäeläkelaitokset ottaisivat yhteyttä etuudensaajiin ennen tällaisen päätöksen tekemistä.
- (69) Toimivaltaisen viranomaisen olisi käytettävä toimivaltaansa, jonka keskeisinä tavoitteina ovat jäsenten ja etuudensaajien oikeuksien turvaaminen sekä lisäeläkelaitosten vakaus ja hyvä kunto.
- (70) Vakavaraisuusvalvonnan laajuus vaihtelee jäsenvaltioiden välillä. Tämä voi aiheuttaa ongelmia, jos lisäeläkelaitoksen on samanaikaisesti noudatettava kotijäsenvaltionsa vakavaraisuussääntelyä ja vastaanottavan jäsenvaltionsa sosiaali- ja työoikeutta. Kun selvennetään, minkä osa-alueiden katsotaan tätä direktiiviä sovellettaessa kuuluvan vakavaraisuusvalvonnan piiriin, vähennetään oikeudellista epävarmuutta ja siihen liittyviä liiketoimikustannuksia.
- (71) Lisäeläkelaitosten sisämarkkinat edellyttävät vakavaraisuusvaatimusten vastavuoroista tunnustamista. Lisäeläkelaitosten kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten olisi valvottava, että lisäeläkelaitokset noudattavat näitä vaatimuksia. Jäsenvaltioiden olisi annettava toimivaltaisille viranomaisille tarvittavat valtuudet toteuttaa ehkäiseviä tai korjaavia toimenpiteitä, jos lisäeläkelaitokset rikkovat tämän direktiivin vaatimuksia.

- (72) Jotta voidaan varmistaa ulkoistetun toiminnan tehokas valvonta, joka kattaa myös kaiken edelleenulkoistetun toiminnan, on olennaisen tärkeää, että toimivaltaisilla viranomaisilla on käytössään kaikki ulkoistettua toimintaa suorittavien palveluntarjoajien hallussa olevat merkitykselliset tiedot riippumatta siitä, onko palveluntarjoaja säännelty vai sääntelemätön yhteisö, ja oikeus toteuttaa paikalla tehtäviä tarkastuksia. Markkinoiden kehityksen huomioon ottamiseksi ja sen varmistamiseksi, että ulkoistamiselle asetettuja edellytyksiä noudatetaan jatkuvasti, toimivaltaisilla viranomaisilla olisi oltava tarvittavat valtuudet pyytää tietoja lisäeläkelaitoksilta ja palveluntarjoajilta kaikesta ulkoistetusta toiminnasta.
- (73) Olisi säädettävä tietojen vaihdosta sellaisten toimivaltaisten viranomaisten, muiden viranomaisten ja elinten välillä, jotka vastaavat rahoitusvakauden lujittamisesta ja eläkejärjestelmien lopettamisesta. Sen vuoksi on tarpeen täsmentää, millä edellytyksin tällainen tietojen vaihto on mahdollista. Lisäksi kun tietoja saa luovuttaa ainoastaan toimivaltaisten viranomaisten erityisellä luvalla, mainittujen viranomaisten olisi tarvittaessa voitava asettaa suostumukselleen tiukkoja ehtoja.
- (74) Tämän direktiivin nojalla harjoitettavan henkilötietojen käsittelyn, kuten toimivaltaisten viranomaisten välisen henkilötietojen vaihdon tai siirron, olisi tapahduttava Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2016/679 ⁽¹⁾ mukaisesti ja Euroopan valvontaviranomaisten harjoittaman tietojen vaihdon tai siirron olisi tapahduttava Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 45/2001 ⁽²⁾ mukaisesti.
- (75) Unionin tasolla organisoitujen ammatillisten lisäeläkkeiden sisämarkkinoiden moitteettoman toiminnan varmistamiseksi komission olisi Euroopan vakuutus- ja lisäeläkeviranomaista kuultuaan tarkasteltava tämän direktiivin soveltamista ja annettava siitä kertomus Euroopan parlamentille ja neuvostolle viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2023.
- (76) Jotta varmistetaan lisäeläkelaitosten keskinäinen tasapuolinen kilpailu, siirtymäkautta, jonka aikana direktiivin 2009/138/EY soveltamisalaan kuuluvat vakuutusyritykset voivat harjoittaa ammatillista lisäeläkkeitä koskevaa liiketoimintaa tämän direktiivin 4 artiklan sääntöjen mukaisesti, olisi jatkettava 31 päivään joulukuuta 2022. Sen vuoksi direktiiviä 2009/138/EY olisi muutettava.
- (77) Holistic Balance Sheet -tasemallien ja muiden vastaavien solvenssimallien jatkokehittäminen unionin tasolla ei ole käytännössä realistista eikä kustannustehokasta erityisesti, kun otetaan huomioon lisäeläkelaitosten eroavaisuudet jäsenvaltioissa ja niiden välillä. Sen vuoksi unionin tasolla ei pitäisi kehittää kvantitatiivisia pääomavaatimuksia (kuten Solvenssi II tai siitä kehitetyt Holistic Balance Sheet -mallit) lisäeläkelaitoksia varten, sillä ne voisivat vähentää työnantajien halukkuutta tarjota ammatillisia lisäeläkkeitä.
- (78) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitetta eli lisäeläkelaitokset kattavan unionin oikeudellisen kehyksen luomista, vaan se voidaan toiminnan laajuuden ja vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen tämän tavoitteen saavuttamiseksi.
- (79) Jäsenvaltiot ovat selittävästä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman mukaisesti sitoutuneet perustelluissa tapauksissa liittämään ilmoitukseen toimenpiteistä, jotka koskevat direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä, yhden tai useamman asiakirjan, josta käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta lainsäätäjä pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna.
- (80) Velvollisuuden saattaa tämä direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä olisi rajoitettava säännöksiin, joilla muutetaan aiempien direktiivien säännöksiä. Velvollisuus saattaa sisällöltään muuttumattomat säännökset osaksi kansallista lainsäädäntöä perustuu aiempiin direktiiveihin.
- (81) Tällä direktiivillä ei ole vaikutusta jäsenvaltioiden velvollisuuteen noudattaa liitteessä I olevassa B osassa olevia määräaikoja, joiden kuluessa niiden on saatettava siinä mainitut direktiivit osaksi kansallista lainsäädäntöä, ja tuossa osassa mainittuja soveltamispäiviä.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) 2016/679, annettu 27 päivänä huhtikuuta 2016, luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä sekä näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta ja direktiivin 95/46/EY kumoamisesta (yleinen tietosuoja-asetus) (EUVL L 119, 4.5.2016, s. 1).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EY) N:o 45/2001, annettu 18 päivänä joulukuuta 2000, yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 8, 12.1.2001, s. 1).

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I OSASTO

YLEISET SÄÄNNÖKSET

1 artikla

Kohde

Tässä direktiivissä säädetään ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten (jäljempänä 'lisäeläkelaitokset'), toiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta.

2 artikla

Soveltamisala

1. Tätä direktiiviä sovelletaan lisäeläkelaitoksiin. Jos kansallisen oikeuden mukaan lisäeläkelaitoksilla ei ole oikeushenkilöyttä, jäsenvaltioiden on sovellettava tätä direktiiviä joko niihin lisäeläkelaitoksiin tai, jollei 2 kohdasta muuta johdu, niihin hyväksytyihin yhteisöihin, jotka vastaavat kyseisten lisäeläkelaitosten johtamisesta ja hallinnoinnista ja toimivat niiden puolesta.
2. Tätä direktiiviä ei sovelleta
 - a) sosiaaliturvajärjestelmiä hallinnoiviin laitoksiin, jotka kuuluvat Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusten (EY) N:o 883/2004 ⁽¹⁾ ja (EY) N:o 987/2009 ⁽²⁾ soveltamisalaan;
 - b) laitoksiin, jotka kuuluvat Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2009/65/EY ⁽³⁾, 2009/138/EY, 2011/61/EU ⁽⁴⁾, 2013/36/EU ⁽⁵⁾ ja 2014/65/EU ⁽⁶⁾ soveltamisalaan;
 - c) laitoksiin, jotka toimivat jakoperiaatteella;
 - d) laitoksiin, joissa rahoittavien yritysten työntekijöillä ei ole laillista oikeutta etuuksiin ja joissa rahoittava yritys voi milloin tahansa lunastaa varat takaisin täyttämättä välttämättä eläke-etuuksien maksamista koskevia velvoitteitaan;
 - e) yrityksiin, jotka muodostavat kirjanpidollisia varauksia maksaakseen työntekijöilleen eläke-etuuksia.

3 artikla

Soveltaminen sosiaaliturvajärjestelmiä hoitaviin lisäeläkelaitoksiin

Lisäeläkelaitokset, jotka hoitavat myös sellaisia pakollisia työeläkejärjestelmiä, joiden katsotaan olevan asetusten (EY) N:o 883/2004 ja (EY) N:o 987/2009 piiriin kuuluvia sosiaaliturvajärjestelmiä, kuuluvat tämän direktiivin soveltamisalaan ei-pakollisia, ammatillisia lisäeläkkeitä koskevan liiketoiminnan osalta. Tällöin vastuut ja vastaavat varat on pidettävä erillään muista liiketoiminnoista eikä niitä saa siirtää sellaisiin pakollisiin eläkejärjestelmiin, joiden katsotaan olevan sosiaaliturvajärjestelmiä, tai päinvastoin.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EY) N:o 883/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta (EUVL L 166, 30.4.2004, s. 1).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EY) N:o 987/2009, annettu 16 päivänä syyskuuta 2009, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta annetun asetuksen (EY) N:o 883/2004 täytäntöönpanomenettelystä (EUVL L 284, 30.10.2009, s. 1).

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/65/EY, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EUVL L 302, 17.11.2009, s. 32).

⁽⁴⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/61/EU, annettu 8 päivänä kesäkuuta 2011, vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajista ja direktiivin 2003/41/EY ja 2009/65/EY sekä asetuksen (EY) N:o 1060/2009 ja (EU) N:o 1095/2010 muuttamisesta (EUVL L 174, 1.7.2011, s. 1).

⁽⁵⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

⁽⁶⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/65/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, rahoitusvälineiden markkinoista sekä direktiivin 2002/92/EY ja direktiivin 2011/61/EU muuttamisesta (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 349).

4 artikla

Vapaaehtoinen soveltaminen direktiivin 2009/138/EY piiriin kuuluviin laitoksiin

Kotijäsenvaltiot voivat päättää soveltaa tämän direktiivin 9–14 artiklan, 19–22 artiklan, 23 artiklan 1 ja 2 kohdan ja 24–58 artiklan säännöksiä direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan i–iii alakohdassa sekä b alakohdan ii–iv alakohdassa tarkoitettujen henkivakuutusyritysten ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaan liiketoimintaan. Tällöin kaikki ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaa liiketoimintaa vastaavat varat ja vastuut on pidettävä erillään muista liiketoiminnoista ja niitä on johdettava ja hallinnoitava ja ne on järjesteltävä erillään muista henkivakuutusyritysten toiminnoista ilman siirtomahdollisuutta.

Tämän artiklan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettussa tapauksessa ja vain siltä osin kuin se koskee henkivakuutusyritysten ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia liiketoimintoja, henkivakuutusyrityksiin ei sovelleta direktiivin 2009/138/EY 76–86 artiklaa, 132 artiklaa, 134 artiklan 2 kohtaa, 173 artiklaa, 185 artiklan 5, 7 ja 8 kohtaa eikä 209 artiklaa.

Kotijäsenvaltion on varmistettava, että joko toimivaltaiset viranomaiset tai direktiivin 2009/138/EY soveltamisalaan kuuluvien henkivakuutusyritysten valvonnasta vastaavat viranomaiset tarkastavat osana valvontatehtävänsä, että ammatillisia lisäeläkkeitä koskevat liiketoiminnot on erotettu selkeästi muista liiketoiminnoista.

5 artikla

Pienet lisäeläkelaitokset ja lakisääteiset järjestelmät

Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta tätä direktiiviä tai osia siitä 32–35 artiklaa lukuun ottamatta sellaiseen niiden alueella rekisteröityyn tai hyväksyttyyn lisäeläkelaitokseen, joka hallinnoi eläkejärjestelmiä, joilla on yhteensä alle 100 jäsentä. Jollei 2 artiklan 2 kohdasta muuta johdu, kyseisille lisäeläkelaitoksille on kuitenkin annettava oikeus soveltaa tätä direktiiviä vapaaehtoisesti. Sitä, mitä 11 artiklassa säädetään, voidaan soveltaa ainoastaan, jos tämän direktiivin kaikkia muita säännöksiä sovelletaan. Jäsenvaltioiden on sovellettava 19 artiklan 1 kohtaa ja 21 artiklan 1 ja 2 kohtaa kaikkiin sellaisiin alueellaan rekisteröityihin tai hyväksyttyihin lisäeläkelaitoksiin, jotka hallinnoivat eläkejärjestelmiä, joilla on yhteensä yli 15 jäsentä.

Jäsenvaltiot voivat päättää soveltaa 1–8 artiklaa, 19 artiklaa ja 32–35 artiklaa laitoksiin, jotka tarjoavat ammatillisia lisäeläkkeitä yhtiöjärjestyksen mukaisesti, kansallisen lain nojalla ja viranomaisen takaamina.

6 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan

- 1) 'ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavalla laitoksella' tai 'lisäeläkelaitoksella' laitoksen oikeudellisesta muodosta riippumatta laitosta, joka toimii rahastointiperiaatteella, joka on perustettu erillään rahoittavista yrityksistä tai toimialoista ja jonka tehtävänä on tarjota työhön perustuvia eläke-etuuksia sopimuksen tai sovitun sitoumuksen perusteella, jotka on tehty
 - a) yksilöllisesti tai keskitetysti työnantajan (työnantajien) ja työntekijän (työntekijöiden) tai näiden edustajien välillä, tai
 - b) yksilöllisesti tai keskitetysti itsenäisten ammatinharjoittajien kanssa kotijäsenvaltioiden ja vastaanottavien jäsenvaltioiden oikeuden mukaisesti,ja jonka toiminta johtuu suoraan tästä tehtävästä;
- 2) 'eläkejärjestelmällä' sopimusta, muuta perustamiskirjaa ("trust deed") tai sääntöjä, jossa tai joissa määritellään myönnettävät eläke-etuudet ja niiden myöntämisedellytykset;
- 3) 'rahoittavalla yrityksellä' yritystä tai muuta elintä, joka toimii työnantajana tai itsenäisenä ammatinharjoittajana tai näiden yhdistelmänä ja joka tarjoaa eläkejärjestelmää tai suorittaa maksuosuuksia lisäeläkelaitokselle, riippumatta siitä, onko yrityksen tai elimen osana tai muodostaako sen yksi tai useampi oikeushenkilö tai luonnollinen henkilö;

- 4) 'eläke-etuuksilla' etuuksia, jotka suoritetaan eläkkeelle siirtymisen tai odotettavissa olevan eläkkeelle siirtymisen perusteella, tai kyseisten etuuksien lisäksi ja niitä täydentävänä kuoleman tai työkyvyttömyyden tapauksessa tai työskentelyn keskeytyessä maksettavia etuuksia taikka sairaustapauksessa, varojen puutteessa tai kuolemantapauksessa myönnettäviä lisätukia tai palveluja; eläkkeelläoloajan taloudellisen turvan mahdollistamiseksi näitä etuuksia voidaan maksaa koko jäljellä olevan elinajan, määräaikaisesti, kertasuorituksena tai näiden maksutapojen yhdistelminä;
- 5) 'jäsenellä' henkilöä, joka on aiemman tai nykyisen ammatillisen toimintansa perusteella oikeutettu eläke-etuuksiin eläkejärjestelmän määräysten mukaisesti ja joka ei ole etuudensaaja tai mahdollinen jäsen;
- 6) 'etuudensaajalla' henkilöä, joka nauttii eläke-etuuksia;
- 7) 'mahdollisella jäsenellä' henkilöä, jolla on oikeus liittyä eläkejärjestelmään;
- 8) 'toimivaltaisella viranomaisella' kansallista viranomaista, joka on nimetty hoitamaan tässä direktiivissä säädettyjä tehtäviä;
- 9) 'biometrisillä riskeillä' kuolemaan, työkyvyttömyyteen ja pitkäikäisyyteen liittyviä riskejä;
- 10) 'kotijäsenvaltiolla' jäsenvaltiota, jossa lisäeläkelaitos on rekisteröity tai hyväksytty ja jossa sen keskushallinto sijaitsee 9 artiklan mukaisesti.
- 11) 'vastaanottavalla jäsenvaltiolla' jäsenvaltiota, jonka ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä koskevaa sosiaali- ja työoikeutta sovelletaan rahoittavan yrityksen ja jäsenten tai etuudensaajien väliseen suhteeseen;
- 12) 'siirtävällä lisäeläkelaitoksella' lisäeläkelaitosta, joka siirtää kokonaan tai osittain eläkejärjestelmän vastuut, vakuutus- teknisen vastuuvelan ja muut velvoitteet ja oikeudet sekä vastaavat varat tai niitä vastaavat käteisvarat toisessa jäsenvaltiossa rekisteröityyn tai hyväksyttyyn lisäeläkelaitokseen;
- 13) 'vastaanottavalla lisäeläkelaitoksella' lisäeläkelaitosta, joka vastaanottaa kokonaan tai osittain eläkejärjestelmän vastuut, vakuutusteknisen vastuuvelan ja muut velvoitteet ja oikeudet sekä vastaavat varat tai niitä vastaavat käteisvarat toisessa jäsenvaltiossa rekisteröidyltä tai hyväksytyltä lisäeläkelaitokselta;
- 14) 'säännellyllä markkinalla' direktiivin 2014/65/EU 4 artiklan 1 kohdan 21 alakohdassa määriteltyä säänneltyä markkinaa;
- 15) 'monenkeskisellä kaupankäyntijärjestelmällä' direktiivin 2014/65/EU 4 artiklan 1 kohdan 22 alakohdassa määriteltyä monenkeskistä kaupankäyntijärjestelmää;
- 16) 'organisoidulla kaupankäyntijärjestelmällä' direktiivin 2014/65/EU 4 artiklan 1 kohdan 23 alakohdassa määriteltyä organisoitua kaupankäyntijärjestelmää;
- 17) 'pysyvällä välineellä' sellaista välinettä, jonka avulla jäsen tai etuudensaaja voi tallentaa hänelle henkilökohtaisesti osoitettuja tietoja siten, että ne ovat saatavilla myöhempää käyttöä varten ja tietojen käyttötarkoituksen kannalta asianmukaisen ajan, ja joka mahdollistaa tallennettujen tietojen jäljentämisen muuttumattomina;
- 18) 'keskeisellä toiminnolla' hallintojärjestelmään kuuluvaa valmiutta suorittaa käytännön tehtäviä, joihin kuuluvat riskienhallintatoiminto, sisäisen tarkastuksen toiminto ja aktuaaritoiminto;
- 19) 'rajatylittävällä toiminnalla' sellaisen eläkejärjestelmän hallinnointia, jossa rahoittavan yrityksen sekä asianomaisten jäsenten ja etuudensaajien väliseen suhteeseen sovelletaan jonkin muun jäsenvaltion kuin kotijäsenvaltion ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavaa sosiaali- ja työoikeutta.

7 artikla

Lisäeläkelaitoksen toiminta

Jäsenvaltioiden on vaadittava, että niiden alueella rekisteröidyt tai hyväksytyt lisäeläkelaitokset rajoittavat toimintansa eläke-etuuksiin liittyviin sekä tästä toiminnasta johtuviin toimintoihin.

Jos henkivakuutusyrittäjä hallinnoi ammatillisia lisäeläkkeitä koskevia liiketoimintojaan 4 artiklan mukaisesti pitäen niihin liittyvät varat ja vastuut erillään muista liiketoiminnoista, kyseiset varat ja vastuut rajoitetaan eläke-etuuksiin liittyviin sekä suoraan tästä toiminnasta johtuviin toimintoihin.

Yleisenä periaatteena on, että lisäeläkelaitosten on tapauksen mukaan otettava huomioon tavoite taata toiminnassaan riskien ja etujen oikeudenmukainen jakautuminen sukupolvien välillä.

8 artikla

Rahoittavan yrityksen ja lisäeläkelaitoksen erottaminen oikeudellisesti toisistaan

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rahoittava yritys ja niiden alueella rekisteröity tai hyväksytty lisäeläkelaitos on erotettu oikeudellisesti toisistaan, jotta rahoittavan yrityksen mahdollisessa konkurssissa lisäeläkelaitoksen varat on suojattu jäsenten ja etuudensaajien edun mukaisesti.

9 artikla

Rekisteröinti tai hyväksyminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltainen viranomainen on rekisteröinyt kansalliseen rekisteriin tai hyväksynyt kaikki ne lisäeläkelaitokset, joiden keskushallinto sijaitsee niiden alueella.

Keskushallinnon sijaintipaikalla tarkoitetaan paikkaa, jossa lisäeläkelaitoksen keskeiset strategiset päätökset tehdään.

2. Jos kyseessä on 11 artiklan mukaisesti harjoitettu rajatylittävä toiminta, rekisterissä on myös ilmoitettava jäsenvaltiot, joissa lisäeläkelaitos toimii.

3. Rekisteritiedot on toimitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle, joka julkistaa ne verkkosivustollaan.

10 artikla

Toimintaa koskevat vaatimukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava kaikkien alueellaan rekisteröityjen tai hyväksytyjen lisäeläkelaitosten osalta, että

- a) lisäeläkelaitos on ottanut käyttöön eläkejärjestelmien toimintaa koskevat asianmukaisesti asetetut säännöt;
- b) jos rahoittava yritys takaa eläke-etuuksien maksamisen, se sitoutuu säännölliseen rahoitukseen.

2. Jäsenvaltiot voivat toissijaisuusperiaatte ja kansallisten sosiaaliturvajärjestelmien tarjoamien eläke-etujen laajuus huomioon ottaen säätää, että jäsenille tarjotaan lisäetuutena mahdollisuutta pitkäikäisyyteen ja työkyvyttömyyteen liittyvien riskien ja perhe-eläkkeen kattamiseen sekä takuita maksettujen osuuksien palauttamista varten, jos työnantajat ja työntekijät tai heidän edustajansa niin sopivat.

11 artikla

Rajatylittävä toiminta ja rajatylittävät menettelyt

1. Jäsenvaltioiden on sallittava alueellaan rekisteröidyn tai hyväksytyksen lisäeläkelaitoksen harjoittaa rajatylittävää toimintaa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta eläkejärjestelmien järjestämistä koskevan kansallisen sosiaali- ja työoikeuden soveltamista, pakollinen jäsenyys ja työehtosopimusten tulokset mukaan lukien. Jäsenvaltioiden on myös sallittava, että niiden alueella sijaitsevat yritykset rahoittavat lisäeläkelaitoksia, jotka aikovat harjoittaa tai harjoittavat rajatylittävää toimintaa.

2. Lisäeläkelaitos, joka aikoo harjoittaa rajatylittävää toimintaa ja vastaanottaa rahoitusta rahoittavalta yritykseltä, tarvitsee ennakolta annettavan hyväksymisen kotijäsenvaltionsa asianmukaiselta toimivaltaiselta viranomaiselta.

3. Lisäeläkelaitoksen on ilmoitettava aikomuksestaan harjoittaa rajatylittävää toimintaa kotijäsenvaltionsa toimivaltaiselle viranomaiselle. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että lisäeläkelaitokset toimittavat ilmoituksensa yhteydessä seuraavat tiedot:

- a) vastaanottavan jäsenvaltion tai vastaanottavien jäsenvaltioiden nimi, jonka tarvittaessa rahoittava yritys ilmoittaa;
- b) rahoittavan yrityksen nimi ja sen keskushallinnon sijaintipaikka;
- c) rahoittavaa yritystä varten hallinnoitavan eläkejärjestelmän pääpiirteet.

4. Kun kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle toimitetaan 3 kohdan mukainen ilmoitus ja se ei ole tehnyt perusteltua päätöstä siitä, että lisäeläkelaitoksen hallinnollinen rakenne tai taloudellinen tila taikka lisäeläkelaitoksen johtajien hyvä maine tai ammatillinen pätevyys ja kokemus eivät täytä aiotulle rajatylittävälle toiminnalle asetettuja vaatimuksia, kyseisen toimivaltaisen viranomaisen on kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun se saa kaikki 3 kohdassa tarkoitetut tiedot, toimitettava nämä tiedot vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja ilmoitettava asiasta lisäeläkelaitokselle.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu perusteltu päätös on tehtävä kolmen kuukauden kuluessa kaikkien 3 kohdassa tarkoitettujen tietojen vastaanottamisesta.

5. Jos kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen ei toimita 3 kohdassa tarkoitettuja tietoja vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, sen on perusteltava kieltäytymisensä kyseiselle lisäeläkelaitokselle kolmen kuukauden kuluessa näiden tietojen vastaanottamisesta. Tietojen toimittamatta jättäminen on voitava saattaa kotijäsenvaltion tuomioistuimen käsiteltäväksi.

6. Rajatylittävää toimintaa harjoittaviin lisäeläkelaitoksiin sovelletaan niitä IV osastossa tarkoitettuja tietojen toimittamista koskevia vaatimuksia, jotka vastaanottava jäsenvaltio on asettanut niiden mahdollisten jäsenten, jäsenten ja etuudensaajien suhteen, joita kyseinen rajatylittävä toiminta koskee.

7. Ennen kuin lisäeläkelaitos ryhtyy harjoittamaan rajatylittävää toimintaa, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava kuuden viikon kuluessa 3 kohdassa tarkoitettujen tietojen vastaanottamisesta kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle niistä ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavista sosiaali- ja työoikeuden vaatimuksista, joiden mukaisesti yrityksen rahoittamaa järjestelmää täytyy hallinnoida vastaanottavassa jäsenvaltiossa, ja IV osastossa tarkoitetuista vastaanottavassa jäsenvaltiossa rajatylittävään toimintaan sovellettavista tietojen toimittamista koskevista vaatimuksista. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava nämä tiedot lisäeläkelaitokselle.

8. Lisäeläkelaitos voi ryhtyä harjoittamaan rajatylittävää toimintaa ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavan sosiaali- ja työoikeuden vaatimusten ja 7 kohdassa tarkoitettujen vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavien tietojen toimittamista koskevien vaatimusten mukaisesti saatuaan 7 kohdassa tarkoitettua tiedonannon tai, jos se ei saa kotijäsenvaltion toimivaltaiselta viranomaiselta tiedonantoa, 7 kohdassa säädetyn ajan päätyessä.

9. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle kaikista vastaanottavassa jäsenvaltiossa ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavan sosiaali- ja työoikeuden vaatimusten merkittävistä muutoksista, jotka voivat vaikuttaa järjestelmän ominaisuuksiin siltä osin kuin se koskee rajatylittävää toimintaa, sekä 7 kohdassa tarkoitettujen vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavien tietojen toimittamista koskevien vaatimusten merkittävistä muutoksista. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava nämä tiedot lisäeläkelaitokselle.

10. Vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on valvottava, noudattaako lisäeläkelaitos toiminnassaan 7 kohdassa tarkoitettuja ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavia sosiaali- ja työoikeuden vaatimuksia sekä vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavia tietojen toimittamista koskevia vaatimuksia. Jos tämän valvonnan seurauksena paljastuu määräystenvastaisuuksia, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava asiasta välittömästi kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle. Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on yhteistyössä vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen kanssa toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että lisäeläkelaitos lopettaa havaitun rikkomisen.

11. Jos kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen toteuttamista toimenpiteistä huolimatta tai kotijäsenvaltion asianmukaisten toimenpiteiden puuttumisen vuoksi lisäeläkelaitos jatkaa vastaanottavan jäsenvaltion sovellettavien

ammattillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä koskevien sosiaali- ja työoikeuden määräysten tai 7 kohdassa tarkoitettujen vastaanottavassa jäsenvaltiossa sovellettavien tietojen toimittamista koskevien vaatimusten rikkomista, vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi, ilmoitettuaan asiasta kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle, toteuttaa asianmukaisia toimenpiteitä määräystenvastaisuuksista rankaisemiseksi tai niiden lopettamiseksi myös estämällä, jos se on ehdottoman tarpeellista, lisäeläkelaitosta toimimasta vastaanottavassa jäsenvaltiossa rahoittavaa yritystä varten.

12 artikla

Rajatylittävät siirrot

1. Jäsenvaltioiden on sallittava, että niiden alueella rekisteröidyt tai hyväksytyt lisäeläkelaitokset siirtävät kokonaan tai osittain eläkejärjestelmän vastuut, vakuutusteknisen vastuuvelan ja muut velvoitteet ja oikeudet sekä vastaavat varat tai niitä vastaavat käteisvarat vastaanottavaan lisäeläkelaitokseen.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että siirtävän lisäeläkelaitoksen jäljelle jäävät jäsenet ja etuudensaaajat tai vastaanottavan lisäeläkelaitoksen olemassa olevat jäsenet ja etuudensaaajat eivät joudu vastaamaan siirron kustannuksista.
3. Siirron edellytyksenä on ennakolta saatava hyväksyntä
 - a) asianomaisten jäsenten enemmistöltä ja asianomaisten etuudensaaajien enemmistöltä tai tapauksen mukaan näiden edustajien enemmistöltä. Enemmistö määritellään kansallisen oikeuden mukaisesti. Siirtävän lisäeläkelaitoksen on annettava tiedot siirron ehdoista asianomaisten jäsenten ja etuudensaaajien saataville ja tapauksen mukaan heidän edustajiensa saataville hyvissä ajoin ennen 4 kohdassa tarkoitettua hakemuksen jättämistä; ja
 - b) tapauksen mukaan rahoittavalta yritykseltä.
4. Eläkejärjestelmän vastuiden, vakuutusteknisen vastuuvelan ja muiden velvoitteiden ja oikeuksien sekä vastaavien varojen tai niitä vastaavien käteisvarojen siirtäminen kokonaan tai osittain siirtävien ja vastaanottavien lisäeläkelaitosten välillä edellyttää vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen antamaa hyväksymistä, jonka se antaa sen jälkeen, kun siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen on antanut ennakkosuostumuksensa. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen on esitettävä siirron hyväksymistä koskeva hakemus. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen hyväksyy tai hylkää hakemuksen ja toimittaa päätöksensä vastaanottavalle lisäeläkelaitokselle kolmen kuukauden kuluessa hakemuksen vastaanottamisesta.
5. Edellä 4 kohdassa tarkoitettua siirron hyväksymistä koskevan hakemuksen on sisällettävä seuraavat tiedot:
 - a) siirtävien ja vastaanottavien lisäeläkelaitosten välinen kirjallinen sopimus, jossa täsmennetään siirron ehdot;
 - b) eläkejärjestelmän keskeisten ominaispiirteiden kuvaus;
 - c) siirrettävien vastuiden tai vakuutusteknisen vastuuvelan ja muiden velvoitteiden ja oikeuksien sekä vastaavien varojen tai niitä vastaavien käteisvarojen kuvaus;
 - d) siirtävän ja vastaanottavan lisäeläkelaitoksen nimet ja keskushallintojen sijaintipaikat sekä jäsenvaltiot, joissa kukin lisäeläkelaitos on rekisteröity tai hyväksytty;
 - e) rahoittavan yrityksen nimi ja sen keskushallinnon sijaintipaikka;
 - f) todiste 3 kohdassa tarkoitettua ennakkohyväksynnästä;
 - g) tapauksen mukaan niiden jäsenvaltioiden nimet, joiden ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavaa sosiaali- ja työoikeutta sovelletaan kyseiseen eläkejärjestelmään.
6. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen toimittaa 4 kohdassa tarkoitettua hakemuksen siirtävän lisäeläkelaitoksen toimivaltaiselle viranomaiselle viipymättä sen vastaanotettuaan.
7. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen arvioi ainoastaan,
 - a) onko vastaanottava lisäeläkelaitos toimittanut kaikki 5 kohdassa tarkoitettut tiedot;

- b) ovatko vastaanottavan lisäeläkelaitoksen hallinnollinen rakenne ja taloudellinen tila sekä vastaanottavan lisäeläkelaitoksen johtajien hyvä maine tai ammatillinen pätevyys ja kokemus aiotulle siirrolle asetettujen vaatimusten mukaisia;
- c) turvataanko vastaanottavan lisäeläkelaitoksen ja järjestelmän siirretyn osan jäsenten ja etuudensaajien pitkän aikavälin edut asianmukaisesti siirron aikana ja sen jälkeen;
- d) onko vastaanottavan lisäeläkelaitoksen vakuutustekninen vastuuvetäjä täysimääräisesti rahastoitu siirron ajankohtana, kun siirto johtaa rajatylittävään toimintaan; ja
- e) ovatko siirrettävät varat riittävät ja asianmukaiset kattamaan siirrettävät vastuut, vakuutusteknisen vastuuvetäjän ja muut velvoitteet ja oikeudet vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion sovellettavien sääntöjen mukaisesti.
8. Siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen arvioi ainoastaan,
- a) turvataanko eläkejärjestelmän vastuiden, vakuutusteknisen vastuuvetäjän ja muiden velvoitteiden ja oikeuksien sekä vastaavien varojen tai niitä vastaavien käteisvarojen osittaisen siirron tapauksessa järjestelmän jäljelle jääneen osan jäsenten ja etuudensaajien pitkän aikavälin edut asianmukaisesti;
- b) ovatko jäsenten ja etuudensaajien yksilölliset etuudet vähintään samat siirron jälkeen;
- c) ovatko siirrettävää eläkejärjestelmää vastaavat varat riittävät ja asianmukaiset kattamaan siirrettävät vastuut, vakuutusteknisen vastuuvetäjän ja muut velvoitteet ja oikeudet siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion sovellettavien sääntöjen mukaisesti.
9. Siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen toimittaa 8 kohdassa tarkoitetun arvioinnin tulokset kahdeksan viikon kuluessa 6 kohdassa tarkoitetun hakemuksen vastaanottamisesta, jotta vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi tehdä 4 kohdassa tarkoitetun päätöksen.
10. Jos hyväksymistä koskeva hakemus hylätään, vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on perusteltava hylkääminen 4 kohdassa tarkoitetun kolmen kuukauden määräajan kuluessa. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen hylkäämispäätös tai toimimatta jättäminen on voitava saattaa vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion tuomioistuimen käsiteltäväksi.
11. Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle 4 kohdassa tarkoitetusta päätöksestä kahden viikon kuluessa tämän päätöksen tekemisestä.
- Kun siirto johtaa rajatylittävään toimintaan, siirtävän lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava myös vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle niistä ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavista sosiaali- ja työoikeuden vaatimuksista, joiden mukaisesti eläkejärjestelmää täytyy hallinnoida, ja IV osastossa tarkoitetuista vastaanottavassa jäsenvaltiossa rajatylittävään toimintaan sovellettavista tietojen toimittamista koskevista vaatimuksista. Ilmoitus on tehtävä neljän viikon kuluessa.
- Vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on toimitettava nämä tiedot vastaanottavalle lisäeläkelaitokselle yhden viikon kuluessa niiden vastaanottamisesta.
12. Kun vastaanottava lisäeläkelaitos on vastaanottanut 4 kohdassa tarkoitetun luvan hyväksymistä koskevan päätöksen tai jos se ei ole saanut kotijäsenvaltionsa toimivaltaiselta viranomaiselta päätöstä koskevia tietoja 11 kohdan kolmannessa alakohdassa säädetystä määräajassa, vastaanottava lisäeläkelaitos voi ryhtyä hallinnoimaan eläkejärjestelmää.
13. Jos siirtävän tai vastaanottavan lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen toimissa sovelletuista menettelyistä tai toimien sisällöstä, mukaan lukien rajatylittävää siirtoa koskevan hakemuksen hyväksymistä tai hylkäämispäätös, taikka tämän viranomaisen toimimatta jättämisestä syntyy erimielisyyksiä, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen voi asetuksen (EU) N:o 1094/2010 31 artiklan toisen kohdan c alakohdan mukaisesti toimia neuvoa-antavana sovittelijana toimivaltaisten viranomaisten pyynnöstä tai omasta aloitteestaan.
14. Kun vastaanottava lisäeläkelaitos harjoittaa rajatylittävää toimintaa, sovelletaan 11 artiklan 9, 10 ja 11 kohtaa.

II OSASTO

MÄÄRÄLLISET VAATIMUKSET

13 artikla

Vakuutustekninen vastuuvélka

1. Kotijäsenvaltion on varmistettava, että ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä hallinnoivat lisäeläkelaitokset muodostavat koko ajan kaikkiin eläkejärjestelmiinsä nähden niiden olemassa olevien eläkesopimusten rahoituksellisia sitoumuksia vastaavat riittävät vastuut.
2. Kotijäsenvaltion on varmistettava, että ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä hallinnoivat lisäeläkelaitokset, silloin kun ne tarjoavat suojan biometristen riskien varalle tai takaavat joko sijoituksen tuottavuuden tai tietyn etuuskien tason, muodostavat kaikkien tällaisten eläkejärjestelmien osalta riittävän vakuutusteknisen vastuuvélkan.
3. Vakuutustekninen vastuuvélka on laskettava vuosittain. Kotijäsenvaltio voi kuitenkin sallia, että se lasketaan kolmen vuoden välein, jos lisäeläkelaitos toimittaa jäsenille tai toimivaltaiselle viranomaiselle todistuksen tai selvityksen välivuosina tapahtuneista muutoksista. Todistuksesta tai selvityksestä on käytävä ilmi vakuutusteknisen vastuuvélkan mukautettu kehitys ja katettavissa riskeissä tapahtuneet muutokset.
4. Vakuutusmatemaatikon tai muun kyseisen alan asiantuntijan, esimerkiksi tilintarkastajan, jos se on sallittu kansallisessa oikeudessa, on laskettava ja vahvistettava kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten hyväksymien vakuutusmatemaattisten menetelmien perusteella vakuutustekninen vastuuvélka seuraavia periaatteita noudattaen:
 - a) vakuutusteknisen vastuuvélkan vähimmäismäärä lasketaan riittävän varovaisen vakuutusmatemaattisen menetelmän avulla ottaen huomioon kaikki etuuskia ja maksuosuuksia koskevat sitoumukset lisäeläkelaitoksen eläkejärjestelyjen mukaisesti. Vastuuvélkan on sekä oltava riittävä etuudensaajille jo maksettavien eläkkeiden ja etuuskien maksamiseksi vastakin että vastattava jäsenille kertyneistä eläkeoikeuksista syntyviä sitoumuksia. Myös taloudelliset ja vakuutusmatemaattiset olettamukset vastuiden arvioimiseksi on valittava varovaisuutta noudattaen, ottaen tarvittaessa huomioon kohtuullinen marginaali epäedullisten poikkeamien osalta;
 - b) käytettävä enimmäiskorkokanta valitaan varovaisuutta noudattaen ja vahvistetaan kotijäsenvaltion mahdollisten asianomaisten sääntöjen mukaisesti. Tämä varovainen korkokanta määritetään ottaen huomioon
 - i) lisäeläkelaitoksen vastaavien varojen tuotto ja sijoitusten ennustettu tuotto;
 - ii) korkealaatuisten joukkovelkakirjalainojen, valtion joukkovelkakirjalainojen, Euroopan vakausmekanismin joukkovelkakirjalainojen, Euroopan investointipankin (EIP) joukkovelkakirjalainojen tai Euroopan rahoitusvakausvälineen joukkovelkakirjalainojen markkinatuotto; tai
 - iii) i ja ii alakohdan yhdistelmä;
 - c) vakuutusteknisen vastuuvélkan arvioinnissa käytettyjen biometristen taulukoiden on perustuttava varovaisuusperiaatteeseen, jolloin otetaan huomioon jäsenryhmien ja eläkejärjestelmien tärkeimmät erityispiirteet, erityisesti asiaan liittyvien riskien odotetut muutokset;
 - d) vakuutusteknisen vastuuvélkan arviointimenetelmän ja -perusteiden on yleensä oltava samat tilikaudesta toiseen. Niiden muuttaminen voi kuitenkin olla perusteltua, jos olettamusten perustana oleva lainsäädäntö taikka väestörakenteellinen tai taloudellinen tilanne muuttuu.
5. Kotijäsenvaltio voi asettaa vakuutusteknisen vastuuvélkan laskemiselle täydentäviä yksityiskohtaisempia vaatimuksia, joiden tarkoituksena on varmistaa, että jäsenten ja etuudensaajien edut suojataan asianmukaisesti.

14 artikla

Vakuutusteknisen vastuuvélkan rahastointi

1. Kotijäsenvaltion on edellytettävä, että kullakin lisäeläkelaitoksella on aina riittävästi asianmukaisia varoja kaikkia sen hallinnoimia eläkejärjestelmiä koskevan vakuutusteknisen vastuuvélkan kattamiseksi.

2. Kotijäsenvaltio voi sallia, että lisäeläkelaitoksen varat ovat rajoitetun ajan vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen riittämättömät. Tällaisessa tapauksessa toimivaltaisten viranomaisten on edellytettävä, että lisäeläkelaitos tekee konkreettisen ja toteuttamiskelpoisen aikataulutetun tervehdyttämissuunnitelman sen varmistamiseksi, että 1 kohdan vaatimus jälleen täyttyy. Suunnitelmaa koskevat seuraavat edellytykset:

- a) lisäeläkelaitoksen on laadittava konkreettinen ja toteuttamiskelpoinen suunnitelma koko vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseksi tarvittavien varojen määrän palauttamiseksi määräajassa. Suunnitelman on oltava jäsenten tai tarvittaessa heidän edustajiensa saatavilla ja/tai sille on saatava kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten hyväksyntä;
- b) suunnitelmaa laadittaessa on otettava huomioon lisäeläkelaitoksen tilanne, erityisesti varojen ja vastuiden vastaavuus ("asset-liability"), riskiprofiili, maksuvalmiussuunnitelma, eläke-etuuksien saamiseen oikeutettujen jäsenten ikärakenne, perusteilla olevat järjestelmät ja vailla rahastointia olevien tai osittaiseen rahastointiin perustuvien järjestelmien muuttaminen täysin rahastoiduiksi järjestelmiksi;
- c) jos eläkejärjestelmä puretaan tämän kohdan ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetun ajan kuluessa, lisäeläkelaitoksen on ilmoitettava siitä kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille. Lisäeläkelaitoksen on laadittava suunnitelma siitä, miten se aikoo siirtää tämän järjestelmän varat sekä vastaavat vastuut toiselle lisäeläkelaitokselle, vakuutusyhtiöksi tai muulle asianmukaiselle elimelle. Suunnitelma on ilmoitettava kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille ja suunnitelman pääsisältö on toimitettava jäsenten tai tarvittaessa heidän edustajiensa saataville luottamuksellisuuspöytäkirjan mukaisesti.

3. Jos kyseessä on rajatylittävä toiminta, vakuutustekninen vastuuvetä on katettava täysin ja jatkuvasti kaikkien lisäeläkelaitoksen hallinnoimien eläkejärjestelmien osalta. Jos tämä edellytys ei täyty, kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on viipymättä puututtava asiaan ja vaadittava lisäeläkelaitosta vahvistamaan välittömästi asianmukaiset toimenpiteet ja toteuttamaan ne viipymättä siten, että jäsenillä ja etuudensaajilla on riittävä suoja.

15 artikla

Lakisääteiset omat varat

1. Kotijäsenvaltion on varmistettava, että jos lisäeläkelaitos itse eikä rahoittava yritys takaa biometrisen riskin, sijoitus-toiminnan tuoton tai etuuksien tietyn tason, eläkejärjestelmiä hallinnoivilla lisäeläkelaitoksilla on jatkuvasti puskurina toimivia ylimääräisiä varoja, jotka ylittävät vakuutusteknisen vastuuvelan. Puskurin koon on oltava riskityypin ja sijoitussalkun mukainen kaikkien lisäeläkelaitoksen hallinnoimien järjestelmien osalta. Näitä varoja ei saa sitoa ennakoituihin vastuisiin, vaan ne toimivat varmuuspääomana, joilla puskuroidaan odotettujen ja toteutuneiden kulujen ja tuottojen eroja.

2. Ylimääräisten varojen vähimmäismäärän laskemiseen sovelletaan 16, 17 ja 18 artiklassa säädettyjä sääntöjä.

3. Se, mitä 1 kohdassa säädetään, ei kuitenkaan estä jäsenvaltioita vaatimasta alueellaan sijaitsevilta lisäeläkelaitoksilta lakisääteisiä omia varoja tai säättämästä yksityiskohtaisemmista säännöistä edellyttäen, että ne ovat varovaisuussyistä perusteltuja.

16 artikla

Käytettävissä oleva solvenssimarginaali

1. Ammatillisten lisäeläkkeiden tarjoamisen pitkän aikavälin kestävyys varmistamiseksi jäsenvaltioiden on edellytettävä, että jokaisella niiden alueella rekisteröidyllä tai hyväksytyllä 15 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla lisäeläkelaitoksella on jatkuvasti käytettävissä sen koko liiketoiminnan osalta riittävä ja vähintään tämän direktiivin vaatimuksia vastaava solvenssimarginaali.

2. Käytettävissä olevan solvenssimarginaalin muodostavat lisäeläkelaitoksen varat, joista on vähennetty kaikki ennakoitavissa olevat vastuut sekä aineettomat erät, seuraavat erät mukaan luettuina:

- a) maksettu osakepääoma tai keskinäisen yrityksen muodossa olevan lisäeläkelaitoksen osalta takuupääoma lisättynä keskinäisen yrityksen osakastileillä, jotka täyttävät seuraavat vaatimukset:
 - i) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että näiltä tileiltä voidaan suorittaa maksuja keskinäisen yrityksen jäsenille vain, jos se ei aiheuta käytettävissä olevan solvenssimarginaalin pienemmistä alle vaaditun tason tai, yrityksen tultua puretuksi, jos kaikki yrityksen muut velat on maksettu;

- ii) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että kaikista i alakohdassa tarkoitetuista maksuista, jotka suoritetaan muutoin kuin keskinäisen yrityksen yksittäisen osakkuuden päättymisen vuoksi, on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuukautta aikaisemmin ja että nämä voivat tämän määräajan kuluessa kieltää maksun; ja
 - iii) perustamiskirjan ja yhtiöjärjestyksen asiaa koskevia määräyksiä voidaan muuttaa vasta, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta, jollei i ja ii alakohdassa tarkoitetuista vaatimuksista muuta johdu;
- b) rahastot ja varaukset (sidotut ja vapaat), jotka eivät vastaa vakuutusliikkeestä johtuvia velvoitteita;
- c) siirtyvä voitto tai tappio sen jälkeen, kun siitä on vähennetty maksettavat osingot; ja
- d) taseessa olevat kansallisessa oikeudessa voitonjakoa varten sallitut varaukset, jos niitä voidaan käyttää kattamaan mahdollisia tappioita ja jos niitä ei ole varattu lisätujen antamiseen jäsenille ja etuudensaajille.

Käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetään lisäeläkelaitoksen omistuksessa suoraan olevien omien osakkeiden määrä.

3. Jäsenvaltiot voivat säätää, että käytettävissä olevan solvenssimarginaalin voivat muodostaa myös seuraavat erät:

- a) kumulatiivinen etuoikeutettu osakepääoma ja etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevat lainat voivat muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi; tästä määrästä enintään 25 prosenttia voi olla määräaikaista etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevia lainoja tai määräaikaista kumulatiivista etuoikeutettua osakepääomaa, jos sen varalta, että lisäeläkelaitos joutuu konkurssiin tai selvitystilaan, on tehty sitovat sopimukset, joiden perusteella etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevilla lainoilla tai etuoikeutetulla osakepääomalla on kaikkien muiden velkojien saatavia huonompi etuoikeus, eikä niitä makseta takaisin ennen kuin kaikki muut kyseisenä ajankohtana voimassa olevat velat on maksettu;
- b) arvopaperit, joiden kesto ei ole määritetty, ja muut rahoitusvälineet, muut kuin a alakohdassa tarkoitettut kumulatiiviset etuoikeutetut osakkeet mukaan luettuina, voivat muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi, ja a alakohdassa tarkoitetuista etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevista lainoista, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - i) niitä ei voida maksaa takaisin haltijan aloitteesta eikä ilman toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta;
 - ii) liikkeeseen laskemista koskevan sopimuksen on annettava lisäeläkelaitokselle mahdollisuus lykätä lainan koron maksamista;
 - iii) lainanantajan saatavilla lisäeläkelaitokselta on oltava kaikkia muita etuoikeudettomien saatavien haltijoita huonompi etuoikeus;
 - iv) arvopapereiden liikkeeseen laskemista koskevissa asiakirjoissa on määrättävä, että velkaa ja maksamattomia korkoja voidaan käyttää tappioiden kattamiseen siten, että turvataan lisäeläkelaitoksen liiketoiminnan jatkuminen; ja
 - v) ainoastaan täysimääräisesti maksetut määrät otetaan huomioon.

Etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevan lainan on a alakohdan soveltamiseksi täytettävä myös seuraavat edellytykset:

- i) vain täysimääräisesti maksetut varat otetaan huomioon;
- ii) määräaikaisten lainojen alkuperäisen erääntymisaajan on oltava vähintään viisi vuotta. Lisäeläkelaitoksen on viimeistään vuotta ennen erääntymisaikaa esitettävä toimivaltaisten viranomaisten hyväksyttäväksi suunnitelma siitä, miten käytettävissä oleva solvenssimarginaali aiotaan pitää vaaditulla tasolla tai saattaa sille tasolle erääntymispäivänä, jollei lainan osuutta käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetä asteittain vähintään viiden erääntymispäivää edeltävän vuoden kuluessa. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan näiden varojen aikaistettuun takaisinmaksuun edellyttäen, että liikkeeseen laskeva lisäeläkelaitos pyytää sitä ja sen käytettävissä oleva solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi;
- iii) lainat, joiden erääntymisaikaa ei ole määritetty, on maksettava takaisin noudattaen viiden vuoden irtisanomisaikaa, paitsi siinä tapauksessa, ettei niitä enää pidetä käytettävissä olevan solvenssimarginaalin osana eikä aikaistettu takaisinmaksu edellytä toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta. Jälkimmäisessä tapauksessa lisäeläkelaitoksen on ilmoitettava asiasta toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuusi kuukautta ennen aiottua takaisinmaksupäivää sekä esitettävä käytettävissä oleva ja vaadittu solvenssimarginaali ennen kyseistä takaisinmaksua ja sen jälkeen. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan takaisinmaksuun ainoastaan, jos lisäeläkelaitoksen käytettävissä oleva solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi;

- iv) lainasopimus ei saa sisältää määräystä, jonka mukaan tietyissä muissa olosuhteissa kuin siinä tapauksessa, että lisäeläkelaitos puretaan, velka on maksettava takaisin ennen sovittua erääntymispäivää; ja
 - v) lainasopimusta voidaan muuttaa ainoastaan, jos toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta.
4. Jos lisäeläkelaitos on tehnyt perustellun hakemuksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle ja toimivaltainen viranomainen on antanut suostumuksensa, käytettävissä olevan solvenssimarginaalin voivat muodostaa myös seuraavat erät:
- a) jos zillmerointia ei suoriteta tai jos zillmerointi on pienempi kuin vakuutusmaksuihin sisältyvä hankintamenon kuormituslisä, erotus zillmeroimattoman tai osittain zillmeroidun vakuutusmaksuvastuun ja sen vakuutusmaksuvastuun välillä, joka on zillmeroitu vakuutusmaksuun sisältyvää hankintamenojen kuormituslisää vastaavan prosentin mukaisesti;
 - b) omaisuuden arvostuserot, jos nämä eivät ole luonteeltaan poikkeuksellisia;
 - c) puolet maksamattomasta osakepääomasta tai takuupääomasta, kun siitä on maksettu 25 prosenttia, kuitenkin enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi.

Edellä a alakohdassa tarkoitettu määrä voi olla enintään 3,5 prosenttia kaikkien niiden henkivakuutus sopimusten ja ammatillisia lisäeläkkeitä koskevien sopimusten, joissa zillmerointi on mahdollista, vakuutussummien ja vakuutusmaksuvastuun erotuksesta. Erotuksesta vähennetään aktivoitujen hankintamenojen poistamatta oleva osuus.

17 artikla

Vaadittu solvenssimarginaali

1. Vaaditun solvenssimarginaalin laskentaperusteina ovat vakuutusliikkeestä johtuvat velvoitteet 2–6 kohdassa esitetyllä tavalla.

2. Vaaditun solvenssimarginaalin on oltava yhtä suuri kuin seuraavien kahden tuloksen summa:

a) ensimmäinen tulos:

4 prosentin osuus laskennallisesta vakuutusmaksuvastuusta, joka liittyy menevän jälleenvakuutuksen sisältävään tulevaan jälleenvakuutukseen ja ensivakuutusliikkeeseen, kerrotaan menevällä jälleenvakuutuksella vähennetyn laskennallisen henkivakuutuksen vakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän ja laskennallisen bruttovakuutusmaksuvastuun kokonaismäärän suhteella viime tilikautena; tämä suhde ei kuitenkaan saa olla vähemmän kuin 85 prosenttia;

b) toinen tulos:

niiden vakuutusten osalta, joihin liittyvä riskisumma ei ole negatiivinen luku, 0,3 prosentin osuus tästä lisäeläkelaitoksen vastuulle ottamasta riskisummasta kerrotaan lisäeläkelaitoksen vastuullaan pitämän, menevällä jälleenvakuutuksella ja edelleenvakuutuksella vähennetyn riskisumman kokonaismäärän sekä menevän jälleenvakuutuksen ja edelleenvakuutuksen sisältävän riskisumman kokonaismäärän suhteella viime tilikautena; tämä suhde ei kuitenkaan saa olla vähemmän kuin 50 prosenttia.

Enintään kolmen vuoden kuolemanvaravakuutuksessa osuuden on oltava 0,1 prosenttia. Sellaisessa vakuutuksessa, jonka vakuutus aika on pidempi kuin kolme vuotta mutta enintään viisi vuotta, osuuden on oltava 0,15 prosenttia.

3. Vaadittu solvenssimarginaali vastaa direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan iii alakohdassa tarkoitettujen lisävakuutusten osalta 18 artiklan mukaisesti lisäeläkelaitoksilta vaadittua solvenssimarginaalia.

4. Direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdassa tarkoitetuissa kertyneen pääoman takaisinmaksua tarkoittavissa sopimuksissa vaadittu solvenssimarginaali on 4 prosentin osuus laskennallisesta vakuutusmaksuvastuusta, joka on laskettu 2 kohdan a alakohdan mukaisesti.

5. Direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan i alakohdassa tarkoitetuissa toiminnoissa vaadittu solvenssimarginaali on 1 prosentti niiden varoista.

6. Sijoitusrahastoihin liittyvissä, direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan a alakohdan i ja ii alakohdassa tarkoitetuissa vakuutuksissa ja direktiivin 2009/138/EY 2 artiklan 3 kohdan b alakohdan iii–v alakohdassa tarkoitettussa toiminnassa vaadittu solvenssimarginaali on yhtä suuri kuin seuraavien erien summa:

- a) 4 prosentin osuus 2 kohdan a alakohdan mukaisesti lasketusta vakuutusteknisestä vastuuvelasta, kun lisäeläkelaitos vastaa sijoitusriskistä;
- b) 1 prosentin osuus 2 kohdan a alakohdan mukaisesti lasketusta vakuutusteknisestä vastuuvelasta, kun lisäeläkelaitos ei vastaa sijoitusriskistä mutta varoja hallintokustannusten kattamiseksi on varattu enemmän kuin viisi vuotta kestäväksi kaudeksi;
- c) 25:tä prosenttia edeltävän tilikauden näistä vakuutuksista ja toiminnoista johtuvista nettohallintokuluista vastaava määrä, kun lisäeläkelaitos ei vastaa sijoitusriskistä eikä varoja hallintokustannusten kattamiseksi ole varattu enemmän kuin viisi vuotta kestäväksi kaudeksi;
- d) 0,3 prosentin osuus 2 kohdan b alakohdan mukaisesti lasketusta riskisummasta, kun lisäeläkelaitos kattaa kuoleman riskin.

18 artikla

Vaadittu solvenssimarginaali 17 artiklan 3 kohdan soveltamiseksi

1. Vaaditun solvenssimarginaalin laskentaperusteina ovat joko vuotuiset vakuutusmaksut tai kolmen viimeksi kuluneen tilikauden keskimääräiset korvausmenot.
2. Vaaditun solvenssimarginaalin määrän on vastattava 3 ja 4 kohdan tuloksia sen mukaan kumpi on korkeampi.
3. Kun vakuutusmaksuja käytetään laskelman perusteena, käytetään jäljempänä kuvatulla laskentatavalla saatua vakuutusmaksutulon bruttomäärää tai vakuutusmaksutuottojen bruttomäärää sen mukaan kumpi on korkeampi.

Ensivakuutusliikkeen vakuutusmaksut (vakuutusmaksuihin liittyvät liitännäismaksut mukaan luettuina), jotka ovat erääntyneet edellisellä tilikaudella, lasketaan yhteen.

Näin saatuun summaan lisätään tulevan jälleenvakuutuksen vakuutusmaksut edellisen tilikauden aikana.

Tästä summasta vähennetään edellisen tilikauden aikana erääntyneiden mutta saamatta jääneiden vakuutusmaksujen kokonaismäärä sekä niiden verojen ja veronluonteisten maksujen kokonaismäärä, jotka koskevat tähän summaan sisältyviä vakuutusmaksuja.

Näin saatu määrä jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 50 000 000 euroa ja toinen ylimenevän osan; ensimmäisestä otetaan 18 prosenttia ja jälkimmäisestä 16 prosenttia ja lasketaan ne yhteen.

Näin laskettu summa kerrotaan suhdeluvulla, joka saadaan vertaamalla lisäeläkelaitoksen kolmen edellisen tilikauden omalle vastuulle jäävien korvausmenojen summaa, josta on vähennetty jälleenvakuutuksesta saatavat korvaukset, korvausmenojen bruttomäärään. Tämän suhdeluvun on kuitenkin aina oltava vähintään 50 prosenttia.

4. Korvausperusteinen tulos lasketaan seuraavalla tavalla:

Edellä 1 kohdassa määritettyinä ajanjaksoina maksetut ensivakuutuksen korvaukset (vähentämättä niistä jälleenvakuuttajien ja edelleenvakuuttajien osuutta) lasketaan yhteen.

Tähän summaan lisätään samoina ajanjaksoina tulevasta jälleenvakuutuksesta ja edelleenvakuutuksesta maksetut korvaukset sekä ensivakuutuksen ja tulevan jälleenvakuutuksen korvausvastuu edellisen tilikauden lopussa.

Tästä summasta vähennetään 1 kohdassa mainittuja ajanjaksoja koskevat takaisin saadut korvaukset.

Näin jäljelle jääneestä määrästä vähennetään sitä tilikautta, jolta tilitiedot on saatavissa, edeltävän kahden tilikauden jakson ensimmäisenä päivänä todettu ensivakuutuksen ja tulevan jälleenvakuutuksen korvausvastuu.

Yksi kolmasosa näin saadusta kokonaismäärästä jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 35 000 000 euroa ja toinen ylimenevän osan; ensimmäisestä otetaan 26 prosenttia ja jälkimmäisestä 23 prosenttia ja lasketaan ne yhteen.

Näin laskettu summa kerrotaan suhdeluvulla, joka saadaan vertaamalla lisäeläkelaitoksen kolmen edellisen tilikauden omalle vastuulle jäävien korvausmenojen summaa, josta on vähennetty jälleenvakuutuksesta saatavat korvaukset, korvausmenojen bruttomäärään. Tämän suhdeluvun on kuitenkin aina oltava vähintään 50 prosenttia.

5. Jos 2–4 kohdan mukaisesti laskettu vaadittu solvenssimarginaali on alhaisempi kuin edeltävän vuoden vaadittu solvenssimarginaali, vaadittu solvenssimarginaalin on oltava vähintään yhtä suuri kuin edeltävän vuoden vaadittu solvenssimarginaali kerrottuna viimeisen tilikauden lopussa lasketun korvausvastuuta koskevan vakuutusteknisen vastuuvelan määrän ja viimeisen tilikauden alussa lasketun korvausvastuuta koskevan vakuutusteknisen vastuuvelan määrän välisellä suhdeluvulla. Näissä laskelmissa vakuutustekninen vastuuvelka lasketaan jälleenvakuutuksella vähennettynä, mutta tämä suhdeluku ei saa olla suurempi kuin yksi.

19 artikla

Sijoittamista koskevat säännöt

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että niiden alueella rekisteröidyt tai hyväksytyt lisäeläkelaitokset tekevät sijoituksensa varovaisuusperiaatetta noudattaen ja erityisesti seuraavien sääntöjen mukaisesti:

- a) varat sijoitetaan jäsenten ja etuudensaajien kokonaisuutena tarkastellun pitkän aikavälin edun mukaisesti. Mahdollisessa eturistiriitatapauksessa lisäeläkelaitos tai sen sijoitussalkkua hoitava yhteisö varmistaa, että sijoitukset tehdään pelkästään jäsenten ja etuudensaajien edun mukaisesti;
- b) jäsenvaltioiden on sallittava varovaisuusperiaatteen puitteissa, että lisäeläkelaitokset ottavat huomioon sijoitus päätösten mahdollisen pitkän aikavälin vaikutuksen ympäristöön liittyviin, sosiaalisiin ja hallintotapaan liittyviin tekijöihin;
- c) varat sijoitetaan siten, että varmistetaan sijoitussalkun suojaus, laadukkuus, likvidiys ja tuottavuus kokonaisuutena;
- d) varat on sijoitettava pääasiallisesti säännellyillä markkinoilla. Sijoitukset varoihin, joita ei ole otettu kaupankäynnin kohteeksi säännellyillä rahoitusmarkkinoilla, on joka tilanteessa pidettävä varovaisuuden edellyttämällä tasolla;
- e) johdannaisiin tehdyt sijoitukset ovat mahdollisia sikäli kuin tällaiset välineet osaltaan pienentävät sijoitusriskiä tai helpottavat sijoitusten tehokasta hoitoa. Ne on arvostettava varovaisesti ottaen huomioon kohde-etuus ja luettava mukaan lisäeläkelaitoksen varoja arvostettaessa. Lisäeläkelaitosten on myös vältettävä liiallista yhteen vastapuoleen ja muita johdannaisoperaatioihin liittyviä riskejä;
- f) varat hajautetaan riittävästi, jotta vältetään liiallinen riippuvuus jostakin yksittäisestä varojen lajista, liikkeeseenlaskijasta tai yritysyhmittymästä ja sijoitussalkun riskien kasautuminen kokonaisuutena.

Sijoitukset saman liikkeeseenlaskijan tai samaan ryhmään kuuluvien liikkeeseenlaskijoiden varoihin eivät saa asettaa lisäeläkelaitosta alttiiksi liialliselle riskien keskittymiselle;

- g) rahoittavaan yritykseen tehtävät sijoitukset eivät saa ylittää viittä prosenttia koko sijoitussalkusta, ja kun rahoittava yritys kuuluu ryhmään, rahoittavan yrityksen kanssa samaan ryhmään kuuluvaan yritykseen tehtävät sijoitukset eivät saa ylittää kymmentä prosenttia sijoitussalkusta.

Kun lisäeläkelaitoksen rahoittajana on useita yrityksiä, sijoitukset näihin rahoittaviin yrityksiin on tehtävä varovaisuusperiaatetta noudattaen ja ottaen huomioon varojen riittävä hajauttaminen.

Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta f ja g alakohdassa mainittuja vaatimuksia valtion joukkovelkakirjalainoihin tehtäviin sijoituksiin.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset valvovat, valvottavien lisäeläkelaitosten toiminnan koko, luonne, laajuus ja monitahoisuus huomioon ottaen, lisäeläkelaitosten luottoarviointiprosessien riittävyttä, arvioivat Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1060/2009 (¹) 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuihin luottoluokituksiin viittaamista niiden sijoituspolitiikoissa ja tarvittaessa edistävät tällaisten viittausten vaikutusten lieventämistä, jotta voidaan vähentää yksinomaista ja mekaanista tukeutumista kyseisiin luottoluokituksiin.

3. Kotijäsenvaltion on kiellettävä lisäeläkelaitokselta lainanotto tai kolmannen osapuolen puolesta takaajana toimiminen. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin antaa lisäeläkelaitokselle luvan lainanottoon maksuvalmiuden vuoksi ja tilapäisesti.

4. Jäsenvaltiot eivät saa vaatia alueellaan rekisteröityjä tai hyväksytyjä lisäeläkelaitoksia sijoittamaan tiettyntyyppisiin varoihin.

5. Jäsenvaltiot eivät saa asettaa alueellaan rekisteröidyn tai hyväksytyn lisäeläkelaitoksen tai sen omaisuudenhoitajan sijoituspäätöksille enakkohyväksyntävaatimusta tai järjestelmällistä ilmoittamista koskevaa vaatimusta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 30 artiklan soveltamista.

6. Jäsenvaltiot voivat 1–5 kohdan säännösten mukaisesti asettaa alueellaan rekisteröidyille tai hyväksytyille lisäeläkelaitoksille yksityiskohtaisempia sääntöjä, määrälliset säännöt mukaan lukien, jotka ovat perusteltuja lisäeläkelaitosten hallinnoimien erilaisten eläkejärjestelmien vuoksi, sekä edellyttäen että niitä voidaan perustella varovaisuudella.

Jäsenvaltiot eivät saa kuitenkaan estää lisäeläkelaitoksia

a) sijoittamasta enintään 70:tä prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan katteena olevista varoista tai koko niitä järjestelmiä koskevasta sijoitussalkusta, joissa jäsenet vastaavat sijoitusriskeistä, osakkeisiin, osakkeita vastaaviin vaihtokelpoihin arvopapereihin ja yritysten liikkeeseen laskemiin joukkovelkakirjalainoihin, joilla käydään kauppaa säännellyillä markkinoilla, monenkeskisissä kaupankäyntijärjestelmissä tai organisoiduissa kaupankäyntijärjestelmissä, ja päättämistä näiden arvopapereiden suhteellisesta painoarvosta sijoitussalkussa. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin soveltaa alemmaa, vähintään 35 prosentin enimmäismäärää lisäeläkelaitoksiin, jotka hallinnoivat eläkejärjestelmiä, joihin liittyy pitkän aikavälin korkotakuu, vastaavat sijoitusriskistä ja tarjoavat itse takeen, edellyttäen että se on perusteltua varovaisuussyistä;

b) sijoittamasta enintään 30 prosenttia vakuutusteknisen vastuuvelan katteena olevista varoista sellaisiin varoihin, jotka ovat eri valuutassa kuin vastuut;

c) sijoittamasta sijoitusinstrumentteihin, joilla on pitkän aikavälin sijoitushorisontti ja joilla ei käydä kauppaa säännellyillä markkinoilla, monenkeskisissä kaupankäyntijärjestelmissä tai organisoiduissa kaupankäyntijärjestelmissä;

d) sijoittamasta sijoitusinstrumentteihin, jotka EIP on laskenut liikkeelle tai taannut Euroopan strategisten investointien rahaston, eurooppalaisen pitkäaikaissijoitusrahaston, eurooppalaisen yhteiskunnalliseen yrittäjyyteen erikoistuneen rahaston tai eurooppalaisen riskipääomarahaston puiteissa.

7. Se, mitä 6 kohdassa säädetään, ei poista jäsenvaltioiden oikeutta vaatia alueellaan rekisteröidyltä tai hyväksytyiltä lisäeläkelaitoksilta myös yksittäistapauksissa tiukempien sijoittamista koskevien sääntöjen soveltamista edellyttäen, että perusteena on erityisesti lisäeläkelaitoksen vastuut huomioon ottaen vaadittava varovaisuus.

8. Edellä 11 artiklassa tarkoitettua rajatylittävää toimintaa harjoittavan lisäeläkelaitoksen vastaanottavan jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen ei saa ottaa käyttöön rajatylittävään toimintaan liittyvän vakuutusteknisen vastuuvelan katteena olevien varojen osalta 1–6 kohdassa säädettyjen sääntöjen lisäksi muita sijoittamista koskevia sääntöjä.

(¹) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1060/2009, annettu 16 päivänä syyskuuta 2009, luottoluokituslaitoksista (EUVL L 302, 17.11.2009, s. 1).

III OSASTO

TOIMINNAN HARJOITTAMISTA KOSKEVAT EDELLYTYKSET

1 LUKU

Hallintojärjestelmä

1 jakso

Yleiset säännökset

20 artikla

Johto- tai valvontaelimen vastuu

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitoksen johto- tai valvontaelimellä on kansallisen oikeuden nojalla lopullinen vastuu siitä, että kyseinen lisäeläkelaitos noudattaa tämän direktiivin nojalla annettuja lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä.
2. Tämä direktiivi ei rajoita työmarkkinaosapuolten roolia lisäeläkelaitosten johtamisen ja hallinnoinnin suhteen.

21 artikla

Yleiset hallintotapaa koskevat vaatimukset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että kaikilla lisäeläkelaitoksilla on tehokas hallintojärjestelmä, joka mahdollistaa niiden toimintojen vakaan ja järkevän johtamisen ja hallinnoinnin. Järjestelmässä on oltava tarkoituksenmukainen ja avoin organisaatiorakenne, jossa vastuualueet on jaettu selvästi ja erotettu toisistaan asianmukaisesti, sekä tehokas järjestelmä tiedonvälityksen varmistamiseksi. Hallintojärjestelmään on sisällyttävä sijoitusvaroja koskevien ympäristöön liittyvien, sosiaalisten ja hallintotapaan liittyvien tekijöiden ottaminen huomioon sijoituspäätöksissä, ja siitä on tehtävä säännöllisesti sisäinen arviointi.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun hallintojärjestelmän on oltava oikeassa suhteessa lisäeläkelaitoksen toimintojen kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitokset vahvistavat riskienhallintaa, sisäistä tarkastusta ja tarvittaessa aktuaaritoimintoja ja ulkoistettuja toimintoja koskevat kirjalliset toimintaperiaatteet ja soveltavat niitä. Lisäeläkelaitoksen johto- tai valvontaelimen on hyväksyttävä ennakolta nämä kirjalliset toimintaperiaatteet, ja niitä on tarkasteltava vähintään kolmen vuoden välein ja mukautettava asianomaisen järjestelmän tai alan merkittäviin muutoksiin.
4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitoksilla on tehokas sisäisen valvonnan järjestelmä. Järjestelmään on kuuluttava hallinto- ja kirjanpitoimenettelyt, sisäisen valvonnan rakenne ja asianmukaiset raportointijärjestelmät lisäeläkelaitoksen kaikilla tasoilla.
5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitokset toteuttavat kohtuullisia toimenpiteitä toimintansa jatkuvuuden ja säännöllisyyden varmistamiseksi, mukaan lukien varautumissuunnitelmien laatiminen. Tätä varten lisäeläkelaitoksen on käytettävä tarkoituksenmukaisia ja oikeasuhteisia järjestelmiä, voimavaroja ja menettelyjä.
6. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitoksilla on vähintään kaksi henkilöä, jotka tosiasiallisesti vastaavat niiden toiminnasta. Jäsenvaltiot voivat toimivaltaisten viranomaisten perustellun arvion perusteella sallia, että lisäeläkelaitosta hoitaa tosiasiallisesti vain yksi henkilö. Tässä arvioissa on otettava huomioon työmarkkinaosapuolten rooli lisäeläkelaitosten yleisessä johtamisessa ja hallinnoinnissa sekä lisäeläkelaitosten toiminnan koko, luonne, laajuus ja monitahoisuus.

22 artikla

Johdon sopivuutta ja luotettavuutta koskevat vaatimukset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitokset varmistavat, että kaikki henkilöt, jotka vastaavat tosiasiallisesti lisäeläkelaitoksen toiminnasta, henkilöt, jotka suorittavat keskeisiä toimintoja, ja tapauksen mukaan henkilöt tai yksiköt, joille on ulkoistettu keskeinen toiminto 31 artiklan mukaisesti, täyttävät tehtäviään hoitaessaan seuraavat vaatimukset:

a) sopivuutta koskeva vaatimus:

- i) lisäeläkelaitoksen toiminnasta tosiasiallisesti vastaavien henkilöiden osalta sopivuus tarkoittaa, että heillä on yhdessä riittävästi pätevyyttä, taitoa ja kokemusta lisäeläkelaitoksen järkevään ja vakaaseen johtamiseen ja hallinnointiin;
- ii) keskeisiä sisäisen tarkastuksen toimintoja ja keskeisiä aktuaaritoimintoja suorittavien henkilöiden osalta sopivuus tarkoittaa, että heillä on riittävästi ammatillista pätevyyttä, taitoa ja kokemusta keskeisten toimintojen asianmukaiseen suorittamiseen;
- iii) muita keskeisiä toimintoja suorittavien henkilöiden osalta sopivuus tarkoittaa, että heillä on riittävästi pätevyyttä, taitoa ja kokemusta näiden keskeisten toimintojen asianmukaiseen suorittamiseen; ja

b) luotettavuutta koskeva vaatimus: he ovat hyvämaineisia ja kunniallisia.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset pystyvät arvioimaan, täyttävätkö henkilöt, jotka tosiasiallisesti vastaavat lisäeläkelaitoksen toiminnasta tai suorittavat siinä keskeisiä toimintoja, 1 kohdassa säädetty vaatimukset.

3. Jos kotijäsenvaltio vaatii 1 kohdassa tarkoitetuilta henkilöiltä todistuksen hyvästä maineesta tai todistuksen siitä, ettei henkilö ole ollut konkurssissa, tai molemmat todistukset, tämän jäsenvaltion on hyväksyttävä muiden jäsenvaltioiden kansalaisilta riittäväksi todisteeksi esitetty ote tuomioistuimen ylläpitämästä rekisteristä tai jos tällaista ei ole, näiden edellytysten täyttymistä osoittava vastaava asiakirja, jonka toimivaltainen oikeus- tai hallintoviranomainen on antanut joko jäsenvaltiossa, jonka kansalainen kyseinen henkilö on, tai kotijäsenvaltiossa.

4. Jos mikään jäsenvaltion, jonka kansalainen kyseinen henkilö on, tai kotijäsenvaltion toimivaltainen oikeus- tai hallintoviranomainen ei anna 3 kohdassa tarkoitettua vastaavaa asiakirjaa, kyseisellä henkilöllä on oltava mahdollisuus esittää sen sijaan valahtoinen vakuutus.

Kuitenkin kotijäsenvaltioissa, joissa ei ole säädetty tehtävistä valahtoisista vakuutuksista, kyseisten toisten jäsenvaltioiden kansalaisilla on oltava mahdollisuus esittää virallinen vakuutus, jonka he ovat antaneet toimivaltaiselle oikeus- tai hallintoviranomaiselle tai notaarille kotijäsenvaltiossa tai jäsenvaltiossa, jonka kansalaisia he ovat. Kyseisen viranomaisen tai notaarin on todistettava valahtoinen tai virallinen vakuutus oikeaksi.

5. Edellä 3 kohdassa tarkoitettu todistus siitä, ettei henkilö ole ollut konkurssissa, voidaan myös esittää vakuutuksena, jonka kyseisen toisen jäsenvaltion kansalainen on antanut toisen jäsenvaltion toimivaltaiselle oikeusviranomaiselle tai ammatti- tai toimialajärjestölle.

6. Edellä 3, 4 ja 5 kohdassa tarkoitettuja asiakirjoja on esitettävä kolmen kuukauden kuluessa niiden myöntämispäivästä.

7. Jäsenvaltioiden on nimettävä ne viranomaiset ja elimet, jotka ovat toimivaltaisia antamaan 3, 4 ja 5 kohdassa tarkoitettuja asiakirjoja, sekä ilmoitettava tästä viipymättä muille jäsenvaltioille ja komissiolle.

Jäsenvaltioiden on myös ilmoitettava muille jäsenvaltioille ja komissiolle ne viranomaiset tai elimet, joille 3, 4 ja 5 kohdassa tarkoitettuja asiakirjoja on toimitettava haettaessa hyväksymistä 11 artiklassa tarkoitettun toiminnan harjoittamiseen kyseisen jäsenvaltion alueella.

23 artikla

Palkka- ja palkkiopoliittika

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitokset vahvistavat moitteettoman palkka- ja palkkiopoliittikan ja soveltavat sitä kaikkiin niihin henkilöihin, jotka tosiasiallisesti vastaavat lisäeläkelaitoksen toiminnasta, keskeisten toimintojen suorittajiin ja muihin henkilöstöryhmiin, joiden ammatillisella toiminnalla on olennainen vaikutus lisäeläkelaitoksen riskiprofiiliin, tavalla, joka on oikeassa suhteessa sen kokoon, sisäiseen organisaatioon sekä toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen.

2. Lisäeläkelaitosten on julkistettava säännöllisesti merkitykselliset tiedot palkka- ja palkkiopolitiikastaan, jollei asetuksessa (EU) 2016/679 toisin säädetä.
3. Vahvistaessaan 1 kohdassa tarkoitetun palkka- ja palkkiopolitiikan ja soveltaessaan sitä lisäeläkelaitosten on noudatettava seuraavia periaatteita:
 - a) palkka- ja palkkiopolitiikka on vahvistettava ja pantava täytäntöön ja sitä on ylläpidettävä lisäeläkelaitoksen toiminnan, riskiprofiilin, tavoitteiden, pitkän aikavälin etujen, rahoitusvakauden ja suorituskyvyn mukaisesti, ja sen on tuettava lisäeläkelaitoksen järkevää, varovaisuusperiaatetta noudattavaa ja tehokasta johtoa ja hallinnointia;
 - b) palkka- ja palkkiopolitiikan on vastattava lisäeläkelaitoksen hallinnoimien eläkejärjestelmien jäsenten ja etuudensaajien pitkän aikavälin etuja;
 - c) palkka- ja palkkiopolitiikan on sisällettävä toimenpiteitä, joilla pyritään välttämään eturistiriidat;
 - d) palkka- ja palkkiopolitiikan on oltava johdonmukainen moitteettoman ja tehokkaan riskienhallinnan kanssa eikä se saa kannustaa riskinottoon, joka on ristiriidassa lisäeläkerahaston riskiprofiilien tai sääntöjen kanssa;
 - e) palkka- ja palkkiopolitiikkaa on sovellettava lisäeläkelaitokseen ja 31 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuihin palveluntarjoajiin, paitsi jos nämä palveluntarjoajat kuuluvat 2 artiklan 2 kohdan b alakohdassa mainittujen direktiivien soveltamisalaan;
 - f) lisäeläkelaitoksen on vahvistettava palkka- ja palkkiopolitiikan yleiset periaatteet, tarkasteltava ja ajantasaistettava ne vähintään kolmen vuoden välein, ja vastattava tämän politiikan täytäntöönpanosta;
 - g) palkkoja ja palkkioita on hallinnoitava ja valvottava selkeästi, avoimesti ja tehokkaasti.

2 jakso

Keskeiset toiminnot

24 artikla

Yleiset säännökset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitoksilla on seuraavat keskeiset toiminnot: riskienhallintatoiminto, sisäisen tarkastuksen toiminto ja tarvittaessa aktuaaritoiminto. Lisäeläkelaitosten on mahdollistettava se, että keskeisiä toimintoja suorittavat henkilöt voivat hoitaa tehtävänsä tehokkaasti, puolueettomasti, oikeudenmukaisesti ja riippumattomasti.
2. Lisäeläkelaitokset voivat sallia, että yksi henkilö tai organisaatioyksikkö hoitaa useampaa kuin yhtä keskeistä toimintoa, mikä ei kuitenkaan koske 26 artiklassa tarkoitettua sisäisen tarkastuksen toimintoa, jonka on oltava riippumaton muista keskeisistä toiminnoista.
3. Keskeistä toimintoa suorittavan yhden henkilön tai organisaatioyksikön on oltava eri kuin rahoittavassa yrityksessä samaa keskeistä toimintoa suorittava henkilö tai organisaatioyksikkö. Ottaen huomioon lisäeläkelaitoksen toiminnan koon, luonteen, laajuuden ja monitahoisuuden jäsenvaltiot voivat sallia, että lisäeläkelaitos suorittaa keskeisiä toimintoja samalla yksittäisellä henkilöllä tai organisaatioyksiköllä kuin rahoittava yritys, jos lisäeläkelaitos antaa selvityksen siitä, kuinka se estää tai käsittelee eturistiriitoja rahoittavan yrityksen kanssa.
4. Keskeistä toimintoa suorittavien henkilöiden on ilmoitettava kaikki vastuualueensa olennaiset havainnot ja suositukset lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle jonka on päätettävä, mihin toimiin on ryhdyttävä.
5. Rajoittamatta oikeutta olla todistamatta itseään vastaan, keskeistä toimintoa suorittavan henkilön on, ilmoitettava lisäeläkelaitoksen toimivaltaiselle viranomaiselle, jos lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelin ei toteuta asianmukaisia ja oikea-aikaisia korjaavia toimia seuraavissa tapauksissa:
 - a) jos keskeistä toimintoa suorittava henkilö tai organisaatioyksikkö on havainnut huomattavan riskin, ettei lisäeläkelaitos noudata merkittävää lakisääteistä vaatimusta, ja ilmoittanut siitä lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle ja kun tämä voisi vaikuttaa merkittävästi jäsenten ja etuudensaajien etuihin, tai

b) jos keskeistä toimintoa suorittava henkilö tai organisaatioyksikkö on toimintonsa suorittamisen yhteydessä havainnut lisäeläkelaitokseen ja sen toimintaan sovellettavien lakien, asetusten tai hallinnollisten määräysten merkittävän aineellisen rikkomisen ja ilmoittanut siitä lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava toimivaltaiselle viranomaiselle 5 kohdan mukaisesti ilmoittavien henkilöiden oikeussuoja.

25 artikla

Riskienhallinta

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitoksilla on tehokas riskienhallintatoiminto, joka on oikeassa suhteessa niiden kokoon ja sisäiseen organisaatioon sekä niiden toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen. Toiminnon on oltava rakenteeltaan sellainen, että se edistää sellaisen riskienhallintojärjestelmän toimintaa, jota varten lisäeläkelaitosten on hyväksyttävä strategioita, prosesseja ja ilmoitusmenettelyjä, joita tarvitaan sellaisten yksittäisten tai yhdistettyjen riskien ja niiden keskinäisten yhteyksien säännölliseen tunnistamiseen, mittaamiseen, seurantaan, hallintaan ja lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle ilmoittamiseen, joita on kohdistunut tai voi kohdistua kyseisiin lisäeläkelaitoksiin ja niiden hallinnoimiin eläkejärjestelmiin.

Riskienhallintajärjestelmän on oltava tehokas ja sovitettu hyvin yhteen lisäeläkelaitoksen organisaatorakenteen ja päätöksentekoprosessien kanssa.

2. Riskienhallintajärjestelmän on katettava oikeasuhteisesti lisäeläkelaitosten kokoon ja sisäiseen organisaatioon sekä sen toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden riskit, joita voi esiintyä lisäeläkelaitoksissa tai yrityksissä, joille on ulkoistettu lisäeläkelaitoksen tehtäviä tai toimia tapauksen mukaan ainakin seuraavilla aloilla:

- a) vakuutusliike ja varausten muodostaminen;
 - b) varojen ja velkojen hallinta;
 - c) sijoitukset, erityisesti johdannaiset, arvopaperistettut tuotteet ja vastaavat sitoumukset;
 - d) likviditeetti ja keskittymäriskin hallinta;
 - e) operatiivisten riskien hallinta;
 - f) vakuuttaminen ja muut riskienvähentämistekniikat;
 - g) sijoitussalkkua ja sen hoitoa koskevat ympäristöön liittyvät, sosiaaliset ja hallintotapaan liittyvät riskit ja niiden hallinta.
3. Jos jäsenet ja etuudensaajat kantavat eläkejärjestelmän sääntöjen mukaisesti riskit, riskienhallintajärjestelmässä on tarkasteltava näitä riskejä myös jäsenten ja etuudensaajien kannalta.

26 artikla

Sisäisen tarkastuksen toiminto

Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitoksilla on tehokas sisäisen tarkastuksen toiminto, joka on oikeassa suhteessa niiden kokoon ja sisäiseen organisaatioon sekä niiden toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen. Sisäisen tarkastuksen toimintoon on sisällyttävä sen arvioiminen, ovatko sisäisen valvonnan järjestelmä ja hallintojärjestelmän muut osatekijät, mukaan lukien tapauksen mukaan ulkoistetut toiminnot, riittäviä ja tehokkaita.

27 artikla

Aktuaaritoiminto

1. Kun lisäeläkelaitos itse tarjoaa suojan biometristen riskien varalle tai takaa joko sijoituksen tuoton tai tietyn etuuksien tason, jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitoksella on tehokas aktuaaritoiminto, joka

- a) koordinoi ja valvoo vakuutusteknisen vastuuvelan laskentaa;

- b) arvioi vakuutusteknisen vastuuvelan laskennassa käytettävien menetelmien ja mallien ja näitä varten tehtyjen olettamien asianmukaisuuden;
 - c) arvioi vakuutusteknisen vastuuvelan laskennassa käytettyjen tietojen riittävyyden ja laadun;
 - d) vertaa vakuutusteknisen vastuuvelan laskentaa varten tehtyjä olettamia kokemukseräisiin tietoihin;
 - e) ilmoittaa lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle vakuutusteknisen vastuuvelan laskennan luotettavuudesta ja asianmukaisuudesta;
 - f) antaa lausunnon lisäeläkelaitoksen yleisestä vakuutuspolitiikasta, jos lisäeläkelaitoksella on käytössä tällainen politiikka;
 - g) antaa lausunnon lisäeläkelaitoksen vakuutusjärjestelyjen asianmukaisuudesta, jos sillä on käytössä tällaisia järjestelyjä; ja
 - h) edistää riskienhallintajärjestelmän tehokasta täytäntöönpanoa.
2. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitokset nimeävät vähintään yhden siihen kuuluvan tai sen ulkopuolisen riippumattoman henkilön, joka vastaa aktuaaritoiminnosta.

3 jakso

Hallintotapaa koskevat asiakirjat

28 artikla

Oma riskienarviointi

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitokset tekevät oman riskienarvioinnin oikeasuhteisesti kokoonsa ja sisäiseen organisaatioonsa sekä toimintansa kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden ja dokumentoivat tämän arvioinnin.

Tämä riskienarviointi on tehtävä vähintään kolmen vuoden välein tai viipymättä, kun lisäeläkelaitoksen tai sen hallinnoimien eläkejärjestelmien riskiprofilissa tapahtuu merkittäviä muutoksia. Kun tietyn eläkejärjestelmän riskiprofiili muuttuu merkittävästi, riskienarviointi voidaan rajoittaa kyseiseen eläkejärjestelmään.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1 kohdassa tarkoitettuun riskienarviointiin sisältyy lisäeläkelaitoksen kokoon ja sisäiseen organisaatioon sekä sen toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden suhteutettuna seuraavat:

- a) kuvaus siitä, kuinka oma riskienarviointi on sisällytetty lisäeläkelaitoksen johto-, hallinnointi- ja päätöksentekoprosesseihin;
- b) arviointi riskienhallintajärjestelmän tehokkuudesta;
- c) kuvaus siitä, kuinka lisäeläkelaitos estää eturistiriidat rahoittavan yrityksen kanssa, jos lisäeläkelaitos ulkoistaa keskeisiä toimintoja rahoittavalle yritykselle 24 artiklan 3 kohdan mukaisesti;
- d) arviointi lisäeläkelaitoksen kokonaisrahoitustarpeesta, mukaan lukien tapauksen mukaan kuvaus tervehdyttämissuunnitelmasta;
- e) arviointi jäsenille ja etuudensaajille aiheutuvista riskeistä, jotka liittyvät heidän eläke-etuksiensa maksatukseen, sekä korjaavien toimien tehokkuudesta ottaen tapauksen mukaan huomioon
 - i) indeksointimekanismit;
 - ii) etuuksien vähentämismekanismit, mukaan lukien se, missä määrin ja millä ehdoilla kertyneitä eläke-etuuksia voidaan vähentää ja kuka vähennyksen toteuttaa;
- f) laadullinen arvio mekanismeista, joilla suojataan eläke-etuuksia, mukaan lukien tapauksen mukaan lisäeläkelaitosta tai jäseniä ja etuudensaajia hyödyttävät takeet, sopimukset ja muuntyyppinen rahoittavan yrityksen antama taloudellinen tuki, direktiivin 2009/138/EY soveltamisalaa kuuluvan vakuutusyrityksen antama vakuutus tai jälleenvakuutus tai eläkkeiden suojajärjestelmän tarjoama suojat;

- g) laadullinen arviointi operatiivisista riskeistä;
- h) kun ympäristöön liittyvät, sosiaaliset ja hallintotapaan liittyvät tekijät otetaan huomioon sijoituspäätöksissä, arviointi uusista tai kehityksessä olevista riskeistä, kuten ilmastonmuutokseen, luonnonvarojen käyttöön ja ympäristöön liittyvistä riskeistä sekä sosiaalisista riskeistä ja sääntelyn muuttumisen aiheuttamaan omaisuuserien arvonalenemiseen liittyvistä riskeistä.
3. Edellä olevan 2 kohdan soveltamiseksi lisäeläkelaitoksilla on oltava käytössä menetelmät, joilla tunnistetaan ja arvioidaan riskejä, joille ne ovat altistuneet tai saattavat altistua lyhyellä ja pitkällä aikavälillä ja joilla saattaa olla vaikutusta lisäeläkelaitoksen kykyyn huolehtia velvoitteistaan. Näiden menetelmien on oltava oikeasuhteisia lisäeläkelaitosten toimintoihin sisältyvien riskien suuruuteen, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden. Käytetyt menetelmät on selostettava omassa riskienarvioinnissa.
4. Oma riskienarviointi on otettava huomioon lisäeläkelaitoksen strategisissa päätöksissä.

29 artikla

Vuositilinpäätös ja vuosikertomus

Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että kaikki niiden alueella rekisteröidyt tai hyväksytyt lisäeläkelaitokset laativat ja julkistavat vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksen, joissa otetaan huomioon jokainen lisäeläkelaitoksen hallinnoima eläkejärjestelmä, ja tarvittaessa kunkin eläkejärjestelmän tilinpäätöksen ja vuosikertomuksen. Vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksen on annettava oikea ja riittävä kuva lisäeläkelaitoksen varoista, vastuista ja rahoitusasemasta, ja siinä on esitettävä merkittävät sijoitukset. Vuositilinpäätöksen ja vuosikertomuksessa olevien tietojen on oltava keskenään yhtäpitäviä, kattavia ja selkeitä sekä valtuutettujen henkilöiden asianmukaisesti kansallisen oikeuden mukaisesti hyväksymiä.

30 artikla

Sijoituspolitiikan periaatteita koskeva selvitys

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jokainen niiden alueella rekisteröity tai hyväksytty lisäeläkelaitos laatii sijoituspolitiikan periaatteita koskevan kirjallisen selvityksen ja tarkistaa sitä vähintään joka kolmas vuosi. Selvitystä on tarkistettava ilman viivytystä kaikkien merkittävien sijoituspolitiikkaa koskevien muutosten jälkeen. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että kyseiseen selvitykseen sisältyvät ainakin käytetyt sijoitusriskien mittaamismenetelmät ja hallintamenetelmät ja riskienhallintaprosessit sekä strategia, jota noudattaen lisäeläkelaitos on jakanut sijoittamansa varat ottaen huomioon eläkevastuiden luonteen ja keston ja sen, miten sijoituspolitiikassa otetaan huomioon ympäristöön liittyvät, sosiaaliset ja hallintotapaan liittyvät tekijät. Selvitys on julkistettava.

2 LUKU

Ulkoistaminen ja sijoitusten hoito

31 artikla

Ulkoistaminen

1. Jäsenvaltiot voivat sallia tai vaatia, että niiden alueella rekisteröidyt tai hyväksytyt lisäeläkelaitokset siirtävät mitä tahansa toimintojaan, mukaan luettuina keskeiset toiminnot sekä johtaminen ja hallinnointi, kokonaan tai osittain palveluntarjoajille, jotka toimivat kyseisten lisäeläkelaitosten puolesta.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitoksilla, jotka ulkoistavat keskeisiä toimintoja tai muita tehtäviä, säilyy täysi vastuu tämän direktiivin mukaisista velvoitteistaan.
3. Keskeisten toimintojen tai muiden tehtävien ulkoistamista ei saa toteuttaa tavalla, joka johtaa johonkin seuraavista tapahtumista:
 - a) kyseisen lisäeläkelaitoksen hallintojärjestelmän laatu heikkenee;
 - b) operatiivinen riski kasvaa kohtuuttomasti;

- c) toimivaltaisilla viranomaisilla on heikkomat mahdollisuudet valvoa, täyttääkö lisäeläkelaitos velvoitteensa;
- d) jatkuvan ja tyydyttävän palvelun tarjoaminen jäsenille ja etuudensaajille heikkenee.
4. Lisäeläkelaitosten on varmistettava ulkoistettujen toimintojen moitteeton toiminta palveluntarjoajan valintamettelyn ja kyseisen palveluntarjoajan toimien jatkuvan seurannan avulla.
5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitokset, jotka ulkoistavat keskeisiä toimintoja, lisäeläkelaitoksen johtamisen ja hallinnoinnin tai muita tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvia toimintoja, tekevät kirjallisen sopimuksen palveluntarjoajan kanssa. Tällaisen sopimuksen on oltava oikeudellisesti täytäntöönpanokelpoinen, ja siinä on selkeästi määriteltävä lisäeläkelaitoksen ja palveluntarjoajan oikeudet ja velvollisuudet.
6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitokset ilmoittavat hyvissä ajoin ennakolta toimivaltaisille viranomaisille aikomuksistaan ulkoistaa tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvia toimintoja. Kun ulkoistaminen koskee lisäeläkelaitosten keskeisiä toimintoja tai johtamista ja hallinnointia, toimivaltaisille viranomaisille on ilmoitettava ulkoistamisesta ennen sitä koskevan sopimuksen voimaantuloa. Jäsenvaltioiden on myös varmistettava, että lisäeläkelaitokset ilmoittavat toimivaltaisille viranomaisille myöhemmin tehtävistä ulkoistettuihin toimintoihin liittyvistä merkittävistä muutoksista.
7. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet pyytää lisäeläkelaitoksilta ja palveluntarjoajilta milloin tahansa tietoja ulkoistetuista keskeisistä toiminnoista tai muista toiminnoista.

32 artikla

Sijoitusten hoito

Jäsenvaltiot eivät saa estää lisäeläkelaitoksia nimeämästä sijoitussalkun hoitajiksi toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita omaisuudenhoidajia, jotka on asianmukaisesti hyväksytty tämän toiminnan harjoittamiseen direktiivien 2009/65/EY, 2009/138/EY, 2011/61/EU, 2013/36/EU ja 2014/65/EU mukaisesti, eivätkä tämän direktiivin 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja hyväksyttyjä yhteisöjä.

3 LUKU

Säilytysyhteisö

33 artikla

Säilytysyhteisön nimeäminen

1. Kotijäsenvaltio voi edellyttää, että lisäeläkelaitos nimeää sellaiselle ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmälle, jossa jäsenet ja etuudensaajat kantavat kokonaisuudessaan sijoitusriskin, yhden tai useamman säilytysyhteisön 34 ja 35 artiklan mukaiseen varojen säilyttämiseen ja valvontatehtäviin. Vastaanottava jäsenvaltio voi vaatia näitä lisäeläkelaitoksia nimeämään yhden tai useamman säilytysyhteisön 34 ja 35 artiklan mukaiseen varojen säilyttämiseen ja valvontatehtäviin niiden harjoittaessa rajatylittävää toimintaa 11 artiklan mukaisesti, edellyttäen että sen kansallinen oikeus edellyttää säilytysyhteisön nimeämistä.
2. Kotijäsenvaltio voi edellyttää, että lisäeläkelaitos nimeää sellaisten ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmien osalta, jossa jäsenet ja etuudensaajat eivät kanna kokonaisuudessaan sijoitusriskiä, yhden tai useamman säilytysyhteisön 34 ja 35 artiklan mukaiseen varojen säilyttämiseen ja valvontatehtäviin.
3. Jäsenvaltiot eivät saa rajoittaa lisäeläkelaitoksia nimeämästä toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneita säilytysyhteisöjä, jotka on asianmukaisesti hyväksytty direktiivin 2013/36/EU tai 2014/65/EU mukaisesti tai jotka on hyväksytty direktiivissä 2009/65/EY tai 2011/61/EU tarkoitetuiksi säilytysyhteisöiksi.
4. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet, jotta toimivaltaiset viranomaiset voivat kansallisen oikeutensa nojalla kieltää 48 artiklan mukaisesti alueellaan sijaitsevan omaisuudenhoitajan tai säilytysyhteisön hallussa olevien varojen vapaan käyttämisen lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen pyynnöstä.

5. Säilytysyhteisö on nimettävä kirjallisella sopimuksella. Sopimuksessa on määritettävä se tietojen toimittaminen, joka katsotaan tarpeelliseksi, jotta säilytysyhteisö voi suorittaa sille tässä direktiivissä ja muissa asiaankuuluvissa laeissa, asetuksissa tai hallinnollisissa määräyksissä annetut tehtävät.
6. Suorittaessaan 34 ja 35 artiklassa säädettyjä tehtäviä lisäeläkelaitoksen ja säilytysyhteisön on toimittava rehellisesti, oikeudenmukaisesti, ammattimaisesti, riippumattomasti ja järjestelmän jäsenten ja etuudensaajien edun mukaisesti.
7. Säilytysyhteisö ei saa harjoittaa lisäeläkelaitoksen osalta toimintaa, joka voi aiheuttaa eturistiriitoja lisäeläkelaitoksen, eläkejärjestelmän jäsenten ja etuudensaajien ja itsensä välillä, paitsi jos säilytysyhteisö on toiminnallisesti ja hierarkkisesti erottanut säilytystehtäviensä hoitamisen muista mahdollisesti ristiriitaisista tehtävistään ja mahdolliset eturistiriidat tunnistetaan ja käsitellään, niitä valvotaan ja ne ilmoitetaan asianmukaisesti eläkejärjestelmän jäsenille ja etuudensaajille sekä lisäeläkelaitoksen hallinto-, johto- tai valvontaelimelle.
8. Jos säilytysyhteisöä ei nimetä, lisäeläkelaitosten on otettava käyttöön järjestelyt, joilla ehkäistään ja ratkaistaan eturistiriidat hoidettaessa tehtäviä, joita yleensä hoitavat säilytysyhteisöt ja omaisuudenhoitajat.

34 artikla

Varojen säilyttäminen ja säilytysyhteisön vastuu

1. Jos sellaiset eläkejärjestelmään liittyvän lisäeläkelaitoksen varat, jotka muodostuvat rahoitusvälineistä, joita voidaan säilyttää, annetaan säilytysyhteisön säilytettäväksi, säilytysyhteisön on säilytettävä kaikkia rahoitusvälineitä, jotka voidaan kirjata säilytysyhteisön kirjanpitoon avatulle rahoitusvälinetilille, ja kaikkia rahoitusvälineitä, jotka voidaan fyysisesti toimittaa säilytysyhteisölle.

Säilytysyhteisön on tätä varten varmistettava, että rahoitusvälineet, jotka voidaan kirjata säilytysyhteisön kirjanpitoon avatulle rahoitusvälinetilille, kirjataan säilytysyhteisön kirjanpitoon lisäeläkelaitoksen nimissä avatuille erillisille tileille direktiivissä 2014/65/EU vahvistettujen sääntöjen mukaisesti, jotta niiden voidaan milloin tahansa todeta selkeästi kuuluvan mainitulle lisäeläkelaitokselle tai eläkejärjestelmän jäsenille ja etuudensaajille.

2. Jos eläkejärjestelmään liittyvän lisäeläkelaitoksen varat koostuvat muista kuin 1 kohdassa tarkoitetuista varoista, säilytysyhteisön on todennettava, että lisäeläkelaitos omistaa varat, ja sen on pidettävä kirjaa näistä varoista. Todentaminen on tehtävä lisäeläkelaitoksen toimittamien tietojen tai asiakirjojen perusteella ja ulkopuolisen näytön perusteella, jos sellaista on saatavilla. Säilytysyhteisön on pidettävä kirjanpitoa ajan tasalla.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että säilytysyhteisö on vastuussa lisäeläkelaitokselle ja jäsenille ja etuudensaajille tappioista, joita niille aiheutuu säilytysyhteisön velvoitteiden täyttämisen perusteettomasta laiminlyömisestä tai sen tehtävien puutteellisesta suorittamisesta.
4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että se, että säilytysyhteisö on siirtänyt kaikki tai osan säilyttämistään varoista kolmannelle osapuolelle, ei vaikuta kyseisen säilytysyhteisön 3 kohdassa tarkoitettuun vastuuseen.
5. Jos varojen säilytykseen ei nimetä säilytysyhteisöä, lisäeläkelaitosten on vähintään
 - a) varmistettava, että rahoitusvälineitä hoidetaan ja suojellaan asianmukaisesti;
 - b) pidettävä kirjaa, minkä avulla lisäeläkelaitos pystyy yksilöimään kaikki varat jatkuvasti ja viipymättä;
 - c) toteutettava tarvittavat toimenpiteet estääkseen varojen säilyttämiseen liittyvät eturistiriidat;
 - d) ilmoitettava pyynnöstä toimivaltaisille viranomaisille, miten varoja säilytetään.

35 artikla

Valvontatehtävät

1. Valvontatehtäviin nimetyn säilytysyhteisön on 34 artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen tehtävien lisäksi:
 - a) toteutettava lisäeläkelaitoksen toimeksiannot, jolleivät ne ole ristiriidassa kansallisen oikeuden tai lisäeläkelaitoksen sääntöjen kanssa;

- b) varmistettava, että eläkejärjestelmään liittyvän lisäeläkelaitoksen varoja koskeviin liiketoimiin liittyvät maksut suoritetaan lisäeläkelaitokselle yleensä käytössä olevissa määräajoissa; ja
 - c) varmistettava, että varojen tuottamat tulot käytetään lisäeläkelaitoksen sääntöjen mukaisesti.
2. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, lisäeläkelaitoksen kotijäsenvaltio voi määrätä muita valvontatehtäviä säilytysyhteisön suoritettaviksi.
3. Jos valvontatehtäviin ei nimetä säilytysyhteisöä, lisäeläkelaitoksen on otettava käyttöön menettelyt, joilla varmistetaan, että lisäeläkelaitos suorittaa asianmukaisesti valvontatehtävät, jotka muutoin kuuluisivat säilytysyhteisöjen valvonnan piiriin.

IV OSASTO

ELÄKEJÄRJESTELMÄN MAHDOLLISILLE JÄSENILLE, JÄSENILLE JA ETUUDENSAAJILLE ANNETTAVAT TIEDOT

1 LUKU

Yleiset säännökset

36 artikla

Periaatteet

1. Ottaen huomioon eläkejärjestelmän luonteen jäsenvaltioiden on varmistettava, että jokainen niiden alueella rekisteröity tai hyväksytty lisäeläkelaitos antaa
- a) mahdollisille jäsenille vähintään 41 artiklassa tarkoitetut tiedot;
 - b) jäsenille vähintään 37–40, 42 ja 44 artiklassa tarkoitetut tiedot; ja
 - c) etuudensaajille vähintään 37, 43 ja 44 artiklassa tarkoitetut tiedot.
2. Kohdassa 1 mainittujen tietojen on täytettävä seuraavat vaatimukset:
- a) ne on saatettava ajan tasalle säännöllisesti;
 - b) ne on oltava kirjoitettu selkeästi käyttäen selkeää, ytimekästä ja ymmärrettävää kieltä sekä välttäen ammattikielen käyttöä ja teknisiä termejä, jos niiden sijasta voidaan käyttää yleiskielen sanoja;
 - c) ne eivät saa olla harhaanjohtavia, ja käsitteistön ja sisällön johdonmukaisuus on varmistettava;
 - d) niiden esitystavan on oltava helppolukuinen;
 - e) niiden on oltava saatavilla sen jäsenvaltion jollakin virallisella kielellä, jonka ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä koskevaa sosiaali- ja työoikeutta sovelletaan kyseiseen eläkejärjestelmään; ja
 - f) ne on asetettava mahdollisten jäsenten, jäsenten ja etuudensaajien saataville veloitusetta sähköisessä muodossa, mukaan luettuna pysyvällä välineellä tai verkkosivuston kautta, tai paperikopiona.
3. Jäsenvaltiot voivat ottaa käyttöön ja pitää voimassa lisämääräyksiä mahdollisille jäsenille, jäsenille ja etuudensaajille annettavista tiedoista.

37 artikla

Eläkejärjestelmää koskevat yleiset tiedot

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava kaikkien alueellaan rekisteröityjen tai hyväksytyjen lisäeläkelaitosten osalta, että jäsenille ja etuudensaajille annetaan riittävästi tietoja lisäeläkelaitoksen hallinnoiman kyseisen eläkejärjestelmän ehdoista, erityisesti seuraavat tiedot:
- a) lisäeläkelaitoksen nimi ja jäsenvaltio, jossa se on rekisteröity tai hyväksytty, sekä sen toimivaltaisen viranomaisen nimi;

- b) eläkejärjestelmän osapuolten oikeudet ja velvollisuudet;
- c) sijoitusprofiilia koskevat tiedot;
- d) jäsenten ja etuudensaajien kantamien rahoitusriskien luonne;
- e) eläkejärjestelmän täysimääräisiä tai osittaisia takeita taikka tiettyä etuuksien tasoa mahdollisesti koskevat ehdot tai, jos eläkejärjestelmän nojalla ei anneta mitään takeita, maininta siitä;
- f) mahdolliset mekanismit, joilla kertyneitä etuuksia suojataan, tai mahdolliset etuuksien vähentämismekanismit;
- g) jos jäsenet kantavat sijoitusriskin tai voivat tehdä sijoituspäätöksiä, tiedot eläkejärjestelmään liittyvien sijoitusten aiemmasta tuotto- tai arvonkehityksestä vähintään viiden vuoden ajalta tai kaikilta eläkejärjestelmän toimintavuosilta, jos niitä on vähemmän kuin viisi;
- h) jäsenten ja etuudensaajien kantamien kustannusten rakenne järjestelmissä, joissa ei vahvisteta tiettyä etuuksien tasoa;
- i) jäsenille tarjolla olevat eläke-etuuksien ottamista koskevat vaihtoehdot;
- j) jos jäsenellä on oikeus eläkeoikeuksien siirtoon, tiedot tällaiseen siirtoon liittyvistä järjestelyistä.

2. Niiden eläkejärjestelmien osalta, joissa jäsenet kantavat sijoitusriskin ja joissa tarjotaan useampi kuin yksi vaihtoehto, joilla on eri sijoitusprofiili, jäsenille on ilmoitettava ehdot, jotka koskevat saatavilla olevia sijoitusvaihtoehtoja sekä tapauksen mukaan oletuksena olevaa sijoitusvaihtoehtoa, ja eläkejärjestelmän sääntö, jonka mukaan tietty jäsen liitetään yksittäiseen sijoitusvaihtoehtoon.

3. Jäsenten ja etuudensaajien tai heidän edustajiensa on saatava kohtuullisen ajan kuluessa kaikki eläkejärjestelmän sääntöihin tehtäviä muutoksia koskevat olennaiset tiedot. Lisäksi lisäeläkelaitoksen on annettava heidän saatavilleen selvitys vakuutusteknisen vastuuvelan merkittävien muutosten vaikutuksista jäsenten ja etuudensaajien kannalta.

4. Lisäeläkelaitosten on asetettava saataville tässä artiklassa mainitut yleiset tiedot eläkejärjestelmästä.

2 LUKU

Eläke-etuusote ja lisätiedot

38 artikla

Yleiset säännökset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä, että lisäeläkelaitokset laativat ytimekkään asiakirjan, jossa annetaan keskeiset tiedot kullekin jäsenelle, ottaen huomioon kansallisten eläkejärjestelmien ja kansallisen sosiaali-, työ- ja vero-oikeuden erityispiirteet, jäljempänä 'eläke-etuusote'. Asiakirjan otsikossa on oltava maininta "eläke-etuusote".

2. Tarkka päivämäärä, johon eläke-etuusotteen tiedot viittaavat, on ilmoitettava selkeästi.

3. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että eläke-etuusotteen tiedot ovat tarkkoja, ajantasaisia ja että ne asetetaan vähintään vuosittain veloituksetta jokaisen jäsenen saataville sähköisessä muodossa, mukaan luettuna pysyvällä välineellä tai verkkosivuston kautta, tai paperikopiona. Jäsenille on toimitettava pyynnöstä paperikopio sähköisesti toimitettujen tietojen lisäksi.

4. Eläke-etuusotteeseen sisältyvien tietojen merkittävät muutokset edelliseen vuoteen verrattuna on ilmoitettava selkeästi.

5. Jäsenvaltioiden on laadittava säännöt, joilla määritellään 39 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettut oletamat. Lisäeläkelaitosten on sovellettava näitä sääntöjä määritelläkseen tarvittaessa sijoitusten vuotuisen nimellistuottoprosentin, vuotuisen inflaation ja tulevat palkat.

39 artikla

Eläke-etuusote

1. Eläke-etuusotteessa on ilmoitettava jäsenille vähintään seuraavat keskeiset tiedot:
 - a) jäsenen henkilötiedot, mukaan lukien tapauksen mukaan lakisääteinen eläkeikä, eläkejärjestelmässä vahvistettu tai lisäeläkelaitoksen arvioima eläkeikä tai jäsenen asettama eläkeikä;
 - b) lisäeläkelaitoksen nimi ja osoite yhteydenottoa varten sekä jäsenen eläkejärjestelmän tunnistetiedot;
 - c) tapauksen mukaan tiedot eläkejärjestelmän tarjoamista täysimääräisistä tai osittaisista takeista ja tarvittaessa lisätietojen saantipaikka;
 - d) tiedot a alakohdassa tarkoitetun eläkeiän perusteella tehdyistä eläke-ennusteista sekä vastuuvapauslauseke, jossa todetaan, että kyseiset ennusteet saattavat poiketa saatujen etuuksien lopullisesta arvosta. Jos eläke-ennusteet perustuvat talousskenaarioihin, tietoihin on sisällyttävä myös ennusteen kannalta paras mahdollinen skenaario ja epäedullinen skenaario ottaen huomioon eläkejärjestelmän erityisluonne;
 - e) tiedot kertyneistä etuuksista tai karttuneesta pääomasta ottaen huomioon eläkejärjestelmän erityisluonne;
 - f) tiedot rahoittavan yrityksen ja jäsenen eläkejärjestelmään suorittamista maksuista vähintään viimeisten 12 kuukauden ajalta ottaen huomioon eläkejärjestelmän erityisluonne;
 - g) erittely lisäeläkelaitoksen vähentämistä kustannuksista vähintään viimeisten 12 kuukauden ajalta;
 - h) tiedot koko eläkejärjestelmän rahastointitasosta.
2. Jäsenvaltioiden on vaihdettava eläke-etuusotteen muotoa ja sisältöä koskevia parhaita käytäntöjä 60 artiklan mukaisesti.

40 artikla

Lisätiedot

1. Eläke-etuusotteessa on ilmoitettava, mistä ja millä tavalla saa muun muassa seuraavia lisätietoja:
 - a) käytännönläheiset lisätiedot eläkejärjestelmän jäsenelle tarjoamista vaihtoehtoista;
 - b) 29 ja 30 artiklassa tarkoitetut tiedot;
 - c) tapauksen mukaan tiedot olettamista, joita käytetään elinkorkoina ilmaistuihin määriin, erityisesti kun kyse on elinkoron tasosta, tarjoajan tyypistä ja elinkoron kestosta;
 - d) tiedot etuuksien tasosta työsuhteen päättyessä.
2. Kun kyse on eläkejärjestelmistä, joissa jäsenet kantavat sijoitusriskin ja joissa jäsen sidotaan sijoitusvaihtoehtoon kyseisessä eläkejärjestelmässä vahvistetulla erityisellä säännöllä, eläke-etuusotteessa on ilmoitettava, mistä lisätietoja saa.

3 LUKU

Muut toimitettavat tiedot ja asiakirjat

41 artikla

Eläkejärjestelmän mahdollisille jäsenille annettavat tiedot

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava lisäeläkelaitoksia varmistamaan, että mahdollisille jäsenille, joita ei liitetä automaattisesti eläkejärjestelmään, annetaan ennen kyseiseen eläkejärjestelmään liittymistä seuraavat tiedot:
 - a) heidän käytettävissään olevat merkitykselliset vaihtoehdot, sijoitusvaihtoehdot mukaan luettuina;

- b) eläkejärjestelmän merkitykselliset ominaisuudet, etuuksien luonne mukaan luettuna;
- c) tiedot siitä, onko ympäristöön ja ilmastoon liittyvät, sosiaaliset ja hyvään hallintotapaan liittyvät tekijät huomioitu sijoituspolitiikassa, ja jos on, miten; ja
- d) mistä lisätietoja on saatavilla.

2. Kun jäsenet kantavat sijoitusriskin tai voivat tehdä sijoituspäätöksiä, mahdollisille jäsenille on annettava tiedot eläkejärjestelmään liittyvien sijoitusten aiemmasta tuotto- tai arvonnekehityksestä vähintään viiden vuoden ajalta tai kaikilta eläkejärjestelmän toimintavuosilta, jos niitä on vähemmän kuin viisi, sekä tiedot jäsenten ja etuudensaajien kantamien kustannusten rakenteesta.

3. Jäsenvaltioiden on vaadittava lisäeläkelaitoksia varmistamaan, että mahdollisille jäsenille, jotka liitetään automaattisesti eläkejärjestelmään, annetaan viipymättä kyseiseen eläkejärjestelmään liittämisen jälkeen seuraavat tiedot:

- a) heidän käytettävissään olevat merkitykselliset vaihtoehdot, sijoitusvaihtoehdot mukaan luettuina;
- b) eläkejärjestelmän merkitykselliset ominaisuudet, etuuksien luonne mukaan luettuna;
- c) tiedot siitä, onko ympäristöön ja ilmastoon liittyvät, sosiaaliset ja yrityksen hallintotapaan liittyvät tekijät otettu huomioon sijoituspolitiikassa, ja jos on, miten; ja
- d) mistä lisätietoja on saatavilla.

42 artikla

Jäsenille eläkkeelle siirtymistä edeltävässä vaiheessa annettavat tiedot

Eläke-etuusotteen lisäksi lisäeläkelaitosten on toimitettava kullekin jäsenelle tiedot heille tarjolla olevista eläke-etuuksien ottamista koskevista maksatusvaihtoehdoista hyvissä ajoin ennen 39 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua eläkeikää tai jäsenen pyynnöstä.

43 artikla

Etuudensaajille maksatusvaiheessa annettavat tiedot

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava lisäeläkelaitoksia antamaan etuudensaajille säännöllisesti tiedot maksettaviksi tulleista etuuksista ja vastaavista maksatusvaihtoehdoista.
2. Lisäeläkelaitosten on ilmoitettava etuudensaajille viipymättä sen jälkeen, kun on tehty lopullinen päätös, jonka seurauksena on maksettavien etuuksien väheneminen, ja kolme kuukautta ennen päätöksen täytäntöönpanoa.
3. Jos etuudensaajat kantavat merkittävän sijoitusriskin maksatusvaiheen aikana, jäsenvaltioiden on varmistettava, että etuudensaajat saavat säännöllisesti asianmukaiset tiedot.

44 artikla

Eläkejärjestelmän jäsenille ja etuudensaajille pyynnöstä annettavat lisätiedot

Lisäeläkelaitoksen on annettava jäsenen, etuudensaajan tai heidän edustajiensa pyynnöstä seuraavat lisätiedot:

- a) 29 artiklassa tarkoitettu vuositilinpäätös ja vuosikertomus tai, jos lisäeläkelaitos vastaa useammasta kuin yhdestä järjestelmästä, heitä koskevan eläkejärjestelmän vuositilinpäätös ja vuosikertomus;

- b) 30 artiklassa tarkoitettu sijoituspolitiikan periaatteita koskeva selvitys;
- c) tarkemmat tiedot olettamista, joita on käytetty 39 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettujen ennusteiden tuottamiseen.

V OSASTO

VAKAVARAISSUUSVALVONTA

1 LUKU

Vakavaraisuusvalvontaa koskevat yleiset säännöt

45 artikla

Vakavaraisuusvalvonnan päätavoite

1. Vakavaraisuusvalvonnan päätavoitteena on jäsenten ja etuudensaajien oikeuksien suojeleminen sekä lisäeläkelaitosten vakauden ja hyvän kunnon varmistaminen.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisille viranomaisille annetaan tarvittavat keinot ja että niillä on tarvittava asiantuntemus, valmius ja toimivalta 1 kohdassa säädetyn valvonnan päätavoitteen toteuttamista varten.

46 artikla

Vakavaraisuusvalvonnan laajuus

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että lisäeläkelaitosten vakavaraisuutta valvotaan, mukaan lukien tapauksen mukaan seuraavien osa-alueiden valvonta:

- a) toiminnan edellytykset;
- b) vakuutustekninen vastuuvélka;
- c) vakuutusteknisen vastuuvélan rahoittaminen;
- d) lakisäätöiset omat varat;
- e) käytettävissä oleva solvenssimarginaali;
- f) vaadittu solvenssimarginaali;
- g) sijoittamista koskevat säännöt;
- h) sijoitusten hoito;
- i) hallintojärjestelmä; ja
- j) jäsenille ja etuudensaajille toimitettavat tiedot.

47 artikla

Vakavaraisuusvalvonnan yleiset periaatteet

1. Kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ovat vastuussa lisäeläkelaitosten vakavaraisuusvalvonnasta.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että valvonta perustuu tulevaisuuteen suuntautuvaan ja riskilähtöiseen lähestymistapaan.
3. Lisäeläkelaitosten valvonnassa on yhdistyttävä asianmukaisesti niiden ulkopuolella toteutetut toimet ja paikan päällä tapahtuvat tarkastukset ja.

4. Valvontaan liittyvää toimivaltaa on käytettävä oikea-aikaisesti ja oikeasuhteisesti lisäeläkelaitosten toiminnan kokoon, luonteeseen, laajuuteen ja monitahoisuuteen nähden.

5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset tarkastelevat asianmukaisesti toimiensa mahdollisia vaikutuksia unionin rahoitusjärjestelmien vakauteen, erityisesti hätätilanteissa.

48 artikla

Toimivaltaisten viranomaisten valtuudet puuttua toimintaan ja tehtävät

1. Toimivaltaisten viranomaisten on edellytettävä, että jokaisella niiden alueella rekisteröidyllä tai hyväksytyllä lisäeläkelaitoksella on asianmukainen hallinto- ja kirjanpitojärjestelmä sekä riittävä sisäinen tarkastuksen menettely.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden toimivaltaiset viranomaiset voivat määrätä hallinnollisia seuraamuksia ja muita toimenpiteitä, joita sovelletaan kaikkeen tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettujen kansallisten säännösten rikkomiseen, ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, että ne pannaan täytäntöön, sanotun kuitenkin rajoittamatta toimivaltaisten viranomaisten valvontavaltuuksia ja jäsenvaltioiden oikeutta säätää ja määrätä rikosoikeudellisia seuraamuksia. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden määräämät hallinnolliset seuraamukset ja muut toimenpiteet ovat tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

3. Jäsenvaltiot voivat päättää olla antamatta tämän direktiivin mukaisia hallinnollisia seuraamuksia koskevia sääntöjä sellaisten rikkomisten osalta, joihin sovelletaan niiden kansallisen oikeuden nojalla rikosoikeudellisia seuraamuksia. Tässä tapauksessa jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle asianomaiset rikoslainsäädännön säännökset.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset julkistavat ilman aiheetonta viivytystä kaikki hallinnolliset seuraamukset tai muut toimenpiteet, jotka on määrätty tämän direktiivin täytäntöönpanemiseksi annettujen kansallisten säännösten rikkomisesta ja joihin ei määräaikaan mennessä ole haettu muutosta, mukaan lukien tiedot rikkomisen tyypistä ja luonteesta sekä rikkomisesta vastuussa olevien henkilöiden henkilöllisyys. Jos toimivaltainen viranomainen kuitenkin katsoo, että oikeushenkilöiden tunnistetietojen tai luonnollisten henkilöiden henkilöllisyyden tai henkilötietojen julkistaminen on tällaisten tietojen julkistamisen oikeasuhteisuudesta tehdyn tapauskohtaisen arvioinnin perusteella kohtuutonta, tai jos tällainen julkistaminen vaarantaisi rahoitusmarkkinoiden vakauden tai meneillään olevan tutkinnan, toimivaltainen viranomainen voi päättää lykätä seuraamusten julkistamista, luopua niiden julkistamisesta tai julkistaa ne anonyymisti.

5. Lisäeläkelaitoksen toiminnan kieltävä tai sitä rajoittava päätös on perusteltava yksityiskohtaisesti ja annettava tiedoksi kyseiselle lisäeläkelaitokselle. Tämä päätös on annettava tiedoksi myös vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle, joka toimittaa sen kaikille toimivaltaisille viranomaisille, kun on kyse 11 artiklassa tarkoitetusta rajatylittävästä toiminnasta.

6. Toimivaltaiset viranomaiset voivat myös rajoittaa lisäeläkelaitoksen varojen vapaata käyttämistä tai kieltää sen kokonaan, erityisesti kun

a) lisäeläkelaitos ei ole muodostanut riittävää koko liiketoimintansa käsittävää vakuutusteknistä vastuuvulkaa tai sen varat ovat riittämättömät kattamaan vakuutusteknisen vastuuvulan;

b) lisäeläkelaitos ei enää täytä lakisääteisiä omia varoja koskevia vaatimuksia.

7. Jäsenten ja etuudensaajien etujen suojaamiseksi toimivaltaiset viranomaiset voivat siirtää niiden alueella rekisteröidyn tai hyväksytyn lisäeläkelaitoksen toiminnasta vastaavien henkilöiden kotijäsenvaltion oikeuden mukaisen toimivallan kokonaan tai osittain erityiselle edustajalle, joka on sopiva käyttämään tätä toimivaltaa.

8. Toimivaltainen viranomainen voi rajoittaa sen alueella rekisteröidyn tai hyväksytyn lisäeläkelaitoksen toimintaa tai kieltää sen kokonaan, erityisesti jos

a) lisäeläkelaitos ei turvaa eläkejärjestelmän jäsenten ja etuudensaajien etuja asianmukaisesti;

b) lisäeläkelaitos ei enää täytä toiminnalle asetettuja edellytyksiä;

c) lisäeläkelaitos laiminlyö vakavasti siihen sovellettavan säännösten mukaan sille kuuluvia velvoitteita;

- d) lisäeläkelaitos ei rajatylittävissä toiminnassaan noudata ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavia vastaanottavan jäsenvaltion sosiaali- ja työlainsäädännön vaatimuksia.
9. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän direktiivin mukaisesti annettuihin lakeihin, asetuksiin tai hallinnollisiin määräyksiin perustuvista lisäeläkelaitosta koskevat päätökset voidaan saattaa tuomioistuimen käsiteltäviksi.

49 artikla

Valvojan tarkastusprosessi

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on tarvittavat valtuudet tarkastella sellaisia strategioita, prosesseja ja raportointimenettelyjä, joita lisäeläkelaitokset ovat ottaneet käyttöön tämän direktiivin nojalla annettujen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten noudattamiseksi, lisäeläkelaitosten toiminnan koko, luonne, laajuus ja monitahoisuus huomioon ottaen.

Kyseisessä tarkastuksessa on otettava huomioon lisäeläkelaitosten toimintaolosuhteet ja tarvittaessa ulkoistettuja keskeisiä toimintoja tai muita tehtäviä niille suorittavat osapuolet. Tarkastukseen on sisällyttävä seuraavat osat:

- a) hallintojärjestelmää koskevien laadullisten vaatimusten arviointi;
 - b) lisäeläkelaitokseen kohdistuvien riskien arviointi;
 - c) sen arviointi, kuinka lisäeläkelaitos kykenee arvioimaan ja hallitsemaan näitä riskejä.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on seurantavälineet, kuten stressitestit, joilla ne voivat todeta lisäeläkelaitoksen taloudellisten edellytysten heikkenemisen ja valvoa, kuinka heikkenemistä torjutaan.
3. Toimivaltaisilla viranomaisilla on oltava tarvittavat valtuudet vaatia lisäeläkelaitoksia korjaamaan valvojan tarkastusprosessin aikana todetut heikkoudet ja puutteet.
4. Toimivaltaisten viranomaisten on vahvistettava 1 kohdassa säädetyn tarkastuksen toteuttamisen vähimmäistiheys ja laajuus ottaen huomioon kyseisen lisäeläkelaitoksen toiminnan koon, luonteen, laajuuden ja monitahoisuuden.

50 artikla

Toimivaltaisille viranomaisille toimitettavat tiedot

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on kaikkien niiden alueella rekisteröityjen tai hyväksyttyjen lisäeläkelaitosten osalta tarvittavat valtuudet ja keinot

- a) vaatia lisäeläkelaitosta, sen hallinto-, johto- tai valvontaelintä tai sen toiminnasta tosiasiallisesti vastaavia tai keskeisiä toimintoja suorittavia henkilöitä toimittamaan sille milloin tahansa tietoa kaikista lisäeläkelaitoksen liiketoimintaan liittyvistä seikoista tai kaikki lisäeläkelaitoksen liiketoimintaan liittyvät asiakirjat;
- b) valvoa lisäeläkelaitoksen ja muiden yritysten tai lisäeläkelaitosten välisiä suhteita, kun lisäeläkelaitokset ulkoistavat keskeisiä toimintoja tai muita toimintoja kyseisille yrityksille tai lisäeläkelaitoksille ja kun tapahtuu edelleenulkoistamista ja tällä on vaikutusta lisäeläkelaitoksen taloudelliseen asemaan tai se on tärkeää tehokkaan valvonnan kannalta;
- c) saada seuraavat asiakirjat: oma riskienarviointi, selvitys sijoituspolitiikkaa koskevista periaatteista, vuositilinpäätös ja vuosikertomus sekä kaikki muut valvonnan kannalta välttämättömät asiakirjat;
- d) vahvistaa, mitkä asiakirjat ovat tarpeen valvontaa varten, mukaan lukien
 - i) sisäiset osavuosi-katsaukset;
 - ii) vakuutusmatemaattiset arviot ja yksityiskohtaiset olettamat;

- iii) varojen ja vastuiden vastaavuutta koskevat ("asset-liability") -selvitykset;
- iv) todisteet sijoituspolitiikkaa koskevien periaatteiden noudattamisesta;
- v) todisteet suunnitelmien mukaisesta maksuosuuksien suorittamisesta;
- vi) edellä 29 artiklassa tarkoitetusta tilintarkastuksesta vastaavien henkilöiden kertomukset;
- e) suorittaa tarkastuksia paikalla lisäeläkelaitoksen toimitiloissa ja tarvittaessa ulkoistettujen ja edelleenulkoistettujen toimintojen osalta ja tarkastaa, noudatetaanko toiminnassa valvontasääntöjä;
- f) pyytää lisäeläkelaitoksilta milloin tahansa tietoja ulkoistetuista ja edelleenulkoistetuista toiminnoista.

51 artikla

Avoimuus ja vastuuvollisuus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset suorittavat tässä direktiivissä säädetyt tehtävät avoimesti, riippumattomasti ja vastuullisesti huolehtien asianmukaisesti luottamuksellisten tietojen suojasta.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava seuraavien tietojen julkistaminen:
 - a) ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiä koskevat lait, asetukset, hallinnolliset määräykset ja yleisohjeet sekä tieto siitä, onko jäsenvaltio päättänyt soveltaa tätä direktiiviä 4 ja 5 artiklan mukaisesti;
 - b) 49 artiklassa säädettyä valvojan tarkastusprosessia koskevat tiedot;
 - c) vakavaraisuuskehyksen soveltamiseen liittyviä keskeisiä seikkoja koskevat yhteen kootut tilastotiedot;
 - d) vakavaraisuusvalvonnan päätavoite ja tiedot toimivaltaisten viranomaisten pääasiallisista toiminnoista ja tehtävistä;
 - e) tämän direktiivin nojalla annettujen kansallisten säännösten rikkomiseen sovellettavia hallinnollisia seuraamuksia ja muita toimenpiteitä koskevat säännöt.
3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niillä on käytössä ja ne soveltavat avoimia menettelyjä toimivaltaisten viranomaisten hallinto- ja johtaelinten jäsenten nimittämisessä ja erottamisessa.

2 LUKU

Salassapitovelvollisuus ja tietojenvaihto

52 artikla

Salassapitovelvollisuus

1. Jäsenvaltioiden on vahvistettava säännöt, joilla varmistetaan, että salassapitovelvollisuus koskee kaikkia henkilöitä, jotka työskentelevät tai ovat työskennelleet toimivaltaisten viranomaisten palveluksessa, sekä toimivaltaisten viranomaisten puolesta toimivia tilintarkastajia ja asiantuntijoita. Kyseiset henkilöt eivät saa ilmaista tehtäviään hoitaessa saamiaan luottamuksellisia tietoja muille henkilöille tai viranomaisille, paitsi sellaisessa tiivistetyssä tai yhteen kootussa muodossa, josta ei voida tunnistaa yksittäisiä lisäeläkelaitoksia, sanotun kuitenkaan rajoittamatta menettelyä rikosoikeuden piiriin kuuluvien tapausten osalta.
2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, jos eläkejärjestelmä on purkumenettelyn kohteena, jäsenvaltiot voivat sallia, että luottamuksellisia tietoja luovutetaan siviili- tai kauppaoikeudellisessa menettelyssä.

53 artikla

Luottamuksellisten tietojen käyttö

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaiset viranomaiset, jotka saavat luottamuksellisia tietoja tämän direktiivin nojalla, käyttävät näitä tietoja ainoastaan tehtäviensä hoidossa sekä

- a) tarkastaakseen, että lisäeläkelaitokset täyttävät ammatillisia lisäeläkkeitä koskevan liiketoiminnan aloittamista koskevat edellytykset ennen toimintansa aloittamista;
- b) helpottaakseen lisäeläkelaitosten toiminnan seurantaan, mukaan lukien vakuutusteknisen vastuuvelan, vakavaraisuuden, hallintojärjestelmän ja jäsenille ja etuudensaajille toimitettujen tietojen seuranta;
- c) määrätäkseen korjaavia toimenpiteitä, hallinnolliset seuraamukset mukaan lukien;
- d) julkistaakseen kansallisen oikeuden sallimissa rajoissa kaikkia yksittäisiä lisäeläkelaitoksia koskevat keskeiset tulosindikaattorit, joista voi olla hyötyä jäsenille ja etuudensaajille, kun he tekevät eläkettään koskevia talouspäätöksiä;
- e) valittaessaan toimivaltaisten viranomaisten päätöksistä, jotka on tehty sellaisten säännösten mukaisesti, joilla tämä direktiivi saatetaan osaksi kansallista lainsäädäntöä;
- f) toimiakseen tuomioistuinmenettelyissä, jotka koskevat säännöksiä, joilla tämä direktiivi pannaan täytäntöön.

54 artikla

Euroopan parlamentin tutkintaoikeus

Edellä olevat 52 ja 53 artikla eivät vaikuta Euroopan parlamentille Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 226 artiklassa annettuun tutkintaoikeuteen.

55 artikla

Tietojenvaihto viranomaisten kesken

1. Se, mitä 52 ja 53 artiklassa säädetään, ei estä
 - a) tietojenvaihtoa samassa jäsenvaltiossa valvontatehtäviään hoitavien eri toimivaltaisten viranomaisten välillä;
 - b) tietojenvaihtoa eri jäsenvaltioissa valvontatehtäviään hoitavien eri toimivaltaisten viranomaisten välillä;
 - c) tietojenvaihtoa valvontatehtäviään hoitavien toimivaltaisten viranomaisten ja minkä tahansa seuraavien, samassa jäsenvaltiossa toimivien tahojen välillä:
 - i) rahoitusalan yhteisöjen ja muiden rahoituslaitosten valvonnasta vastaavat viranomaiset ja rahoitusmarkkinoiden valvonnasta vastaavat viranomaiset;
 - ii) viranomaiset tai elimet, joiden vastuulla on ylläpitää rahoitusjärjestelmän vakautta jäsenvaltioissa makrotason vakautta koskevien sääntöjen avulla;
 - iii) eläkejärjestelmän purkamiseen ja muihin vastaaviin menettelyihin osallistuvat elimet;
 - iv) uudelleenjärjestelyelimet tai -viranomaiset, jotka pyrkivät säilyttämään rahoitusjärjestelmän vakauden;
 - v) lisäeläkelaitosten, vakuutusyriyten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisen tilintarkastuksen suorittamisesta vastuussa olevat henkilöt;
 - d) sellaisten tietojen luovuttamista eläkejärjestelmän purkamista hoitaville elimille, jotka ovat välttämättömiä niiden tehtävien hoitamiseksi.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen viranomaisten, elinten ja henkilöiden vastaanottamiin tietoihin on sovellettava 52 artiklassa säädettyjä salassapitovelvollisuutta koskevia sääntöjä.
3. Se, mitä 52 ja 53 artiklassa säädetään, ei estä jäsenvaltioita sallimasta tietojenvaihtoa toimivaltaisten viranomaisten ja seuraavien tahojen välillä:
 - a) viranomaiset, jotka ovat vastuussa eläkejärjestelmien purkamiseen sekä muihin vastaaviin menettelyihin osallistuvien elinten valvonnasta;
 - b) viranomaiset, jotka ovat vastuussa lisäeläkelaitosten, vakuutusyriyten ja muiden rahoituslaitosten lakisääteisiä tilintarkastuksia suorittavien henkilöiden valvonnasta;
 - c) lisäeläkelaitosten riippumattomat vakuutusmatemaatikot, jotka suorittavat näiden lisäeläkelaitosten valvontaa, ja näiden vakuutusmatemaatikkojen valvonnasta vastuussa olevat elimet.

56 artikla

Tietojen toimittaminen keskuspankeille, rahapoliittisille viranomaisille, Euroopan valvontaviranomaisille ja Euroopan järjestelmäriskikomitealle

1. Edellä olevissa 52 ja 53 artiklassa ei estetä toimivaltaista viranomaista toimittamasta tietoja seuraaville tahoille niiden tehtävien hoitamiseksi:
 - a) keskuspankit ja muut elimet, jotka hoitavat vastaavaa tehtävää rahapoliittisina viranomaisina;
 - b) tapauksen mukaan muut maksujärjestelmien valvonnasta vastaavat viranomaiset;
 - c) Euroopan järjestelmäriskikomitea, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen, Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1093/2010 ⁽¹⁾ perustettu Euroopan valvontaviranomainen (Euroopan pankkiviranomainen) ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1095/2010 ⁽²⁾ perustettu Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen).
2. Se, mitä 55–58 artiklassa säädetään, ei estä 1 kohdan a, b ja c alakohdassa tarkoitettuja viranomaisia tai elimiä toimittamasta toimivaltaisille viranomaisille tietoja, joita ne saattavat tarvita 53 artiklassa mainittuihin tarkoituksiin.
3. Edellä olevien 1 ja 2 kohdan mukaisesti saatuihin tietoihin sovelletaan vähintään tässä direktiivissä säädettyjä salassapitovaatimuksia vastaavia vaatimuksia.

57 artikla

Tietojen luovuttaminen rahoituslainsäädännöstä vastaaville hallintoyksiköille

1. Se, mitä 52 artiklan 1 kohdassa, 53 artiklassa ja 58 artiklan 1 kohdassa säädetään, ei estä jäsenvaltioita sallimasta luottamuksellisten tietojen luovuttamista toimivaltaisten viranomaisten ja muiden sellaisten jäsenvaltioiden keskushallinnon yksiköiden välillä, jotka vastaavat lisäeläkelaitosten, luottolaitosten, rahoituslaitosten, sijoituspalveluyriyten ja vakuutusyriyten valvontaa koskevan lainsäädännön täytäntöönpanosta tai näiden yksiköiden toimeksiannosta toimiville tarkastajille.

Näitä tietoja voidaan luovuttaa ainoastaan, kun se on tarpeellista vakavaraisuusvalvonnan ja lisäeläkelaitosten kriisien estämisen ja ratkaisemisen kannalta. Henkilöiden, joilla on pääsy tietoihin, on noudatettava salassapitovaatimuksia, jotka ovat vähintään tässä direktiivissä säädettyjä vastaavat, sanotun kuitenkin rajoittamatta tämän artiklan 2 kohdan soveltamista. Jäsenvaltioiden on kuitenkin säädettävä, että 55 artiklan nojalla saatuja tietoja sekä paikalla tehdyissä tarkastuksissa saatuja tietoja voidaan luovuttaa ainoastaan, jos siihen on saatu nimenomainen suostumus toimivaltaiselta viranomaiselta, jolta tiedot ovat lähtöisin, tai sen jäsenvaltion toimivaltaiselta viranomaiselta, jossa paikalla tehtävä tarkastus on tehty.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) N:o 1093/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 12).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukset (EU) N:o 1095/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan arvopaperimarkkinaviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/77/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 84).

2. Jäsenvaltiot voivat sallia, että lisäeläkelaitosten vakavaraisuusvalvontaa koskevia luottamuksellisia tietoja luovutetaan asianomaisen jäsenvaltion parlamentaarisille tutkintavaliokunnille ja tilintarkastustuomioistuimille sekä muille asianomaisessa jäsenvaltiossa tutkinnasta vastaaville elimille, kun kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) elimillä on kansallisen oikeuden mukainen tehtävä tutkia tai tarkastaa sellaisten viranomaisten toimet, jotka vastaavat lisäeläkelaitosten valvonnasta tai tällaista valvontaa koskevasta lainsäädännöstä;
- b) tiedot ovat ehdottoman välttämättömiä a alakohdassa tarkoitetun tehtävän suorittamiseksi;
- c) henkilöitä, joilla on pääsy tietoihin, koskevat kansallisen oikeuden mukaiset salassapitovaatimukset, jotka ovat vähintään tässä direktiivissä säädettyjä vastaavat;
- d) jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, niitä ei saa luovuttaa ilman tiedot antaneiden toimivaltaisten viranomaisten nimenomaista suostumusta, ja ne on luovutettava ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten viranomaiset ovat antaneet suostumuksensa.

58 artikla

Tietojenvaihtoa koskevat edellytykset

1. Jäsenvaltioiden on edellytettävä 55 artiklan mukaisessa tietojenvaihdossa, 56 artiklan mukaisessa tietojen toimittamisessa ja 57 artiklan mukaisessa tietojen luovuttamisessa, että vähintään seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) tietojen vaihdon, toimittamisen ja luovuttamisen tarkoituksena on valvonnan harjoittaminen;
- b) saatuja tietoja koskee 52 artiklassa säädetty salassapitovelvollisuus;
- c) jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, ne saa luovuttaa ainoastaan sen toimivaltaisen viranomaisen nimenomaisella suostumuksella, jolta tiedot ovat lähtöisin, ja ne on luovutettava ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten kyseinen viranomainen on antanut suostumuksensa.

2. Se, mitä 53 artiklassa säädetään, ei estä jäsenvaltioita sallimasta rahoitusjärjestelmän vakauden ja eheyden lujittamiseksi tietojenvaihtoa toimivaltaisten viranomaisten ja niiden viranomaisten tai elinten kesken, jotka ovat vastuussa rahoittaviin yrityksiin sovellettavan yhtiöoikeuden noudattamisen seurannasta ja rikkomusten tutkinnasta.

Ensimmäistä alakohtaa soveltavien jäsenvaltioiden on edellytettävä, että vähintään seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) tiedot on tarkoitettu käytettäväksi seurantatehtävissä sekä 57 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitetuissa tutkinta- ja tarkastustehtävissä;
 - b) saatuja tietoja koskee 52 artiklassa säädetty salassapitovelvollisuus;
 - c) jos tiedot ovat lähtöisin toisesta jäsenvaltiosta, ne saa luovuttaa ainoastaan sen toimivaltaisen viranomaisen nimenomaisella suostumuksella, jolta tiedot ovat lähtöisin, ja ne on luovutettava ainoastaan niihin tarkoituksiin, joita varten kyseinen viranomainen on antanut suostumuksensa.
3. Jos 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut viranomaiset tai elimet turvautuvat jäsenvaltiossa seuranta- tai tutkimustehtäviensä hoitamisessa sellaisiin henkilöihin, jotka erityispätevyytensä vuoksi on nimetty näihin tehtäviin ja jotka eivät ole julkisen sektorin palveluksessa, sovelletaan 57 artiklan 2 kohdassa säädettyä mahdollisuutta vaihtaa tietoja.

59 artikla

Vakavaraisuutta koskevat kansalliset säännökset

1. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle sellaisiin ammatillisten lisäeläkkeiden järjestelmiin sovellettavat vakavaraisuutta koskevat kansalliset säännökset, joita 11 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu eläkejärjestelmien järjestämistä koskeva kansallinen sosiaali- ja työoikeus ei koske.

2. Jäsenvaltioiden on saatettava nämä tiedot ajan tasalle säännöllisesti ja vähintään kahden vuoden välein, ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen julkistaa nämä tiedot verkkosivustollaan.

VI OSASTO

LOPPUSÄÄNNÖKSET

60 artikla

Jäsenvaltioiden, komission ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen välinen yhteistyö

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava sopivalla tavalla tämän direktiivin yhdenmukainen soveltaminen säännöllisen tietojen ja kokemusten vaihdon avulla tämän alan parhaiden käytäntöjen ja tiiviimmän yhteistyön kehittämiseksi, tapauksen mukaan työmarkkinaosapuolten osallistumisen mahdollistaen, jotta vältetään kilpailun vääristyminen ja luodaan tarvittavat edellytykset ongelmattomalle rajatylittävälle jäsenyydelle.
2. Komission ja jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on tehtävä tiivistä yhteistyötä lisäeläkelaitosten toiminnan valvonnan helpottamiseksi.
3. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on tätä direktiiviä sovellettaessa tehtävä yhteistyötä vakuutus- ja lisäeläkeviranomaisen kanssa asetuksen (EU) N:o 1094/2010 mukaisesti ja asetuksen (EU) N:o 1094/2010 35 artiklan mukaisesti toimitettava viipymättä vakuutus ja lisäeläkeviranomaiselle kaikki tiedot, jota tämä tarvitsee tämän direktiivin ja mainitun asetuksen mukaisten tehtäviensä suorittamiseksi.
4. Kunkin jäsenvaltion on ilmoitettava komissiolle ja vakuutus- ja lisäeläkeviranomaiselle kaikista merkittävistä vaikeuksista, jotka aiheutuvat tämän direktiivin soveltamisesta. Komission, vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen sekä kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on tutkittava nämä vaikeudet mahdollisimman nopeasti sopivan ratkaisun löytämiseksi.

61 artikla

Henkilötietojen käsittely

Lisäeläkelaitosten ja toimivaltaisten viranomaisten on suorittaessaan tehtäviään tämän direktiivin puitteissa käsiteltävä henkilötietoja asetuksen (EU) 2016/679 mukaisesti. vakuutus- ja lisäeläkeviranomainen noudattaa asetusta (EY) N:o 45/2001 henkilötietojen käsittelyssä, jota se suorittaa tämän direktiivin puitteissa.

62 artikla

Arviointi ja uudelleentarkastelu

1. Komissio tarkastelee viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2023 tätä direktiiviä ja raportoi sen täytäntöönpanosta ja vaikuttavuudesta Euroopan parlamentille ja neuvostolle.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetussa tarkastelussa keskitytään erityisesti
 - a) tämän direktiivin asianmukaisuuteen varovaisuusperiaatteen ja hallintotavan kannalta;
 - b) rajatylittävään toimintaan;
 - c) tämän direktiivin soveltamisesta saatuihin kokemuksiin ja sen vaikutukseen lisäeläkelaitosten vakauteen;
 - d) eläke-etuusotteeseen.

63 artikla

Direktiivin 2009/138/EY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 2009/138/EY seuraavasti:

1) Korvataan 13 artiklan 7 kohta seuraavasti:

”7) ’jälleenvakuutuksella’ tai ’jälleenvakuutustoiminnalla’ jotain seuraavista toiminnoista:

- a) toimintaa, jossa on kyse sellaisten riskien hyväksymisestä, jotka vakuutusyrittäjä tai kolmannen maan vakuutusyrittäjä taikka muu jälleenvakuutusyrittäjä tai kolmannen maan jälleenvakuutusyrittäjä on luovuttanut;
- b) kun on kyse Lloyd's-nimisestä vakuutuksenantajien yhteenliittymästä, toimintaa, jossa muu vakuutus- tai jälleenvakuutusyrittäjä kuin vakuutuksenantajien yhteenliittymä Lloyd's hyväksyy Lloyd'sin jäsenen luovuttamia riskejä; tai
- c) jälleenvakuutusyrittäjän Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2016/2341 (*) soveltamisalaan kuuluvalla laitoksella tarjoamaa suojaa;

(*) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2016/2341, annettu 14 päivänä joulukuuta 2016, ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta (EYVL L 354, 23.12.2016, s. 37).”;

2) Korvataan 308 b artiklan 15 kohta seuraavasti:

”15. Jos kotijäsenvaltiot tämän direktiivin tullessa voimaan sovelsivat direktiivin (EU) 2016/2341 4 artiklassa tarkoitettuja säännöksiä, ne voivat jatkaa 31 päivänä joulukuuta 2022 päättyvän siirtymäkauden ajan sellaisten lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten soveltamista, jotka ne ovat antaneet direktiivin 2002/83/EY 1–19 artiklan, 27–30 artiklan, 32–35 artiklan ja 37–67 artiklan, sellaisena kuin ne ovat voimassa 31 päivänä joulukuuta 2015, noudattamiseksi.

Jos kotijäsenvaltio jatkaa tällaisten lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten soveltamista, kyseisen kotijäsenvaltion vakuutusyrittäjien on laskettava vakavaraisuuspääomavaatimuksensa seuraavien erien summana:

- a) vakuutusyrittäjien vakuutustoimintaa koskeva nimellinen vakavaraisuuspääomavaatimus, joka on laskettu ilman ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaa liiketoimintaa direktiivin (EU) 2016/2341 4 artiklan mukaisesti;
- b) ammatillisia lisäeläkkeitä koskevaa liiketoimintaa koskeva solvenssimarginaali, joka on laskettu direktiivin 2002/83/EY 28 artiklan noudattamiseksi annettujen lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten mukaisesti.

Komissio antaa viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2017 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen siitä, olisiko ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua määräaikaa jatkettava, ottaen huomioon tämän direktiivin johdosta unionin tai kansalliseen lainsäädäntöön tehdyt muutokset.”

64 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 13 päivänä tammikuuta 2019. Niiden on viipymättä toimitettava nämä säännökset kirjallisina komissiolle.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne julkaistaan virallisesti. Niissä on myös mainittava, että voimassa olevissa laeissa, asetuksissa ja hallinnollisissa määräyksissä olevat viittaukset tällä direktiivillä kumottuihin direktiiveihin on katsottava viittauksiksi tähän direktiiviin. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset ja maininta tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

65 artikla

Kumoaminen

Kumotaan 13 päivästä tammikuuta 2019 direktiivi 2003/41/EY, sellaisena kuin se on muutettuna liitteessä I olevassa A osassa mainituilla direktiiveillä, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta jäsenvaltioiden velvollisuuteen noudattaa liitteessä I olevassa B osassa olevia määräaikoja, joiden kuluessa niiden on saatettava siinä mainitut direktiivit osaksi kansallista lainsäädäntöä, ja tuossa osassa mainittuja soveltamispäiviä.

Viittauksia kumottuun direktiiviin 2003/41/EY pidetään viittauksina tähän direktiiviin liitteessä II olevan vastaavuus-taulukon mukaisesti.

66 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

67 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Strasbourgissa 14 päivänä joulukuuta 2016.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

I. KORČOK

LIITE I

A OSA

Kumottu direktiivi ja luettelo sen muutoksista

(65 artiklassa tarkoitettu)

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/41/EY (EUVL L 235, 23.9.2003, s. 10).	
Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY (EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1).	Vain 303 artikla
Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2010/78/EU (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 120).	Vain 4 artikla
Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/61/EU (EUVL L 174, 1.7.2011, s. 1).	Vain 62 artikla
Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/14/EU (EUVL L 145, 31.5.2013, s. 1).	Vain 1 artikla

B OSA

Määräajat saattamiselle osaksi kansallista lainsäädäntöä ja soveltamiselle

(65 artiklassa tarkoitettu)

Direktiivi	Määräpäivä saattamiselle osaksi kansallista lainsäädäntöä	Soveltamispäivä
2003/41/EY	23.9.2005	23.9.2005
2009/138/EY	31.3.2015	1.1.2016
2010/78/EU	31.12.2011	31.12.2011
2011/61/EU	22.7.2013	22.7.2013
2013/14/EU	21.12.2014	21.12.2014

LIITE II

Vastaavuustaulukko

Direktiivi 2003/41/EY	Tämä direktiivi
1 artikla	1 artikla
2 artikla	2 artikla
3 artikla	3 artikla
4 artikla	4 artikla
5 artikla	5 artikla
6 artiklan a alakohta	6 artiklan 1 kohta
6 artiklan b alakohta	6 artiklan 2 kohta
6 artiklan c alakohta	6 artiklan 3 kohta
6 artiklan d alakohta	6 artiklan 4 kohta
6 artiklan e alakohta	6 artiklan 5 kohta
6 artiklan f alakohta	6 artiklan 6 kohta
	6 artiklan 7 kohta
6 artiklan g alakohta	6 artiklan 8 kohta
6 artiklan h alakohta	6 artiklan 9 kohta
6 artiklan i alakohta	6 artiklan 10 kohta
6 artiklan j alakohta	6 artiklan 11 kohta
	6 artiklan 12–19 kohta
7 artikla	7 artikla
8 artikla	8 artikla
9 artiklan 1 kohdan a alakohta	9 artikla
9 artiklan 1 kohdan c alakohta	10 artiklan 1 kohdan a alakohta
9 artiklan 1 kohdan e alakohta	10 artiklan 1 kohdan b alakohta
9 artiklan 2 kohta	10 artiklan 2 kohta
20 artikla ja 9 artiklan 5 kohta	11 artikla
	12 artikla
15 artiklan 1–5 kohta	13 artiklan 1–5 kohta
15 artiklan 6 kohta	
16 artikla	14 artikla
17 artikla	15 artikla

Direktiivi 2003/41/EY	Tämä direktiivi
17 a artiklan 1–4 kohta	16 artiklan 1–4 kohta
17 a artiklan 5 kohta	
17 b artikla	17 artikla
17 c artikla	
17 d artikla	18 artikla
18 artikla	19 artikla 20 artikla 21 artikla
9 artiklan 1 kohdan b alakohta	22 artiklan 1 kohta 22 artiklan 2–7 kohta 23 artikla 24 artikla 25 artikla 26 artikla 27 artikla 28 artikla
10 artikla	29 artikla
12 artikla	30 artikla
9 artiklan 4 kohta	31 artiklan 1 kohta 31 artiklan 2–7 kohta
19 artiklan 1 kohta	32 artikla
19 artiklan 2 kohdan toinen alakohta	33 artiklan 1 kohta 33 artiklan 2 kohta
19 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta	33 artiklan 3 kohta
19 artiklan 3 kohta	33 artiklan 4 kohta 33 artiklan 5–8 kohta 34 artiklaa 35 artikla 36 artikla
9 artiklan 1 kohdan f alakohta	37 artiklan 1 kohta
11 artiklan 4 kohdan c alakohta	37 artiklan 2 kohta
11 artiklan 2 kohdan b alakohta	37 artiklan 3 kohta 37 artiklan 4 kohta 38 artikla 39 artikla 40 artiklan 1 kohdan a–c alakohta

Direktiivi 2003/41/EY	Tämä direktiivi
11 artiklan 4 kohdan b alakohta	40 artiklan 1 kohdan d alakohta 40 artiklan 2 kohta 41 artikla 42 artikla 43 artikla
11 artiklan 5 kohta	44 artiklan a alakohta
11 artiklan 2 kohdan a alakohta	44 artiklan b alakohta 44 artiklan c alakohta 45 artikla 46 artikla 47 artikla
11 artiklan 3 kohta	48 artiklan 1 kohta 48 artiklan 2 kohta 48 artiklan 3–5 kohta 48 artiklan 6 kohta 48 artiklan 7–9 kohta 49 artikla 50 artikla
14 artiklan 1 kohta	51 artikla 52 artikla 53 artikla 54 artikla 55 artikla 56 artikla 57 artikla 58 artikla
14 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta	59 artiklan 1 kohta 59 artiklan 2 kohta
14 artiklan 2 kohdan toinen alakohta	60 artikla 61 artikla 62 artikla 63 artikla
14 artiklan 3–5 kohta	64 artikla 65 artikla 66 artikla 67 artikla
13 artiklan 1 kohta	
13 artiklan 2 kohta	
20 artiklan 11 kohdan ensimmäinen alakohta	
20 artiklan 11 kohdan toinen alakohta	
20 artiklan 11 kohdan kolmas ja neljäs alakohta	
21 artikla	
22 artikla	

ISSN 1977-0812 (sähköinen julkaisu)
ISSN 1725-261X (painettu julkaisu)

Euroopan unionin julkaisutoimisto
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

FI